

LUCY MONROEOVÁ

# NEVĚRA VE ŠPANĚLSKU

PŘEKLAD

*PETRA K*

## PRVNÍ KAPITOLA

Ellie se nechala vést do exkluzivní bostonské restaurace a Sandorova dlaň ji hrála na zádech. Uvnitř byl díky klimatizaci příjemný chlad. Vítaná změna po dusném letním dni v Bostonu. Rozechvěla se.

Necítila rozpaky, spíš mírné vzrušení, jako ostatně po každé v jeho přítomnosti.

Vzrušující pocit, který měla už při prvním setkání s ním, dosud nezmizel. Sandor v ní vyvolával zvědavost a chuť zkoumat skryté stránky vlastní osobnosti, které dosud přehlížela. Ženskou sexualitu.

Zjistila, že když je Sandor poblíž, má tendenci oblékat se vyzývavěji než obvykle a vychutnává si majetnické doteky, jimiž kořenil jejich schůzky.

Pro dnešní večer zvolila šaty od Armaniho. Oblíbila si je, protože byly elegantní a zároveň svůdné. Šaty jednoduchého střihu bez rukávů a s nabíraným výstřihem odhalovaly paže, dekolt a záda, cudně se však vlnily pod koleny. Černé hedvábí splývalo v ladných křivkách a tvořilo jen chatrnou překážku mezi jeho dlaní a citlivou pokožkou na zádech. I tak zdánlivě nevinný dotek ji uváděl do varu.

Musela se soustředit, aby před ním a ostatními hosty v restauraci udržela klidný výraz ve tváři. Prála si být

s ním někde v soukromí. Pak by se ho snad konečně odvážila zeptat, proč nikdy nezašel ve sbližování dál než k polibkům na dobrou noc. V nich však vytušila jen stěží potlačovanou vášeň.

Cestou ke stolu k vlastní nelibosti rozeznala několik známých tváří. Ráda by jednou šla na jídlo někam, kde by nemohla potkat nikoho z vyšších vrstev. Sandor Christofides však vyžadoval jen to nejlepší. Ve všem.

Někdy se divila, proč ztrácí čas právě s ní.

Narodila se ve světě, do kterého on se musel tvrdě propracovat, ale podle ní to bylo vše, co mu mohla nabídnout. S výškou sto sedmdesáti centimetrů, nepříliš výrazně tvarovanou postavou, oválným obličejem a poněkud fádními světle hnědými vlasy si nepřipadala nijak zvlášť krásná.

Málo se starala o navazování kontaktů, kvůli kterým by jiní zabíjeli. Děsila se norem chování movitých a mocných lidí a často je porušovala. Vybrala si například zaměstnání ve státním úřadu práce, což v těchto vrstvách nevyvolávalo žádné nadšení. Lidé, kterým pomáhala ve svízelné životní situaci, neměli ambice dostat se do společenských rubrik. Ostatně ona sama také ne.

Otec její práci považoval za mrhání prvotřídním vzděláním, ale to jí nevadilo. Stejný názor totiž měla na jeho zaujetí obchodem. Neodsuzovala otcovo podnikání, ale zazlívala mu, že obchodu dává naprostou přednost před ní a vším ostatním.

Vrchní je zavedl ke stolu, u kterého seděli pokaždé, když ji sem Sandor vzal. Poloha stolu signalizovala Sandorovu důležitost. Otec takové věci považoval za samozřejmé, ale Sandor nejspíš nikoli. V jeho tmavě hnědých očích se objevil záblesk uspokojení.

To byl jeden z důvodů, proč se k sobě příliš nehodili. Stůl pro významné návštěvníky v prvotřídní restauraci na ni opravdu dojem neudělal. Možná byla privilegovaným společenským postavením přesycená, protože v něm vyrůstala, ale měla mnohem větší radost, když některý z

jejích klientů získal práci nebo úspěšně absolvoval rekvalifikační kurz potřebný k získání nového zaměstnání.

Sandorovo pozvání ale nikdy neodmítl. Okouzlit ji. Jen nechápala, proč ji Sandor stále zve. Zvláště když se k ničemu neměl. Přitom se nezdálo, že by mu byla lhostejná.

Sandor ji usadil dřív, než to mohl udělat vrchní. Galantní chování považovala za projev řecké povahy. Přestože netušila, co na ní Sandor vidí, bylo jí jasné, že ona nebude tím, kdo vzájemný vztah ukončí. Už jenom proto, že takové drobné galantnosti v ní vyvolávaly pocit výjimečnosti.

Navíc ukazovaly stránku jeho povahy, která ji lákala k prozkoumání. Neskláněl se před pravidly světa, ve kterém žil, ale nutil lidi, aby ho přijímali takového, jaký je.

Nedokázala od něj odtrhnout pohled. Sledovala, jak sto devadesát centimetrů vysokou postavu skládá na židli proti ní. Na tmavé, vlnité vlasy, střižené nakrátko, které lemovaly obličej s ostře řezanými rysy, by se mohla dívat celou noc. V kvalitním večerním obleku se skrývala svalnatá postava. V tom se mezi ostatními úspěšnými podnikateli vyjímal.

Ruce měl upravené, ale zjizvené a poznamenané odlišným původem.

Položili si ubrousky do klína. Vrchní odešel a nedal jim jídelní lístky, ale Sandor nic neřekl.

Byl příliš zaměstnaný pozorováním. Vědoucím pohledem hodnotil touhu, kterou se snažila skrývat.

V úsměvu odhalil bílé zuby. „Já nejsem na jídelním lístku, pethi mou.“

Odmlčel se a úsměv se změnil v mnohoslibný výraz. „Ale co není, může být.“

„Sliby chyby,“ dobírala si ho, přestože cítila, jak rudne.

Soustředila se na odpovědi, aby nevnímala reakce vlastního těla, ale horko se jí rozlévalo kolem žaludku.

V milostných záležitostech nebyla úplně nezkušená, ale nikdo na ni nepůsobil tak mocně jako Sandor.

Zasmál se a nic jí nevymlouval. Přestože se scházeli už tři měsíce, nikdy se s ní nepokusil dostat do intimní situace a nárážky v této oblasti ignoroval.

Spolkla zklamání a zeptala se: „Jak pokračují jednání s řetězcem obchodních domů?“

Sandor se spojil s jejím otcem, aby společně získali jeden z největších řetězců ve světě.

„Máme to v kapse.“

Líbilo se jí, když slangové výrazy vyslovoval s řeckým přízvukem. Na rozdíl od představitelů jiných národností, se kterými se díky otci setkala, nemluvil Sandor bezchybnou školní angličtinou trénovanou přísnými učiteli. Tvrdil jí, že anglicky se naučil mluvit, když se jako malé dítě přestěhoval s matkou do Spojených států. Matka stále mluvila se silným přízvukem, který od poslouchajícího někdy vyžadoval velké soustředění.

„Otec má určitě radost.“

„Ano, ale nebudeme mluvit o obchodech.“

„Opravdu?“

„Rozhodně ne.“

Pousmála se. „O otcových obchodech vím jen to, co jsem se dozvěděla od tebe. Opravdu nejsem nejlepší partner na takové debaty.“

„Ale podle mě jsi ideální na něco jiného.“

Znejistěla. Dobírá si mě? Mluví dvojznačně o věcech, které nehodlá uskutečnit, nebo má na mysli něco jiného?

Dívala se na něj tázavě, ale jen se tajemně usmál a nic neřekl.

Ke stolu přišel číšník a nalil jim do skleniček Sandoro-vo oblíbené víno. Také jí chutnalo a nikdy ho neodmítl. Překvapilo ji však, že objednal i jídlo, aniž se zeptal na její názor. To ještě nikdy neudělal. Ale Sandor i vrchní se chovali, jako by všechno objednal dřív, než přišli.

Ten dojem ještě zesílil, když se číšník o několik vteřin později vrátil s předkrmem.

Potěšeně se usmála, když uviděla krevety na česneku s rozpuštěným máslem a posypané směsí tří strouhaných sýrů. „Můj oblíbený předkrm,“ podotkla spokojeně.

„Já vím.“

Kousek krevety položil na plátek bagety, opatrně pokapal česnekovým máslem, a než jí ho podal, ujistil se, že je na něm dostatečné množství sýra.

„Znám tě opravdu dobře, Eleanor.“

„Opravdu?“

„Pochybuješ o tom po tříměsíční známosti?“

„To záleží na tom, co si pod tím představuješ. Možná o mně víš hodně, ale určitě mě neznáš.“

Otec by také věděl, jaký předkrm objednat, ale to znamenalo, že věděl, co je pro ni důležité. Podle jejího názoru otec ani netoužil dostat se pod povrch a poznat ji důkladněji.

Živila v sobě naději, že Sandor bude jiný.

„Je mezi tím velký rozdíl?“

„Ano.“

„Jestli dneska všechno půjde podle plánu, budu mít spoustu času, abych zjistil, co tím myslíš.“

„Co máš na dnešní večer v plánu?“

Chystá se snad konečně se mnou strávit noc? Jsem na to připravená?

Málem se nahlas rozesmála nad vlastními myšlenkami. Připravená? Zoufale po něm toužila. Už se rozhodla, že ho chce, ale možnost, že se jí přání brzy splní, ji uvedla do rozpaků. Chtěla ho, a přestože mu to v tomto okamžiku nehodlala prozradit, sobě nic nenalhávala.

„Dovol mi, abych ti celý plán prozrazoval postupně.“

Mohla tušit, že má stanovený postup. V tom ohledu jí připomínal otce, a to ji trochu zneklidňovalo. Má snad všechno přesně a chladně spočítané jako otec?

„V každém případě by mě ani nenapadlo snažit se do tvých plánů zasahovat,“ ujistila ho

Napil se vína a v pohledu tmavých očí se objevila předstíraná obava. „Vysmíváš se mi?“

„Snad trošku. Spontánnost ti není vlastní.“

„Znáš mě dobře.“

„Jak se dá očekávat po tříměsíční známosti.“

„Dostatečně dobře.“

Jeho slova měla ještě jiný význam, ale nedovedla ho rozluštit.

„Ty si nedáš krevety?“ zajímala se.

„Možná, ale právě potěšení mám ze sledování, jak si pochutnáváš ty.“

Právě si ukousla a blaženě přivřela oči. Úchvatné.

„Každému podle chuti.“

Rozesmál se. „Ujišťuju tě, že jsem naprosto spokojený s vlastním předkrmem.“

Krevety jim přinesli na jednom talíři a on si ještě nevzal ani jednu. Vteřinu jí trvalo, než jí došel smysl Sandorovy narážky. Vzhlédla. Díval se na ni pohledem šelmy, oči mu znatelně ztmavly.

Zhluboka se nadechla a pokusila se uklidnit zrychlený tep, kvůli kterému se jí mírně zatočila hlava.

Když se jednou do něčeho dal, nic ho nemohlo zastavit. Nemohla se dočkat. Dnes se určitě nespokojí s polibkem na rozloučenou. To naznačoval jeho pohled.

Po předkrmu následovala dýňová polévka. V této restauraci ji ještě nejedla.

„Kuchař zřejmě zkouší nové jídlo,“ poznamenala.

„Na moje přání.“

„Objednal jsi jídlo předem? Proč?“

„Dnešní večer je zvláštní. Přeju si, aby všechno bylo dokonalé.“

„Zvláštní? Líbí se mi, jak to zní.“

Usmála se a ochutnala polévku, kterou pro ni na Sandorovo přání připravil nejvyhledávanější šéfkuchař v Bostonu.

„Je výborná.“

„Nic jiného jsem nečekal.“

„Jsem překvapená, že jsi přemluvil kuchaře, aby kvůli tobě zkusil něco nového.“

„Peníze jsou dobrým argumentem.“

„I pro hýčkaného kuchaře?“

„Jak vidíš." Ukázal na dvě misky se zlatě oranžovou polévkou. „Ale nevařil ji kvůli mně, ale kvůli tobě."

„Na tvoji žádost."

„Ano."

„Protože dnešní večer je zvláštní."

„Přesně tak."

Zmlkla, protože v ten okamžik se přihodily dvě věci, které odvedly její pozornost. První z nich bylo trio houslistů. Usadili se poblíž jejich stolu. Hudebníci začali hrát skladbu, která působila teskně i konejšivě.

Další událostí byla kytice dvou tuctů rudých růží na dlouhých stoncích, kterou přinesl vrchní. Převzala je a vdechla opojnou vůni dokonalých květů.

Podívala se na Sandora.

„Jsou nádherné."

„Víš jistě, že jsou ode mě?"

Zasmála se překvapivě zastřeným hlasem.

„Samozřejmě."

Přesto zvedla přiloženou kartičku bílé a rudé barvy. Sandor

Nic víc. Ale podepsal ji osobně. Rozeznala rázné písmo.

„Děkuju," pronesla s tváří stále zabořenou do růžového oblaku. Z nějakého důvodu se potřebovala na chvíli skrýt.

Průběh večera byl rozhodně mnohem romantičtější, než by od něj očekávala. Napadlo ji, jestli k ní snad necítí něco víc, něco, co se zatím neprojevalo. Z takové představy se jí rozbušilo srdce.

„Není zač."

Vrchní od ní vzal kytici zpátky a o chvíli později se vrátil s nádhernou vázou, kterou položil na kraj stolu.

Pokukovala po růžích a uvažovala, co to všechno znamená. Pohrávala si s nadějí, povolila uzdu představivosti.

Tuto noc nepůjde spát se steskem po Sandorově objetí, radovala se.

Ale když bylo sklizeno nádobí po hlavním chodu - opět si pochutnali na jídle, o kterém věděl, že jí udělá radost - a na stole se objevila malá černá krabička, překvapením oněměla.

Dívala se na ni se zatajeným dechem.

To nemůže být pravda! Růže... houslisté...

Najednou s hrůznou jistotou došla k závěru, který ji předtím vůbec nenapadl. Romantický večer má být předejrou k žádosti o ruku.

Jiný důvod pro přítomnost černé krabičky na jejich stole nenašla. Při pouhé milostné aférce přece nebývá zvykem darovat prsten.

Naklonil se přes stůl a vzal ji za ruku. Cítila, že se na ni dívá a přeje si, aby se mu podívala do očí. Přinutila se k tomu, přesunula pohled z krabičky na něj a čelila pohledu tmavých očí.

„Eleanor Wentworthová, vyznamenáš mě svou přízní a staneš se mou ženou?“

Přestože tu otázku očekávala, obvyklá sebejistota ji opustila, zalapala po dechu a mlčela. Otevřela ústa, ale nevydala žádný zvuk.

Požádal ji o ruku, ale neměla ani tušení, co k ní cítí. Kdyby mě miloval, neřekl by mi to? Nevycítila bych to?

Naklonil hlavu na stranu a zvedl obočí v očekávání odpovědi.

„Já nevím," vypravila ze sebe.

Slova zněla nepřirozeně. Nemohla uvěřit, že je vyslovila.

Podle překvapeného výrazu tomu taky nevěřil. Nejspíš očekával úplně jinou odpověď.

„No tak, přece jsi to musela předpokládat.“

„Abych řekla pravdu, ani ne.“

Kousla se do rtu a pomyslela si, že musela být naivní, ale nikdy ji nenapadlo, že tak energický a smyslný mužský požádá o ruku dívku, se kterou nic neměl.

„Je to pro mě nečekané překvapení.“

Tak neohrabaně se obvykle nevyjadřovala. Složitě společenské situace řešila s přehledem už od svých šesti let, ale nikdy ji nepožádal o ruku někdo, po kom toužila, ale jehož náklonností si nebyla jistá.

„Nepříjemné překvapení?“

Nevypadal ani trochu dotčeně, když se ptal. Ona by jistě byla. Tvářil se spíš naléhavě, jako by vyžadoval odpověď, a to hned.

„Ne nepříjemné." Potřásla hlavou. „Jen naprosto nečekané."

„Chodíme spolu už tři měsíce."

„Ano." S tím musela souhlasit.

„Není nikdo jiný?"

„Ne... předpokládám..."

„Já nikoho jiného nemám."

Kdoví proč se jí ulevilo.

„Já taky ne."

„Jak jsi myslela, že se náš vztah bude vyvíjet, když ne ke sňatku?" ptal se nechápavě.

„Myslela jsem, že nejdřív... do postele," přiznala upřímně. Copak máme skutečný vztah?

Scházíme se, uznávala v duchu, vídáme se, ano, ale dá se tomu říkat vztah?

Řecky zaklel. Rozuměla mu, protože v létě studovala v jeho původní vlasti antické civilizace. Byla to silná slova.

„Nevěřím, že jsi to řekla."

„Proč?"

Zaskočil ji. Podle ní to byl přirozený vývoj. „Není ti to podobné."

„Možná mě neznáš tak dobře, jak sis myslel."

Pokud byl překvapený poznámkou o posteli, opravdu mě nezná moc dobře, uvažovala. Svatba s někým, kdo by ji nerespektoval, jí nepřipadala příliš lákavá. Kdyby nešlo právě o Sandora, nelákala by ji ani trochu.

„Znám tě," trval na svém.

Unaveně zavrtěla hlavou. „V tomhle směru ne."

„Znám tě dost, abych si byl jistý, že se k sobě hodíme."

„Protože jsme se párkrát políbili?"

„Prožili jsme toho víc," připomněl jí s úsměvem.

Měl pravdu, ale pokaždé, když se dostávali dál, odtáhl se. Kromě první schůzky. Když ji políbil poprvé, málem se jim situace velmi rychle vymkla z rukou. Vyděsila ji

záplava nezvykle intenzivních pocitů a couvla. Od té doby postoupili od polibků k hlazení a dotekům, ale Sandor nikdy nenechal vášeň rozhořet naplno a k milování nedošlo.

„Ano, přesto se musím ptát, jestli se k sobě opravdu hodíme tak, jak jsi přesvědčený.”

„Co tím myslíš? Je zřejmé, že ti nejsem lhostejný.”

Řecký přízvuk rozčilením zesílil. Všimla si toho už dřív, když ho slyšela vyřizovat obchodní telefonáty, ale mezi nimi se to ještě nestalo.

Potěšilo ji, když zjistila, že ho dokáže rozčilit. Potřebovala vědět, že na něj působí, protože on na ni působil jednoznačně.

„Ano,” procedila skrz zuby. „Přitahuješ mě, ale nejsem si jistá, jestli já přitahuju tebe. Rozhodně se neprovdám za někoho, kdo by později hledal rozptýlení mimo manželskou postel.”

„Proč bych měl něco takového dělat?”

Přízvuk zesílil natolik, že se musela soustředit, aby mu rozuměla.

„Proč bys neměl?”

„Protože to říkám.”

„Ráda bych ti věřila, ale...”

„Není žádné ale. O mojí cti nepochybuj.”

„Nemluvila jsem o cti. Mluvila jsem o milování.”

„Mluvila jsi o možnosti, že bych porušil manželský slib. Nevěra je věc mojí cti, a tu neberu na lehkou váhu.”

Taková slova ráda slyšela, ale nevyřešila problém, který ji trápil. Spolupracuje s otcem, uvažovala. Jak moc to ovlivnilo nabídku ke sňatku?

Nemohla zkrátka uvěřit tomu, že Sandor je natolik nesmělý, aby kvůli svatbě oddaloval milování. Na to byl příliš sebevědomý.

Pokud ke mně něco cítí, musím to vědět, rozhodla se. Jak se mám zeptat, jestli mi nenabízí manželství jen z obchodních důvodů?

Rozhodla se pro přímý postup. Sandor nebyl typ, který by si potrpěl na přešlapování.

„Chceš mě... chci říct... kvůli mně, nebo jenom kvůli mému otci?“

Zamračil se. „Myslel jsem, že je to jasné.“

Možná bylo. Pro něj. Ale ne pro ni. Při polibcích se nesnažil skrývat vášeň, ale nikdy jí nepodleh. To ji mátl.

„Kdyby to bylo jasné, neptala bych se.“

„Opravdu tě chci.“ Jeho hlas klesl o oktávu a zněl nedolatelně. „A hodně.“

Olízla si rty. „To... to je dobře.“

„Ale nejdřív povinnost a závazek, potom milování.“

Pochybovala, že je v lásce nezkušený, ale nejspíš měl představu, že k vyvolené se musí chovat galantně.

„Máš poměrně staromódní názory.“

„Ano. A nestydím se za ně. Narodil jsem se v řecké vesničce. S dědečkem jsem v leccčem nesouhlasil, ale určitě mě ovlivnil.“

Chytila se nového tématu. „Nikdy jsme se o minulosti nebavili. Nevím, jestli jsou tvoji rodiče rozvedení, jestli otec zemřel, nebo proč jsi o něm nikdy nemluvil, zatímco o dědečkovi ses párkrát zmínil. Vím, že dědeček už nežije... alespoň to vím, ale netuším, proč s matkou žijete v Americe. Vím o tobě hodně málo.“

„Není pro tebe důležitější, jaký jsem v posteli?“

„Sandore,“ zasyčela a zrudla.

„Umím být hrubý. Ano. Za to může prostředí, ve kterém jsem vyrůstal a o kterém víš tak málo. Ale z minulosti jsem si přinesl ještě jednu věc. Přesvědčení, že si chlap nevezme do postele pannu, dokud se s ní neožení nebo aspoň nezasnoubí.“

„To tě naučil dědeček?“

„Učil mě, že to by udělal jenom chlap beze cti.“

„Aha.“ Měla pocit, že téma si zasluhuje podrobnější zkoumání, ale nejdřív se musela zaměřit na něco jiného.

„Ale, mezi námi... já totiž nejsem panna.“

„Jistěže jsi.“

## DRUHÁ KAPITOLA

„Jak jsi došel k tak jednoznačnému závěru?“ zeptala se tónem, z kterého by otec neměl radost.

Ellie se nerozčílila snadno, ale když ji něco rozzuřilo, nebylo lehké ji uklidnit.

„Podívej se, jak se červenáš, když se bavíme o sexu.“

„I vdané paničky se červenají. Jestli je to hlavní argument, měl by ses zapsat do kurzu logického uvažování.“

Přimhouřil oči. „Nehraj si se mnou. Vím, co vím.“

„Co si myslíš, že víš?“

„Přestaň s tou hloupou hrou. Je mi líto, jestli jsem se dotkl tvojí ženské hrdosti, ale nedovolím ti, abys mi lhala.“

„Upřímnost nade vše?“

„Ano.“

„To mě překvapuje. Většina úspěšných obchodníků si pravdu různě upravuje.“

„Nikdy neodpustím lež lidem kolem mě. Nikdy.“

„Stejně přistupuješ ke vztahu?“

„S tím počítej.“

„V tom případě ti musím zopakovat, že nejsem panna.“

„Nikdy jsi neměla vážnou známost.“

„To ti řekl můj otec?“

Nebyl ani trochu na rozpacích, když ho obvinila, že o ní mluvil s otcem. „Ano.“

„Tak o mně zřejmě neví všechno. To není žádné překvapení.“

Za dobu, kdy se spolu scházeli, si musel všimnout, že si s otcem nerozumí.

„Má důvody, aby se o jisté věci zajímal, a prostředky, jak si informace zajistit.“

„Mluvíš o osobních strážcích, které údajně odvolal?“

Sandor se zatvářil mírně rozladěně. „Ty víš o bezpečnostní službě?“

„Samozřejmě.“

Obrátila oči v sloup. „Prosím tě. Sice jsem otcí vysvětlovala, že o ozbrojenou ochranu nestojím, ale to neznamená, že mě poslechl. Aspoň se od té doby chovají jako nenápadní pozorovatelé. Mám trochu víc soukromí, než když byli stále v bezprostřední blízkosti.“

„Ale ne dostatečné soukromí.“

Narážel na skutečnost, že by otec věděl, kdyby s někým zůstala sama přes noc.

„Nemusím s někým spát, když se chci milovat.“

„Ale musela bys mít delší známost přesahující několik schůzek, protože nepatříš mezi ty, které by se milovaly s mužským jen z rozmaru.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“

Nemohla mu oponovat, protože měl pravdu. Neměla ve zvyku lhát. Stejně jako on nesnášela lež.

„Měla jsem několik vztahů, které trvaly pár měsíců. Je mi už dvacet čtyři.“

„Ale žádný vztah nebyl vážný.“

„Jak to můžeš vědět? Tvrdil to otec?“ odhadovala.

„Nemůžeš věřit úsudku někoho, kdo si myslí, že účetní rozvaha je srozumitelnější než lidé. Vůbec mě nezná.“

„Stejně jako já?“

„Obávám se, že ani ty mě neznáš.“

Sandor netrpělivě zakroutil hlavou.

„Mýlíš se.“

Byla přesvědčená, že se nemýlí. Sandor ji neznal o nic lip než otec, což pro ni znamenalo, že ho nezajímá víc než otec. Poznání bolelo, ale musela se ptát, proč si ji chce vzít.

Díval se na ni, jako by očekával protiargument, ale nehodlala ho o svých názorech přesvědčovat. V tomto případě rozhodnutí záviselo na ní.

„Nespoléhám jenom na jeho slova,“ pokračoval Sandor.

„Nechal jsem tě sledovat,“ oznámil bez nejmenších výčitek svědomí.

„Cože? Proč?“

„Když jsem o tobě začal uvažovat jako o možné manželce, začal jsem vztah brát vážně.“

„Žertuješ?“

„Ne.“

„Tipovala bych, že jsi dost domýšlivý, abys věřil vlastnímu úsudku.“

„Už jsi mi řekla, že jsem domýšlivý.“

„Skutečně?“

„Ano, když jsem ti prozradil, kdo vyhraje Superpohár.“

„Protože sis byl naprosto jistý, a přitom ani nejsi fanoušek fotbalu.“

Pokrčil rameny. „Přesto jsem měl pravdu.“

„Ale v mém případě se mýlíš.“

Sice jí připomínky na první milostnou zkušenost nebyly moc příjemné, ale cítila mírné zadostiučinění, že tentokrát Sandor pravdu nemá.

Kupodivu ani nebyla uražená, že ji nechal sledovat. Byla však rozčilená.

Pokud se mnou chtěl mít vážnou známost, proč se raději nesnažil mě poznat? Pak by mi ani sledování tolik nevadilo, uvědomovala si.

Podobností s otcem přibývalo, bohužel právě těch negativních. Otec by v podobné situaci postupoval stejně, dokonce i teď udržoval určitý dohled, údajně kvůli dce-

řině bezpečnosti. Měla však podezření, že takzvanou bezpečnostní službu využíval spíš k jejímu sledování. Nevěděla jen, k čemu otci získané informace slouží.

Pokud chtěl s dcerou navázat lepší vztah, rozhodně nezvolil nejlepší způsob. Ale snad mu to tak vyhovovalo. Měl pocit, že plní otcovskou povinnost, aniž by se citově poutal.

„Můj vyšetřovatel je důkladný," přerušil Sandor tok Eliiných myšlenek.

„I ten nejlepší vyšetřovatel dělá chyby."

„Možná." Bylo jasné, že jí nevěří.

Místo znechucení ji to pobavilo. „Můžeme jít ke mně a snadno ti to dokážu," provokovala.

Ani trochu se nesmál. Oči mu varovně svítily, ale Ellie na to nedbala.

„Snažíš se mě šokovat, pethi mou?"

„Spíš tě vyzývám."

Zdánlivě bezstarostně se rozesmála.

Netušila, jestli zvláštní náladu způsobila nečekaná nabídka k sňatku, při které nepadlo ani slovo o lásce, vzpomínky, které by ráda vymazala z paměti, nebo nové důkazy toho, že otec o žádné citové vazby k ní nestojí.

Opravdu neměla k sexu lehkomyšlný přístup, ale nevinná nebyla a vyčítala by si, kdyby se měla vdát za někoho, kdo se od ní může tak snadno odvrátit. Nepřála si, aby Sandor byl jako otec. Nepřála si, aby vztah mezi nimi byl stejně chladný a odtažitý.

„Proč mě musíš provokovat?" divil se.

„Proč mě nechceš tolik, abys mě svedl?" Nebo alespoň přijal neobratné pozvání.

„Už jsem ti to vysvětlil."

„Věříš, že jsem nevinnost sama, a to mě odsuzuje k čekání na svatební noc."

„V podstatě ano. Možná ne až na svatební noc, ale minimálně do té doby, než bude pevně stanovené datum svatby."

„Už není středověk."

„Bezúhonnost nepodléhá času."

„Tak to říkal dědeček?"

Zamračil se. „Přesně tak."

„Nechápu, proč si mě chceš vzít. Vždyť mě nemiluješ."

„Znám hodně případů, kdy zamilované páry uzavírají manželství kvůli pomíjivým pocitům, které netrvají ve většině případů ani tak dlouho, než vychladnou prostěradla."

„Ale já v ty pomíjivé pocity věřím. Od manželství požaduji víc než oboustranně výhodné spojení dvou bytostí." Představovala si víc než vykalkulovaný vztah, ale neměla tušení, jak toho dosáhnout.

Ostatní nacházeli lásku snadno, ale jí se vyhýbala. Přesto se nehodlala vzdát dalšího hledání.

„Budeš mít víc. Hodíme se k sobě, ve všech směrech. Budeme mít rodinu. Dokonce si rozumíš s mojí matkou."

„Je milá, není těžké s ní vyjít, ale říkáš to, jako by na tom záleželo nejvíc."

„Taky záleží, protože jsem se jako správný řecký syn rozhodl, že bude bydlet blízko nás."

„Nevadilo by mi bydlet s tvou matkou, ale nejsem si tak jistá se synem."

„Takže o nabídce uvažuješ?"

Je to tak?

Nejistota jí svírala hrdlo. Opravdu o tom uvažovala. Měla strach, že je do něj neodvolatelně zamilovaná, nebo se k tomu rychle blíží. Strašidelná představa.

„Ano, ale teď ti nemůžu odpovědět."

„Určitě jsi nabídku ke sňatku nepředpokládala?"

„Je to směšné, ale ne. Říkala jsem ti to."

„Nemůžeš se rozhodnout hned?"

„Ne."

Kdyby to udělala, musela by ho odmítnout, ale s tím nechtěla pospíchat.

„Je to kvůli mému původu?"

„O tvém původu vím hodně málo, aby to stačilo jako důvod k odmítnutí, a doufám, že mě nepovažuješ za snoba, schopného si vzít jen někoho, kdo se narodil na stejné společenské úrovni."

„To netvrdím. Naopak si tě považuju za tolerantní přístup k lidem.“

„To je dobře, protože v tomhle směru se nechci měnit.“

„Jsi ochotná změnit se v jiných směrech?“

„Lidé se vyvíjejí, změny jsou nutné, ale tohle se nezmění.“

„To rád slyším.“

„Ale zlobíš se, že jsem nabídku nepřijala hned.“

„Nezlobím se, jsem jen zklamaný. Myslel jsem si, že ti výhody nabízeného manželství budou jasné.“ Je jen zklamaný, není nešťastný, uvažovala Ellie. Takže pro něj konečné rozhodnutí není moc důležité. To nevěští nic dobrého.

Kousla se do rtu a zjistila, že už ho má bolavý. Byl to špatný zvyk, ale právě měla jiné věci na starosti než zbavování se zlovyků.

„Mrzí mě, že jsem tě zklamala, ale nejsem jako ty a otec. V osobním životě se nerozhoduju podle výhodnosti.“

„Podle čeho se rozhoduješ?“

„Podle citu.“

Zamračil se, jak předpokládala. Měl s otcem hodně společného. Snad až moc. Podezřívala ho, že stejně jako otec nestojí o vztah z lásky.

Posílila se douškem vody.

„Chápu. Pro tebe a otce to slovo zní málem neslušně, ale já se jím řídím. Musíš mi dát čas na rozmyšlenou.“

Krabičku s prstenem posunul po stole. „Ulož si ho do kabelky. O nabídce si promluvíme později.“

Nebyla si jistá, proč chce, aby si prsten vzala k sobě. Snad si myslel, že pro ni bude těžší odmítnout a prsten vrátit.

„Prosím, nech si ho, než ti odpovím,“ navrhovala.

„Byl bych raději, kdyby sis ho vzala ty.“

„I kdybych řekla ne?“

„Nechal jsem ho udělat pro tebe. Ať odpovíš jakkoli, je určený tobě.“

Po takovém prohlášení neodolala a krabičku otevřela. Na prstenu byl drahý kámen přesně v barvě jejích očí. Akvamarínová modř. Po obou stranách byly křišťálově jasné diamanty, jen trochu menší než kámen uprostřed.

„Je nádherný," hlesla.

„Jako ty."

Potřásla hlavou. „Tomu nevěřím."

„Potom, co jsem vysvětlil, jaký význam pro mě má upřímnost, si myslíš, že lžu?"

„Myslím, že mi chceš lichotit, ale mám doma zrcadlo. Není to špatné, ale nejsem krásná. Měl bys vidět fotku mé matky. Ta byla krásná."

„Krása je relativní pojem."

Sklopila pohled ke stolu.

„Pro mě jsi krásná, Eleanor."

„Planými lichotkami mě nezískáš."

„To nejsou plané lichotky," zamručel. Znovu ho dokázala rozčlít.

„Jsi skutečně krásná a pro chlapa mého původu neodolatelná."

„Nerozumím ti." Co s tím má společného původ?

„Nejsi zahleděná jen do sebe. Snažíš se pomoci těm, kteří se narodili znevýhodnění. Staráš se i o druhé, tím mi připomínáš moji matku. Ale líbíš se mi i na pohled. Máš ženské, jemné rysy a nádhernou postavu. Jsi elegantní, dokonce i v džínsech a tričku. To se mi moc líbí."

Přísahala by, že vyznání myslel vážně. Zapůsobilo na ni. Nepřesvědčil ji sice, že ji dobře zná, ale dokázal, že ví něco o té, která se skrývá pod maskou bohaté dcerušky.

„Soukromé školy dělají zázraky," řekla a snažila se to odbýt smíchem. Přesto jí srdce svíral nově poznaný cit, který byl až opojný.

„S těmi vlastnostmi ses narodila. To se nedá naučit."

„Ty ses je naučil," oponovala.

„Rozhodně nejsem soucitný a laskavý."

Viděla, jak se chová k matce. „Nesouhlasím, ale to jsem nemyslela."

„A co tedy?"

„Jak zapadnout do společnosti, ve které se pohybuje-me." Mávnutím ruky ukázala na restauraci.

„Ale já sem nezapadám."

Svým způsobem měl pravdu. Nosil sice oblek od před-ního návrháře, jako by se k tomu narodil, ale vyzařovala z něj síla, která pocházela z tvrdé práce. Nezaváhal se slabého řeckého přízvuku a mluvil přímočaře. To všechno prozrazovalo, že se do jejího světa nenarodil, ale propracoval.

Mohla by však namítnout, že v tom případě ani ona do tohoto světa nezapadá. Lišila se drobnostmi, které se projeví až při podrobnějším pozorování. V tom si byli podobní.

„Vyprávěj mi o svém dětství."

Přimhouřil oči. „Proč?"

„Zajímá mě to."

„A co když ti o tom nechci vyprávět?"

„Nechám si tě prověřit." Rozesmála se, když se zamračil.

„Narodil jsem se v Řecku."

„To vím," dobírala si ho.

„Žili jsme u mého dědečka do doby, než mi bylo deset let."

„Kdo?"

„Matka jako dědečkovu jediné dítě, a já,"

„Kde byl otec?"

„Odešel."

Ještě včera by respektovala hranice, které, jak cítila, vytyčil, ale včera ji nezádal o ruku. „Kam odešel?"

„Na ostrově byl jen několik dní jako turista. Když matka zjistila, že je těhotná, byl už dávno zpátky v Ame-ricce. Neznala ani jeho příjmení." Sandor nemluvil odsu-zujícím tónem, rozhodně ne o matce.

„To pro ni muselo být těžké."

„Ano. Ale mohlo to být ještě horší. Dědeček ji z rod-  
ného domu nevyhodil, i přes ostudu, kterou na něj uvrhla.  
V následujících letech nás oba podporoval."

„A co babička?"

„Zemřela rok před tím. Děda často říkal, že to bylo štěstí,  
protože ta ostuda by ji zabila."

„Nejspíš byl tvrdý chlap."

„V jistém směru. Ale moji matku měl rád a postaral se  
o ni, přestože to, co se stalo, odporovalo jeho  
přesvědčení."

„Musela být mladá."

Heře Christofidesové nemohlo být v době, kdy se  
Sandor narodil, ani dvacet let, protože nyní vypadala sotva  
na čtyřicet let.

„Bylo jí šestnáct let. Dědeček jí odpustil, ale nikdy ne-  
odpustil tomu, kdo ji do jiného stavu přivedl."

„Chceš říct, že jenom mužský, který nemá čest, připraví  
o panenství svobodnou dívku."

„Ano. A jeho krev proudí v mých žilách."

Napadlo ji, jestli i tohle vědomí v něm dědeček posi-  
loval, ale nezeptala se. Řekla pouze: „Možná by s vámi  
zůstal, kdyby o tobě věděl."

„Věděl, že byla nevinná, přesto ji opustil. Nikdy se ne-  
vrátil, aby se ujistil, že je v pořádku."

„Může být hodně důvodů, proč se nevrátil."

„Důvod je jasný. Byl to nezodpovědný mladík, který  
měl nechat kalhoty zapnuté, pokud nebyl připravený vy-  
pořádat se s následky."

„Jak jsi řekl, byl to mladík. Pravděpodobně na nějaké  
následky ani nepomyslel."

„Nevědomost neomlouvá."

„Jistě, ale nedokážu uvěřit tomu, že tvůj otec postrádá  
smysl pro zodpovědnost, když ty bys ji mohl rozdávat."

„Tu jsem získal od matky a dědečka."

„Nemůžeš vědět, co jsi zdědil po otci, když ho neznáš."  
Nevěděla, proč o tom diskutuje. Snad jí připadalo důležité,

aby si uvědomil, že život není tak černobílý, jak mu zřejmě vštípil dědeček.

„Co se děje? Máš strach, že se projeví špatná krev?“ osočil ji.

Vzdychla. „I kdyby byl naprostý hlupák bez špetky dobrých vlastností, nemá vliv na to, čím jsi dnes,“

„Ne každý se na to dívá takhle.“

„Já vím, ale mám pravdu.“

„Nejspíš nejsem jediný domýšlivý člověk u stolu.“

„Vědomí, že mám pravdu, není domýšlivost,“ dobírala si ho.

„Takový argument si musím zapamatovat.“

„Každopádně jsem ráda, že tvůj otec nenechal kalhoty zapnuté, a vsadila bych se, že tvoje matka taky nelituje.“

Úsměv zmizel a nahradila ho kamenná tvář. „Proč to říkáš?“

„Protože jinak bys tady nebyl.“

„A ty myslíš, že to je dobře?“

„Přesně tak, a matka by určitě souhlasila.“

„Přesto váháš, jestli si mě máš vzít.“

„Mám pro to důvody, které nesouvisí s tím, jak jsi úžasný.“

Tázavě zvedl obočí. „A jaké jsou ty důvody?“

„Souvisejí s tvými důvody.“

## TŘETÍ KAPITOLA

„Už jsem ti to vysvětloval. Líbíš se mi, líbíš se mi taková, jaká jsi. Přišel čas, abych se oženil a založil rodinu, a já si přeju žít s tebou.“

Sandor instinktivně vytušil, že kdyby se zmínil o dohodě, kterou uzavřel s Elliiným otcem, zlobila by se. Proto o ní pomlčel.

Nebyl to hlavní důvod, proč si ji vybral, ale hrál svou roli. Předpokládal, že Ellie by na tuto informaci reagovala podrážděně. Jak řekla, nedělala rozhodnutí na základě stejných argumentů jako on a její otec.

Toužila po manželství z lásky. Toužila být milována. Pochopil to, ale lásku jí nabídnout nemohl. Lásku jí dát nechtěl. Láska pro něj představovala přeceňovaný cit, kterému se raději vyhýbal. Miloval dědečka i matku a musel zaplatit. Minimálně zranitelností.

Trápilo ho matčino neštěstí a nemohl si dovolit, aby se ho dotklo cokoli jiného. Dědečkův nesouhlas způsobil jizvy na duši a Sandor si přísahal, že další mu už nikdo neudělá. Musel přesvědčit Eleanor, že před sebou mají skvělou budoucnost i bez lásky.

„Matka říkala, že se do otce zamilovala na první pohled,“ vyprávěl. Nevěděl, proč o tom mluví, snad aby dokumentoval ničivou moc milostného citu.

„Láska, kterou považuješ za lék na všechny bolesti, je ve skutečnosti jejich příčinou. Láska ji zavedla do náruče nezodpovědného mladíka. Láska mého dědečka jí pomohla překonat složitou situaci, přestože její poklesk nikdy docela nepřešel. Dědečkova láska ke mně ho nutila k přísnosti, vyžadovat ode mě víc než od vlastního syna. Nemohl mi dovolit, abych byl jako můj otec. Nezodpovědný a nečestný. Ale taková výchova byla často bolestivá a já věděl, že za vším je láska.“

„Láska nezpůsobuje jen bolest.“

„Ale ano. Nepřeju si bolest, která by k manželství z lásky nevyhnutelně patřila.“

Zamračil se. Řekl víc, než měl v úmyslu. Ale pokud ji měl přesvědčit, nechtěl jí lhát.

„A co si přeješ?“

Její nádherné modré oči se naplnily něhou, která se ho hluboce dotkla.

Zapůsobila na něj už tenkrát, když ji uviděl poprvé. Zářila uprostřed davu na charitativním plese. Byla tam s otcem a Sandora okamžitě upoutala. Přestože patřila do světa, který si chtěl podrobit a který neměl rád.

„Přeju si mít děti, legitimní dědice, kterým bych odkázal všechno, co jsem vybudoval. Přeju si udělat radost matce, která se obětovala tím, že mi věnovala život a zůstala se mnou. I v Řecku před třiceti lety znali způsoby, jak ukončit nechtěné těhotenství, ale to ji nikdy ani nenapadlo.“

„Jak to víš?“

„Zeptal jsem se.“

Soucít, který tak obdivoval, se odrážel v Elliině pohledu. Byla přesně typ ženy, se kterou chtěl strávit zbytek života. Ona mohla utišit nepokoj, který ho ničil.

„Matka si přeje, aby ses oženil?“

„Ty víš, že ano.“

Eleanor se usmála. „Ano, dává mi to dost jasně najevo, ale předpokládám, že se tak chovala ke všem tvým slečnám.“

„Ne.“

„Chceš říct, že jsem zvláštní?“ hlesla.

„Ano. Předě mnou často mluvila o svatbě, ale nikdy ne před ostatními. Až s tebou mluví úplně otevřeně.“

„Touží po vnoučatech. A hodně.“

„Ano. A co ty?“

„Na babičku jsem ještě mladá.“

To byla jedna z drobností, které se mu na jeho malé Eleanor líbily. Dobírala si ho. Rozesmála ho a sama byla stále připravená k úsměvu.

„Ptal jsem se, jestli chceš mít děti.“

Nepochyboval o odpovědi. Byla stvořená pro mateřství. Ale chtěl to slyšet od ní.

„Ano. Jistě.“

„Myslel jsem si to.“

Ted' bylo na ní, aby se zamračila. „Myslíš si, že víš všechno.“

„Nejspíš ne. Předpokládal jsem, že nabídku k sňatku přijmeš bez cavyků.“

„Jaké cavyky?“ ohradila se. Sandor pochopil, že se pohybuje na tenkém ledě.

„Nenapadlo mě, že to pro tebe bude tak obtížné rozhodnutí,“ opravil se.

„Bylo by snadnější, kdybys řekl, že mě miluješ.“

Musel obdivovat její odvahu a upřímnost.

„Chceš, abych to řekl?“

„Budeš lhát kvůli osobnímu prospěchu, abys dosáhl vytčeného cíle? A co tvůj požadavek, abych byla upřímná? Já od tebe taky vyžaduju upřímnost.“

Měl nejasný pocit, že každý z nich definuje upřímnost rozdílně.

„Budu se ti maximálně věnovat a budu věrný. Jako milující manžel se vynasnažím, abys byla šťastná. Budu ti říkat něžná slova, pokud je opravdu potřebuješ, aby ses v manželství cítila dobře.“

„Když mě nemiluješ, a ani nechceš milovat, budou to jenom lži, Sandore.“

„Ale moje odhodlání a snaha, abys byla šťastná, není lež.“

„Je mi jasné, že se na stejnou věc díváme jinak. Neje-  
nom, že odmítáš lásku, ale nejsem si jistá, jestli v ro-  
mantické city vůbec věříš, jinak bys nemluvil o něžných  
slovech, jako by nic neznamenal."

„S láskou nemám žádnou zkušenost."

V krásných modrých očích se objevila lítost, ale zmizela  
tak rychle, že si nebyl jistý, jestli ji opravdu viděl.

„Pomůže ti, když slíbím, že nebudu něžná slůvka šeptat  
nikomu jinému?"

„Můžeš to slíbit? Co když se zamiluješ?"

„Nechci se zamilovat do nikoho jiného."

„Láska není otázka volby."

Nesouhlasil.

„Držím slovo a sliby plním. Je na tobě, aby ses rozhodla,  
jestli mi budeš věřit."

„Věřím ti."

Vítězně se rozzářil.

Všimla si triumfálního výrazu a zamračila se. „Neříkám, že  
souhlasím se svatbou, ale věřím tvému vysvětlení, i když ti  
ještě úplně nerozumím."

„Řekl bych, že je to jasné."

„V tom se pleteš. Jak vidíš, i přes důkladné vysvětlování  
nechápu, proč jsi požádal o ruku právě mě."

„Přestaň si mě dobírat, nebo se rozzlobím," varoval ji s  
předstíranou zlobou.

„Co pak uděláš?"

„Budu se s tebou milovat, a aspoň zjistíme, jestli umíš  
lhát."

„Myslíš, že mi není divné, že se v mé společnosti tak  
snadno ovládáš?"

„Myslím, pethi mou, že jsou v tobě skryté hlubiny, které  
musím prozkoumat."

Prekvapila ho přímočarostí, ale zároveň ho vzrušila.

„Věř mi, není pro mě snadné ovládat se, když jsem s  
tebou, ale je to nutné."

„Protože se nechceš zachovat jako tvůj otec?"

„To je jeden důvod."

„Prozrad' mi další důvody."

„Mohl bych ti propadnout, a když si mě nebudeš chtít vzít, zešlel bych.“

Vyprskla smíchy. Chtěl ji rozesmát, ale na tom, co říkal, bylo zrunko pravdy. Bá se, že by ji pak nedokázal opustit.

Na druhou stranu by milování mohlo být nejlepším řešením bezvýchodné situace. Dokázal by jí svou vášeň a touhu a bez ohledu na to, o čem se ho snažila přesvědčit, věděl, že by ho nedokázala odmítnout.

Už jí dal najevo, jak vážně vztah bere, a přestože by byl raději, kdyby byli nejdřív oficiálně zasnoubeni a měli stanovené datum svatby, nepochyboval o konečném výsledku. Vzali by se.

Neměl ve zvyku umožnit, aby mu něco překazilo plány, když si usmyslel něco získat.

A Sandor si usmyslel, že Eleanor Wentworthová bude jeho manželkou.

Když dorazili do domu, kde měla Eleanor byt, Sandor si od ní vzal kartu na zaparkování v garážích pod budovou.

„Máš v plánu se u mě na chvíli zastavit?“ zajímala se, když se natáhl k parkovacímu automatu.

Počkal, až se na něj podívá, a otázku jí oplatil: „Máš v plánu mě pozvat?“

Obvykle ho zvala dál, ale tentokrát doufala, že bude mít čas přemýšlet.

Naklonil se k ní a položil jí ruku na rameno.

„Pozvi mě dál, pethi mou. Ještě se mi nechce jít spát.“

Jako pokaždé ji nejmenší dotek zasáhl silou zemětřesení.

„I když večer nedopadl podle tvých představ?“ hlesla.

Věděla, že ho nepošle pryč, když si přeje zůstat.

„Neodmítla jsi mě. To stačí.“

„Skutečně?“

„Už dávno jsem se naučil být trpělivý, když jdu za něčím, co chci získat. Nedočkavostí se může všechno zkazit.“

Netušila, proč se jí při troufalé řeči svírá žaludek. Reagovala, jako kdyby řekl něco opojně svůdného. Problém spočíval v tom, že nehorázná slova pronášel hlubokým, neodolatelným hlasem, který ji vzrušoval od té doby, kdy ho slyšela poprvé.

Navíc mluvil o citlivé záležitosti. Snažil se ji přesvědčit k souhlasu se svatbou, což v důsledku znamenalo společné lože.

„Aha. Mluvíš o fúzi, kterou sis naplánoval?“ snažila se odlehčit situaci.

„Rád bych se s tebou oženil, nekupuju další podnik, i když podobnosti by se našly.“

Nedokázala se ovládnout a trpce se usmála. Sandor samozřejmě vidí většinu věcí optikou podnikatele. Bylo to jediné, co znal, kromě lekcí od dědečka.

Zachvěla se, když si uvědomila, jaké pocity muselo mít malé dítě vychovávané prarodičem, který ho miloval, ale ne dost, aby dokázal přejít jeho nelegitimní původ. Dědeček byl odhodlaný zajistit, aby se u vnuka neprojevila zlá krev.

Kdyby Christofides starší ještě žil, měla by pro něj Ellie několik nevybíravých slov. Ale v tom případě by Héra pravděpodobně nikdy se synem neodjela z Řecka a Ellie a Sandor by se nepotkali. Když v úvahách došla až sem, zamrazilo ji.

„Pojď dál,“ řekla s povzdechem.

Sandor jí neumožnil, aby zůstala sama a přemýšlela. Její vlastní touha se tomu vzpírala. Přála si trávit čas s ním. Vždycky si myslela, že se dokáže ovládat, ale co se týkalo Sandora, nejspíš ztratila pud sebezáchovy.

Také proto mu na nabídku sňatku nemohla odpovědět ještě ten den.

Vystoupil z auta a obešel ho, aby jí otevřel dveře. Po každé se choval jako kavalír. Dokonce byl pozornější než ti, kteří vyrostli v přepychu, bohatství a dobré společnosti.

Pomohl jí vystoupit z auta. Jakmile vstala, položil jí ruku na záda. Uvědomila si, že to dělá často. Vodil ji na určené místo ochranným a zároveň majetnickým gestem.

Držel ji i ve výtahu. To také dělal často. Dotýkal se jí, jako by mu už patřila. Také proto ji dřív mátl, že se k ní chová zdrženlivě.

Ted' ho chápala lip, ale to neznamenal, že s ním souhlasí.

Ve výtahu vyjeli mlčky do pátého poschodí. Nikdo nepřistoupil, nikdo nenarušil ticho. Ale nebylo to ticho rozpačité. Eleanor byla ponořená do vlastních myšlenek a Sandor jí zřejmě dával čas.

Trpělivě čekal, až odemkne dveře bytu a vymačkáním číselného kódu a přitisknutím palce deaktivuje bezpečnostní zařízení. Dvojitý zámek na těžkých ocelových dveřích, tvarovaných jako klasické dřevěné dveře, se s klapnutím odemkl. Otevřela a vedla ho dovnitř.

„Zdá se, že je tady bezpečno.“

Rozesmála se. Někdy měla pocit, že Sandor stejně jako otec považuje zabezpečení v Denver Mint za rutinní záležitost. „Vybrala jsem si byt v bezpečné budově, abych pomohla otci smířit se s tím, že nebydlím doma. To mu ale nestačilo. Při příležitosti oslavy stěhování do nového bytu tady nechal nainstalovat bezpečnostní systém Vitale Security.“

„Taký jsem už služby té společnosti využil. Jsou velmi dobří.“

„Vyřídím jim to. Hlavně bezpečnostní technik byl úžasný.“

„Skutečně?“ zamračil se Sandor.

„Naprosto dokonalý.“ Olízla si ret. „Ale pro mě moc malý. Přijel z ředitelství v Sicílii. Otec požadoval toho nejlepšího.“

„Jsem vděčný osudu, že jsem v genech zdědil dostatečnou výšku.“

Přejela pohledem vysokou postavu. „Vsadím se, že jsi ji zdědil po otci.“

Sandor se zamračil, ale neodporoval. Vzhledem k tomu, že jeho matka nebyla příliš vysoká, ani nemohl.

„Všichni věříme, že po rodičích dědíme jen dobré vlastnosti,“ pronesla a vedla ho do obývacího pokoje. „Já jsem tvrdohlavá po otci. Jen se ho zeptej.“

Sandor počkal, až se posadí, a pak se usadil vedle ní na žlutou koženou pohovku.

„Ani se nemusím ptát. Sám jsem viděl názorný příklad.“

Znovu se rozesmála. Užívala si toho, že jsou spolu. Odkopla boty a stočila nohy pod sebe. Mírně se natočila čelem k němu.

Sandor se nesmál. Místo toho si ji prohlížel, jako by se snažil přijít na to, na co myslí.

„Jsi k otci tolerantní.“

„Mám ho ráda.“ Vzdychla. „A chápu, že jako jediná dědička bohatého obchodníka jsem dobrým kandidátem na únos.“

„Přesto trváš na tom, že budeš bydlet sama?“

„Copak skutečně bydlím sama? Vedlejší byt patří bezpečnostní společnosti. Sledují mě i můj byt, když nejsem doma.“

„Nebylo by jednodušší bydlet v otcově domě?“

„Snad, ale přestože to není ideální, jsem tady svobodnější, než bych byla doma.“

Bylo jednodušší přesvědčit sama sebe, že otce vidí tak málo, protože bydlí každý jinde, ne proto, že si na ni zkrátka nedokáže udělat čas.

„Navíc se snažím bránit tomu, aby otcovy peníze určovaly, jak budu žít.“

„Dala bys přednost možnosti obejít se bez bezpečnostní služby?“

„Ano.“

„Ale kvůli otci ji strpíš.“

„A z praktických důvodů. Ale copak neděláš to samé pro matku?“

Usmál se a položil si ruku na opěradlo pohovky.

„Uhodila jsi hřebík na hlavičku.“

Zalila ji jeho vůně, jemný nádech kořeněné vody po holení. Někde četla, že ženy mají mnohem jemnější čich než muži, ale poprvé si uvědomovala osobitou vůni nějaké osoby. Snad proto, že Sandora vnímala celkově citlivěji. V každém směru.

Raději začala mluvit, aby nebyla v pokušení se k němu přiblížit.

„Vsadím se, že je pro tebe obtížné udělat si v plném pracovním rozvrhu čas na rodinné večere a výlety, na kterých matka trvá, stejně jako pro mě nechat se sledovat bezpečnostní službou.“

„Nejspíš máš pravdu, i když takhle jsem o tom nikdy neuvažoval. Víím jen, že odmalička jsem se snažil vynahradit matce to, co jí můj otec vzal.“

Vlastní slova ho překvapila stejně jako ji.

Byl spíš uzavřený a často se nesvěřoval. Nebylo to u něho zvykem.

Dovolila si jeden jemný dotek. Pohladila ho po ruce.

„Řekla bych, že jsi udělal víc než to.“

„Myslíš?“

Usmála se, protože to znělo, jako by se skutečně ptal. Jako by se o tom dalo pochybovat.

„Tvůj otec nejspíš není tak bohatý, a jsem si jistá, že nebyl ani v mládí. Překonal jsi všechno, co by pro ni mohl udělat, i kdyby neodešel.“

„Snad máš pravdu.“

Uspokojení v hlase Ellii na Sandora prozradilo, že není tak sebejistý, jak se tváří. Musel si něco dokazovat. Sobě, dědečkovi i otci, kterého nikdy neviděl.

Uvědomila si, že by se měla chovat jako hostitelka, a zeptala se: „Dal by sis kávu nebo něco jiného k pití?“

„Ne, děkuju.“

Po jednoduché odpovědi jí přeběhl mráz po zádech.

„Ty jsi chtěl jít dál," připomněla mu.

„Abych tě donutil zamyslet se nad manželstvím, ne abych se napil.“

„Máš v plánu zahnat moje obavy? Jak šlechetné. Jak to chceš udělat?“

Sklonil se k ní a hypnotizoval ji pohledem tmavých očí. „Hádej.“

„A co předsevzetí vyhýbat se předmanželskému sexu?“

Chtěla otázku vyslovit ironicky, ale nedostávalo se jí dechu a otázka vyzněla spíš vyzývavě.

„Chci si tě vzít. Je na tobě, jaké určíš datum.“

Odpověď zněla naprosto klidně.

Najednou si uvědomila, že Sandor má skutečně v plánu se s ní oženit. Nedoufá v to, není to jen přání. Má plán a je neochvějně přesvědčený o úspěchu.

„Takže je v pořádku svést pannu, když se s ní chceš oženit?“

Znovu ji zradil hlas. Znělo to, jako by potřebovala jeho ujištění. Ale tak to nebylo. Nebo ano?

Sandor byl cílevědomý a zvyklý pracovat podle harmonogramu. Věděla to od začátku. Jen nepředpokládala, že stejně bude přistupovat k jejich vztahu.

„Tvrdila jsi, že nejsi panna.“

Nezdálo se, že by ho to nějak trápilo.

„A tys mi nevěřil.“

„Nemáš důvod lhát.“

„Nemám.“

Přesto o ní stále pochyboval, tím si byla jistá. Proč je to tady zase? Jistě, otcovy zprávy od bezpečnostní služby a vlastní sledování. Přesto by mi měl věřit. Nebo ne?

Snažila se zachytit myšlenky, které vířily hlavou, ale v těle jí hrál každý nerv, protože byl moc blízko.

„Kdybych byla panna, chladnokrevně bys mě svedl?“

Rozesmála ho. Usmíval se jako mlsný kocour, což jí moc nepomohlo.

„Ujišťuju tě, že v tom nebude nic chladnokrevného.“

„Není mi jasné, jak se chystáš..." nedokončila myšlenku, protože sklouzl rukou z pohovky na její ramena.

Přejížděl jí palcem po klíční kosti. „Co?“

„Co?“

Rty se přiblížil k jejím ústům. „Něco jsi říkala?“

„Říkala jsem..." zoufale se snažila si vzpomenout. „Ty... já...“

„Ty... já... co?“ dobíral si ji pobaveně.

Uraženě odtáhla hlavu do bezpečné vzdálenosti od pokušitelských úst.

„Jak ti mám uvěřit, když vím, o co ti jde? Jako bys při smlouvání předem prozradil, kolik jsi ochotný zaplatit.“

Blahopřála si, že dokázala dát dohromady souvislou větu, která navíc dávala smysl.

Ale Sandora nezneklidnila. „Můžu ti slíbit, že v tobě nebudu vidět obchodního partnera.“

Nepatrně se přiblížil.

„Chci tě. Jakmile tě dostanu, bude ti můj zájem nad slunce jasný.“

„Jsi zatraceně sebejistý.“

Překřížila před sebou ruce a udělala něco, co jí nebylo podobné. Našpulila rty.

Usmál se, jako by ho její reakce okouznila, a přešel jí prstem po paži vzhůru, až se dotkl odhalené pokožky ve výstřihu.

Zalapala po dechu.

„Myslím, že ti nejvíc vadí, že jsem si tak jistý tebou.“ Měl pravdu, zatraceně. Neměla však čas se tím zabývat, protože se sklonil a políbil ji. Nešlo o váhavý polibek, o předeheru ke svádění. Políbil ji pevně a nekompromisně, rozpálil v ní ohňostroj a zmařil snahu o přemýšlení.

Měla by být v rozpacích, ale nic jí nepřipadalo správnější a přirozenější. Nic, kromě jeho polibků.

Tak to bylo od prvního dne. Tenkrát zjistila to, co se od té doby nezměnilo. Tam patřím, uvědomovala si, do jeho náruče. Nevěděla, jestli on má podobné pocity, ale toužila po dalších dotecích.

Věřil tomu, že ji získá, proto byl tak sebejistý. Ale to stále nevysvětlovalo, proč ji požádal o ruku.

## ČTVRTÁ KAPITOLA

Všechny myšlenky se rozplynuly, když se jazykem dožadoval vstoupit do jejích úst. Omámila ji jeho chuť, nechala se přitáhnout.

Přitiskla se ke košili a sáhla po knoflících, toužila dotýkat se holé kůže. Rozepínala je roztřesenými prsty.

Pod zkoumajícími prsty byly svaly tvrdé jako křemen. Zastrášovalo ji to a vzrušovalo zároveň.

Zamručel a posadil si ji na klín. Ať už to plánoval, nebo ne, oba cítili jeho touhu, jak sliboval.

Ale šlo o víc než jen fyzické vzrušení. Milovala ho a toužila po intimním spojení stejně jako její vzrušené tělo.

Rukama sklouzl po hedvábném oblečení, hladil její křivky a vzbuzoval v ní pocity, které ji nepřestávaly překvapovat. Tak má vypadat vášeň, blesklo jí zamlženou myslí. Nevynucená, netlumená, ale plná, tak skutečná, že každá buňka těla se chvěje rozkoší.

Rukou sklouzl po lýtku, zvedl šaty a odhalil nohy. Zastavil se až u lemu krajkových kalhotek.

Zamručel a odtáhl od ní rty. Tak mohl vidět to, čeho se dotýkal. „Velmi sexy.“

Nedokázala zformulovat odpověď. V tlumeném světle jediné lampy svítila jeho opálená hrud'. Tmavá kůže kontrastovala s její světlou pokožkou.

„Představuju si, jak spolu ležíme nazí na kožešině před krbem," pronesla a překvapila i sebe.

Sandor nevypadal pohoršený, jen zaujatý.

„Mám v ložnici krb. Až se vezmeme, rád ti splním každé přání."

„Neřekla jsem, že si tě vezmu."

„Vezmeš si mě."

„Možná."

Prstem začal jezdit kolem krajkového lemu. Zasténala a prohnula se, aby šla vstříc jeho dotekům.

Pokračoval v hlazení. „Přesvědčím tě."

„Můžeš se pokusit," vyzvala ho a rukou mu zajela do klína. Byl stejně vzrušený jako ona.

Bylo pro ni důležité dát mu najevo, že nově objevené pocity nejsou jednostranné.

Zalápal po dechu, pak tiše zaklel. Bylo na ní, aby se zasmála.

V minulosti nebyla při milování tak odvážná. Rozdíl nejspíš spočíval v tom, že první a jedinou milostnou zkušenost prožila v pouhých devatenácti letech. Partner byl starší a mnohem zkušenější než ona.

Se Sandorem si Ellie uvědomila, že předchází partner zřejmě nebyl moc dobrý milenec. Kdyby u ní dokázal vyvolat podobnou reakci, pravděpodobně by ten vztah tak rychle neukončila. Možná by ho neukončila vůbec, i přes to, co se později dozvěděla.

Tenkrát byla přesvědčená, že je zradou a vypočítavostí zdrčená, ale po pěti letech musela připustit, že to mohlo být mnohem horší. Sandor by jí mohl ublížit mnohem víc, protože ho milovala.

Zmocnila se jí hrůza a ochladila krev rozpálenou vášní.

Zvykla si na chladný vztah otce, ale bála se, že by nebyla schopná vypořádat se s lhostejností v domluveném manželství se Sandorem. Nepřála si polovičatý život v polovičatém manželství. Přála si, aby se mezi nimi vytvořil plnohodnotný, živý vztah. „Co se děje?"

Díval se jí do tváře a trochu se mračil. Zamrkala a uvědomila si, že ji přestal hladit. „Nic."

Byla to lež. Tížily ji černé myšlenky.

Může mi ublížit. Hodně ublížit. Je moudré se s ním milovat? Mám mu nade mnou poskytnout ještě větší moc, než už má?

Chce si mě vzít, připomněla si částí svého vědomí, která toužila podlehnout. Nenechá mě v prachu a hanbě. Ale první milenec si mě taky chtěl vzít. Jen důvody byly jiné, než prohlašoval.

„Myslela jsi na něco jiného." Sandor se nevzdal otázky.

„Vadí to?"

„Vzhledem k tomu, co děláme, ano."

„Nemusíš se bát. Myslela jsem na tebe." Tentokrát slova vyzněla ironičtěji, než zamýšlela, ale nedokázala se ovládnout.

Zamračil se, ale neodtáhl se. „Právě teď bys měla být se mnou a myslet jen na jedno."

Byl to tak smyslný polibek, že rozbil její obavy a schopnost uvažovat, zavedl ji do víru touhy, který nemohla ovládat. Hlazením zahnal pochybnosti a nahradil je touhou. Ani si nevšimla, že ji svlékl. Najednou ji nahou nesl do ložnice. Bosýma nohama pochodoval po dřevěné podlaze bytu.

Hořela touhou splynout s ním, přitiskla se k němu, jako by toho mohla dosáhnout v této pozici.

„Eleanor. Představuješ splněný mužský sen." „Ellie," vydechla.

Potřebovala, aby ji oslovoval jménem, kterému sama dávala přednost, jménem, které se k ní podle jejího názoru hodilo mnohem víc. Situace byla příliš intimní, nevhodná pro formální pojmenování, které používal jen její otec.

„Ellie," opakoval s leskem v tmavých očích. Potom dodal ještě řecké slovíčko. Moje.

Dělal si na ni nárok a právě v ten okamžik nemohla nic namítat. Potřebovala ho víc než vzduch k dýchání, skutečně mu patřila. Minimálně tuto noc.

Vtiskla mu několik polibků na krk a vzdala se uvažování. Dokázala jen vnímat a cítit. Hluboko skryté pocity, fyzická rozkoš procitovaná každou buňkou, radost a

odhodlání vyzařující ze Sandora. To všechno smíchané do výbušného koktejlu, který jí otrásl do hlouby duše. Narodila jsem se pro tuto chvíli a vychutnám si její nádheru, rozhodla se.

„Sandore."

Zamručel a spadl s ní na postel. Dopadla na něj, ale on se rychle přehoupl a začal ji líbat. Otevřela ústa, přivítala zkoumající jazyk a prohloubila polibek. Začal se na ní pohybovat a ona znehybněla rozkoší.

Sundal si kalhoty a zbylé oblečení.

„Jsi na mě připravená?" staral se.

„Ano!" svíjela se, aby ho vyzvala k pokračování.

Zastavil ji. „A co ochrana?"

Snažila se soustředit na to, co po ní chce, aby zformulovala odpověď.

„Zásuvka u postele."

Koupila kondomy, když spolu začali chodit, protože předpokládala, že dojde k intimnostem.

V hlavě si to dokázala srovnat natolik, aby ocenila jeho připomínku. Požádal ji o ruku, ale nesnažil se ji chytit do pasti. Její první partner nebyl tak starostlivý. Byla vděčná osudu, že slabá chvilka tenkrát nepřinesla ovoce, ale nikdy nezapomněla na pocit zklamání a trpkosti ze zrady, když zjistila, o co se snažil.

Sandor se natáhl k nočnímu stolku, otevřel zásuvku a z balíčku vybral jeden kondom. Vrátil se na postel a klekl si vedle ní. Vypadal jako šelma, která se chystá ulovit kořist. Překvapivě se jí při té představě zmocnilo vzrušení.

Začal ji hladit a vyslal tím do jejího těla další vlny vzrušení. Zasténala.

Pošeptal jí do ucha: „Opravdu po mně toužíš, stejně jako já po tobě?"

„Ano."

„Mezi námi je silná vášně," pokračoval se silným řeckým přízvukem. „Je skutečná."

„Ano," opakovala.

„Věř mi," šeptal a pak ji znovu políbil.

Nebyla si jistá, co tím myslel, ale přijala polibek a doteky a hojně mu je vracela.

Najednou přestal. Zastavil se. Přestal ji líbat.

Zamrkala, otevřela oči a setkala se s jeho temným pohledem.

„Přijmeš mě?“ zeptal se.

Musel poznat, že ho chce, proto otázkou zřejmě myslel něco jiného, ale netušila co. Ale na tom vlastně nezáleželo.

„Ano,“ odpověděla jednoduše.

Kývl, jako by uzavřeli dohodu, a opatrně do ní vstoupil.

Hodili se k sobě dokonale, jako by byli jeden pro druhého stvoření.

Podmaňoval si její tělo kousek po kousku, posouval se, dokud nebyl na úplném konci. Zalapala po dechu.

Řekl řecky něco, čemu nerozuměla.

Kochala se pocitem jedinečnosti okamžiku. „Říkala jsem, že se budeme doplňovat.“

Zasmál se. „Obvykle takhle mluví milenec.“

„Opravdu?“ Nevěděla, jak to chodí mezi ostatními páry, a ani se o to nestarala.

Věděla jen, že mezi nimi je všechno v pořádku, a to bylo dobře. Prohnula se proti němu.

„Měl by ses pohybovat.“

Poslechl ji. Oči se jí zalily slzami, které skanuly po spáncích. Zdálo se, že chápe, protože ji políbil a pokračoval v milování, dokud se nepřiblížila k vyvrcholení, jaké ještě nezažila.

Pak se stal zázrak, protože se nad ní napjal ve stejný okamžik, kdy v sobě ucítila explozi. Vykřikl. I ona vykřikla. Obě těla se bez zábran roztřásla. Škubla sebou, zatímco on zasténal a ještě několikrát se proti ní vzepjal, než spadl vedle ní.

„Bylo to úžasné,“ zašeptala v obavě, aby hlasitým zvukem nezaplašila kouzlo okamžiku.

„Bylo,“ špitl jí do ucha a rozechvěl přecitlivělou pokožku.

Otočila hlavu a políbila ho ze strany na tvář. „Děkuji ti.“

„Potěšení bylo na mé straně, možná větší než u tebe.“

Zasmála se jeho sebejistotě, ale rychle zase zmlkla. Měl pravdu. Nikdy nezažila nic tak krásného. Přála si zažít to znovu. A znovu. A znovu.

Proto se se mnou miloval, napadlo ji. Aby mě přesvědčil, že jsme pro sebe stvořeni. I když ne pro lásku, aspoň pro vášně a souznění.

„Bude skvělé mít takovou manželku,“ ujišťoval se, že mají stejné myšlenky.

„To ještě není jisté, Sandore.“

Odtáhl se a zpražil ji pohledem. Připadal jí legrační. Ellie neudržela smích.

„To není směšné. Ty si mě vezmeš, Ellie.“

Přestala se smát a pohládila ho po tváři.

„Milování s tebou bylo neuvěřitelné, ale ještě potřebuju čas na rozmyšlení.“

„Po tom, co jsme právě prožili, se potřebuješ rozmýšlet?“

„Celý život nestrávíme v posteli, Sandore.“

„To by stálo za úvahu,“ broukl. Opatrně slezl a bosý odešel do koupelny.

Zůstal přes noc. K ránu se znovu milovali, a potom ještě jednou, když je vzbudil budík. Pokaždé pak zůstala nehybně ležet a chvěla se uspokojením. Sandor už nevyžadoval odpověď na nabídku k sňatku. Jako by si byl sám sebou jistý a jen čekal na svůj čas.

Nezajímalo ji, proč na ni přestal naléhat, ale byla ráda.

Po krátké sprše odešel domů, aby se převlékl do práce. Pustila se do obvyklých ranních příprav, aby nepřišla pozdě.

Neměla čas uvažovat nebo se snažit rozhodnout, co znamenala právě minulá noc.

Dopoledne jí zavolal, ale Ellie měla právě jednání. Až v polední pauze se dostala k tomu, aby mu zavolala zpátky.

„Doufal jsem, že spolu půjdeme na oběd, pethi mou, ale nejspíš mám smůlu.“

Podívala se na hromadu papírů k vyřízení, které se jí během dopoledne nahromadily na stole, a vzdychla.

„Bohužel.“

„Tak půjdeme na večeři? Matka by tě ráda viděla.“

Kdyby to formuloval jinak, nejspíš by pozvání odmítla. Potřebovala čas, aby si všechno srovnala v hlavě. Ale Heru Christofidesovou měla ráda. Moc.

Ellie nechtěla Heru zklamat.

„Ráda. V kolik hodin mám přijet?“

„Vyzvednu tě v šest hodin.“

„Můžu přijet sama.“

„Rád dohlédnu na tvé pohodlí.“

„Víš, že na mě dohlíží celý bezpečnostní tým. Budu naprosto v bezpečí, když k vám pojedu sama.“

„Přesto bych tě raději přivezl osobně. To je mužské privilegium.“

„Snad v minulém století.“

„Některé tradice není dobré opouštět. Navíc mi neuniklo, že nerada řídíš.“

Opravdu nerada řídila. Nesnášela proplétání provozem ve městě, do práce jezdila raději veřejnou dopravou, ovšem s bezpečnostní službou za zády, tomu se nemohla vyhnout. Uměla řídit, ale nejezdila ráda.

„Zřejmě se nenecháš odradit, nemám pravdu?“ zeptala se bez zloby v hlase.

„Pochybuješ o tom?“

Zasmála se.

„Ne, tvrdohlavost se ti nedá upřít.“

„Po minulé noci bych řekl, že oceníš jiné přednosti.“

Přestože nikdo další nemohl slyšet, co Sandor říká, zčervenala.

„Sandore!“ okřikla ho škádlivě.

Rozesmál se hlubokým hlasem. Znělo to přitažlivě.

Počkala, až se přestane smát. „Uvidíme se v šest hodin,“ ukončila hovor.

„Budu se těšit,“ odpověděl a zavěsil.

Když položila telefon, uvědomovala si, že ji k návštěvě donutil, ale nevadilo jí to.

Odmalička bojovala s otcovou lhostejností, a zároveň usilovala o co největší nezávislost. Úmyslně vyhledávala přátele, kteří se od otce co nejvíc lišili.

Nechtěla se znovu nechat oklamat a nechťela se podřizovat, proto si vybírala mladíky ze stejné společenské vrstvy, aby je nelákaly otcovy miliony, ale zároveň takové, kteří nebyli moc výbojní. Postrádali Sandorovu vitalitu.

Brzy byla ze schůzek unavená a další pokusy o seznámení vzdala. Dokud jí do života nevtrhl Sandor.

Nenechala by se ovládat, ale byla ráda, že ani on se nepodřizuje snadno.

Zjistila, že mužský může být průbojný, mocný a zároveň ohleduplný. Sandor se k ní pokaždé choval ohleduplně a galantně. Všiml si, že nerada řídí, a nejen toho. Sledoval ji. Věnoval jí pozornost.

Tím se od otce odlišoval. Což bylo vzhledem k tomu, kolik podobností mezi nimi našla, pozitivní.

Skutečnost, že ho otec schvaluje, byla dvousečnou zbraní. Otcův nezáměr v ní vyvolal odpor a potřebu bouřit se proti všemu, co představoval. Přesto nepřestala toužit po jeho náklonnosti. Stále tajně doufala, že pokud mu udělá radost, bude ji milovat jako správný otec svou malou holčičku.

Kdyby si vzala Sandora, určitě by otce potěšila, ale na její vkus se mu moc podobal.

Nemohla strávit zbytek života ve stejném citovém vakuu. Dokonce ani s manželem, kterého by ho milovala.

Znepokojující myšlenky byly přerušeny vyzváněním telefonu. Po zbytek dne neměla možnost znovu se nad sebou zamyslet. Z práce odešla pozdě a musela si pospíšet, aby se stihla připravit na večeri v domě Christofidesových.

Když pro ni Sandor přijel, zeptal se jí, jak se celý den měla, a celou cestu autem ji poslouchal. Byla to opojná zkušenost být ústředním bodem jeho pozornosti. S radostí si udělala čárku na pomyslné listině s názvem: Není dokonalou kopií Georgea Wentwortha

Pomohl jí vystoupit z auta, a když ji chytil za ruku, naklonila hlavu a políbila ho do koutku úst.

„Děkuju," špitla.

Udiveně zvedl obočí. „Za co?"

„Za naslouchání. Chápu, že snaha o pomoc lidem v nouzi není nic fascinujícího, ale neřekl jsi, abych mlčela."

Sklonil se a políbil ji na celá ústa.

„Mýlíš se."

„V čem?"

„Zajímá mě všechno, co se tě týká, ale tvoje touha pomáhat ostatním je obdivuhodná, dokonce fascinující."

Pokud se o mě opravdu tak zajímá, uvažovala, proč nechápe, že láska je pro mě důležitá?

„Jsi zvláštní, Sandore."

„Zapamatuj si to."

„To nemůžu zapomenout."

Jen se usmál a vedl ji dovnitř.

## PÁTÁ KAPITOLA

Hera Christofidesová měla radost, že Ellie pozvání přijala. Srdečně ji i Sandora přivítala.

„Jsem moc ráda, že jsi přišla. Sandor se choval jako lev zavřený do klece, ale když jsi tady, je mnohem klidnější.“

Potřásla Ellii rukou, posadila se na velkou bílou pohovku a ukázala jí, aby se posadila vedle ní.

„Mami, nevadí mi, když mě někdo přirovná ke lvu, ale rozhodně si nepřipadám jako v kleci.“

„Je mnoho druhů klecí, synku,“ podotkla Hera moudře. „Přesto musím souhlasit, jsi jako lev, ať už v kleci, nebo venku, protože se díváš na svět očima šelmy.“

Vzdychla. „Je to pokaždé stejné. Musíš vítězit.“

Sandor pokrčil rameny. „Lepší, než kdybych byl líný darmošlap, ne?“

Hera našpulila rty a podívala se na Ellii. „Nedovedu si představit, že by byl líný. Ty ano?“

Ellie vážně zavrtěla hlavou, přestože se jí koutky úst zvedly do úsměvu.

„Ne.“

„Vidíš?“ otočila se Hera k Sandorovi. Ellii zajímalo, zda Sandor ví, o čem je řeč, protože sama neměla tušení.

Přesto se usmála.

„A co mám vidět, mami?"

„Když pořád pracuješ, jak bys byl v kleci," vysvětlovala.

„Mohl bych jmenovat spoustu jiných, horších klecí."

„Možná, ale bylo by nejlepší nebýt v kleci vůbec. Souhlasíš, Eleanor?"

„Ano. Svoboda je krásná a často ji zbytečně obětujeme."

„No ne, je chytrá. Drž se jí, synu." Sandor se usmál. ,

„Přesně to mám v úmyslu, věř mi." Hera pokývala hlavou.

„Správně." Naštěstí k tomu tématu už víc neřekli a Ellie byla vděčná, že Sandor matce neřekl o nabídce k sňatku.

Měla pocit, že Hera by měla tendenci ji přesvědčovat, aby souhlasila.

Proč Sandor nevyužil matky, která by se za něj jistě přimluvila? Zřejmě respektoval, že ho požádala o čas na rozmyšlení.

Díky tomu, že Hera nic netušila, probíhal večer příjemně a v uvolněné atmosféře. Přesto Ellie v hlavě stále dokola přebírala předchozí noc. Přes den byla ponořená do práce a musela se soustředit na něco jiného, ale v Sandorově společnosti se vzpomínky nedaly zahnat.

Několikrát Sandora přistihla, že si ji pozorně prohlíží. Zakoktala se nebo zčervenala a ztratila obvyklou sebejistotu. Matka pak Sandorovi vytýkala, že ji přivádí do rozpaků. Ale Sandor se jen nevinně usmíval nebo si toho prostě nevšímal.

Při moučníku Sandorovi zazvonil telefon. Omluvil se a zamířil do pracovny.

Když odešel, Hera potřásla hlavou.

„Práci bere až moc vážně. Doufala jsem, že v Americe povede lepší život. Není snadné vyrůstat bez otce v malé vesnici, ze které pocházíme. Ale teď nevím, jestli jsem se rozhodla správně. Kdybychom tam zůstali, možná by ho práce tolik nepohltila."

„Nemyslím si, že by Sandora podstatně ovlivňovalo prostředí. Je osobitý, a byl by stejný, i kdyby žil jinde. Nezáleží na tom, kde začínal, jestli ve vesničce v Řecku nebo v Bostonu. Vybojoval by si místo na vrcholu kdekoli. Jsem přesvědčená, že kdybyste zůstali v Řecku, jen by mu

to trvalo delší dobu a bylo by to pro něj těžší. Možná by nebyl tak daleko jako teď, ale nepochybně by dosáhl všeho, co by si předsevzal."

„Děkuju, Eleanor. Jsi moc milá a vnímavá."

Pochvala Ellii udělala radost. „Kdyby musel pracovat usilovněji, aby se dostal tam, kde je, začal by se o věci mimo práci zajímat ještě později."

Neměla v úmyslu prozrazovat Sandorovu nabídku, ale všimla si, že Hera je dost bystrá, aby postřehla, že synovy myšlenky se ubírají žádoucím směrem.

„Myslíš, že by mě na vnoučata nechal čekat ještě delší dobu?" zrohovila se Hera.

Ellie se rozesmála. Věděla, že matka intuitivně poznala, kam syn směřuje. „Obávám se, že ano."

Hera znovu potřásla hlavou. „Dělám si o něj starosti. Nikdy se nepřestane hnát dopředu. Kdy bude mít konečně dost?"

„Zřejmě si ještě musí něco dokázat," podotkla Ellie opatrně.

„Ano," povzddechla si Hera smutně. „Snaží se dokázat, že po otci nezdědil nic špatného. Můj otec byl hodný, ale hodně přísný. Vypěstoval v Sandorovi přesvědčení, že je zodpovědný za věci, které nemůže ovlivnit. O mladíkovi, kterého jsem milovala, nikdy neřekl nic dobrého. Ten ale nebyl tak špatný. Snad byl příliš mladý, aby se dokázal vzepřít, ale nebyl zlý."

„Řekla jste to někdy Sandorovi?"

„Snažila jsem se, ale dokud žil otec, bylo by neuctivé prohlašovat, že nemluví pravdu. Když zemřel, byl už Sandor tak ovlivněný, že jsem to nemohla změnit. Navíc jsem nepřestala Jimmyho vinit z toho, že se ke mně nevrátil. O některých věcech jsem tenkrát nevěděla. Teď lituju, že jsem se proti otci neohradila."

Ellie ji chytla za ruku. „Muselo to pro vás být těžké."

„Jako poslušná dcera jsem si měla uchovat nevinnost pro manželství, ale láska, kterou jsem prožila se Sandorovým otcem... byla ohromující. Nikdy jsem nic takového

nepoznala. Budeš si myslet, že jsem blázen, ale já jsem v něm viděla manžela."

„Vůbec si nemyslím, že jste blázen." Zaslepená láska pro ni byla ideál, ale teď, když viděla bolest Hery, stesk v krásných hnědých očích, najednou cítila lítost a strach. Soucit s ní ji naplnil hrůzou, jestli neriskuje podobně jako Hera.

Nebyla naivní šestnáctiletá dívka, která se poprvé zamiluje, ale bála se, že láska, o které mluvily, nerozlišuje věk a zkušenosti.

Úsměv seřel bolest v pohledu Hery. „Ten cit je nad všechno bohatství, která svět nabízí. Dar nepředstavitelné radosti. Oba jsme ji cítili. Miloval mě stejně silně jako já jeho."

„Přesto odešel."

Ellie to neřekla proto, že by Heře nevěřila, ale nechápala, jak mohl od něčeho tak ojedinělého utéct. Opožděně si uvědomila, že poznámka mohla znít neomaleně.

„Omlouvám se. Neměla jsem to říkat."

„Proč ne? Je to pravda. I když ne celá. Otec nás přistihl a zbil ho tak, že nemohl vstát."

Oči Hery se zaplnily slzami.

„Snažila jsem se ho zastavit, ale otec mě odstrčil a Jimmymu poručil, aby odešel. Nemohl zůstat, bál se, aby mi otec neublížil. Neposlechla bych otce, ale poslechla jsem Jimmyho. Na mého otce by ruku nezdvihl, proto se nemohl bránit. Otec byl přesvědčený, že na to má právo, a odvezl Jimmyho z ostrova.

„Takže on neodešel dobrovolně?"

„Ne. Nemohl vědět, že jsem těhotná. A sám byl hodně mladý. Byl v Řecku na prázdninách s kamarády. Ale později se ještě jednou pokusil mě vyhledat."

Ellii se sevřel žaludek. Ví o tom Sandor? napadlo ji okamžitě.

„Dozvěděla jsem se o tom až po otcově smrti. V pozůstalosti jsem našla dopis. Nejdřív jsem o tom Sandorovi neřekla, protože byl sklíčený z dědečkovy smrti, a později... nevěděla jsem, jestli by to bylo k něčemu dobré.

Bylo to tak dávno a měla jsem strach, že se Jimmy oženil a má další děti. Sandor už dost trpěl, nechtěla jsem ho vystavit situaci, která by mu ublížila ještě víc. Neměl o otci dobré mínění. Doufala jsem, že nejlepší bude počkat."

„Pravděpodobně jste měla pravdu."

Pohled Hery se naplnil pochybnostmi. „Nikdy jsem se nevдалa. Měla jsem příležitosti, ale netoužila jsem po tom. Co když na tom byl Jimmy podobně? Musela jsem se ale rozhodnout mezi možnostmi, jestli utratit peníze získané prodejem rodného domu a nemovitostí na Sandorovo vzdělání, nebo na hledání Sandorova otce. Rozhodla jsem se, ale často se ptát sama sebe, jestli jsem rozhodla správně."

„Ale teď, když máte dost peněz, ho najít můžete."

„Jednou jsem o tom mluvila se Sandorem. Lituju toho. Kdybych se nezeptala, mohla jsem to udělat sama."

Sandor mě ale prosil, abych neutrácela tvrdě vydělané peníze na pátrání po někom, kdo nás opustil. Nedokázala jsem mu to vymluvit."

„Řekla jste mu, že vám napsal dopis?"

„Bylo mu to jedno."

„Sandor je hodně tvrdohlavý."

„Ano."

Ten, o kom mluvily, se za chvíli vrátil, ale Ellie nemohla rozhovor s Herou pustit z hlavy.

Když ji Sandor odvezl domů, znovu se nechal pozvat nahoru. Věděla, co přijde, ale potřebovala s ním mluvit o tom, co jí řekla Hera. A pokud k sobě měla být upřímná, musela si připustit, že chce ještě víc.

Tentokrát šla rovnou do kuchyně a dala vařit vodu na čaj.

„Nemám žízeň," ozval se za ní.

„Mám chuť na čaj." A potřebuju čas, abychom si mohli promluvit, dodala v duchu.

Udiveně zvedl obočí, ale usmál se a mírně se uklonil. „V tom případě si dáme čaj."

„Děláš si ze mě legraci?"

„Jen si tě dobírám. To je rozdíl."

„Aha. Proč si mě dobíráš?"

„Z jednoduchého, sobeckého důvodu. Doufám, že na mě budeš dobře naladěná."

Rozesmála se. „Myslela jsem, že mě dokážeš svést i bez hrnku čaje."

„Dám přednost tomu, když tě nebudu muset svádět."

„Mám se ti sama nabízet?"

„Je na tom něco špatného?"

Pokrčila rameny. Nic špatného na tom neviděla, přesto se zamračila. „Myslíš si, že když si dám čaj, spíš tě pozvu do postele?"

„Udělám všechno, abych tě přesvědčil."

„Myslela jsem, že mě nebudeš svádět."

„Připomínání toho, co jsme prožívali včera, není svádění."

„To je tvůj plán, připomínat?"

„A nalákat tě představou, co by mohla přinést dnešní noc."

Naštěstí pro ni se začala vařit voda a Ellie se mohla zaměstnat něčím jiným než sněním o další společné noci. Uvařila konvici bylinkového čaje.

Seděli u malého stolku v kuchyni, když nadnesla téma, které jí vrtalo hlavou.

„Napadlo tě někdy, že by ses pokusil najít otce?"

Sandor se napjal.

„Takže matka využila dobu, kdy jsem telefonoval, aby si o něm popovídala. Co se stalo? Vytáhla pohádku o tom, jak dědeček zbil Jamese Fostera a vyhnal ho?"

„Víš snad všechno?" škádlila ho a snažila se odlehčit rozhovor, ale podle Sandorova zachmuřeného výrazu se jí to nedařilo.

„Snad jsi neposlouchal?"

Vzdychl a napil se čaje. „Ne, ale je to báhorka, kterou mě krmila už několikrát."

„Tvoje matka by si něco takového nevymyslela."

„Nepochybuju, že mu děda dal pár na pamětnou, ale co se tím mění? Otec byl příliš slabý, aby se k ní vrátil. To je podstatné."

„Pokusil se.“

„Takže ti vyprávěla i o dopise,“ vydechl Sandor.

„Ano.“

„Ten dopis jsem četl a rozhodně nešlo o dopis zamilovaného kluka, chřadnoucího touhou po její společnosti. Dokončil studia a napadlo ho, že by se mohli znovu setkat, aby zavzpomínali na staré časy. Ani slovo o lásce, kterou údajně oba tak silně cítili. Psal něco o tom, že je už možná vdaná, protože řecké dívky se vdávají dřív, a další nesmysly.“

„Myslel sis, že do dopisu vylije srdce a vyzná lásku dívce, která už mohla být dávno vdaná?“

„Kdyby ji miloval tak, jak matka tvrdila, udělal by to.“ Sandor mluvil tvrdě, nepřipouštěl žádné protiargumenty.

Přesto se pokusila oponovat. „Ty bys to udělal?“

„Já na takovou lásku nevěřím.“

„Ano, já vím, ale pokud bys v ní věřil, nemyslím, že bys city svěřil papíru, kdybys nevěděl, do jakých rukou se dostane.“

Zdálo se, že ho trochu odzbrojila.

„Proč se o tom vlastně bavíme?“ zavrčel.

„Myslím si, že bys měl otce najít, když ne kvůli sobě, pak kvůli matce.“

Sandor odstrčil hrnek s čajem a opřel se o opěradlo židle. Opravdu jí připomínal lva v kleci.

„Myslíš si, že ji neberu v úvahu, když ho odmítám hledat?“

„Nejspíš ano.“

Přešel si rukou po tváři, jako by byl ze všeho najednou unavený.

„Představ si, jak by asi matce bylo, kdyby zjistila, že můj otec se brzy oženil, má další děti a milovanou manželku.“

„To je pravda?“

Nechal ho snad Sandor vypátrat? „Já nevím a v tom to vězí. Někdy je nevědomost požehnání. Aspoň pokud jde o matku.“

„Ale kdyby byl ženatý, nemusíš jí o něm říkat.“

„To bych neudělal. Nemohl bych jí lhát.“

„Je snad lež neříkat něco, abys ji chránil? Nebylo by lepší, kdybys to věděl ty?“ Sandor pokrčil rameny.

„Mám matku moc rád. Skrývat před ní informace, pokud bych je měl, by bylo špatné. Rozbil bych důvěru, která mezi námi je. Nebudu riskovat, že jí ublížím ještě víc.“

„Ale co když se mýlíš?“

„Pak by měl spoustu času se pro ni vrátit.“

To byl pádný argument.

„A co ty? Nechceš ho poznat?“

„Opustil matku, opustil mě, i když o mně nevěděl. Netoužím ho poznat.“

„Tvůj dědeček je rozdělil.“

„Našla jen jeden dopis, Ellie. Nebylo jich deset, nebylo jich pět nebo třeba aspoň dva. Jen jeden. Vzdal se po prvním pokusu a nikdy se nezmohl o další.“

„To je pro tebe nepředstavitelné, nemám pravdu?“

„Ano, zvlášť když jde o něco, co je pro mě důležité.“

„Víš, že jsem taky tvrdohlavá.“

„To už jsme zjistili.“

„Věřím, že se mýlíš.“

„Mnohem raději bych se věnoval jiným přednostem, které máš. Víš, jak úžasné bylo vcerejší milování.“

Překvapeně otevřela ústa, zalapala po dechu, ale nic neřekla. V jasně osvětlené kuchyni jí věnoval žhavý a vášnivý pohled. Vypadalo to tak nepatřičně, přesto... neodolatelně.

Překvapivé prohlášení ji vzrušilo. Kousla se do rtu a ucítila chuť čaje a medu, jímž ho osladila.

„O tom obvykle lidé nediskutují.“

„Ale já ti chci říct, jak sladce chutnáš.“

„Dokážeš být hodně... přímočarý,“ vydechla.

Spokojeně se usmál, potěšený vlivem, který na ni má.

„Myslím, že přes upjatý vzhled tě přímočarost vzrušuje. Ráda mě posloucháš.“

Měl pravdu, ale nikdo jiný by se před ní neodvážil mluvit tak nestoudně a ještě jí tvrdit, že se jí to líbí.

Sandor je úplně jiný než ostatní, napadlo ji. Snad proto mě přitahuje?

„Myslíš si, že jsem upjatá?“

Podívala se na sebe. Na večeri v domě Christofidesových zvolila kostýmek z hedvábí béžové barvy. Přestože jí padl a byl elegantní, rozhodně nebyl vyzývavý. Sako zapnuté až ke krku neodhalovalo nic a sukně končila až pod kolena.

„Myslíš si, že se oblékám moc konzervativně?“

„Takový styl oblékání se k tobě hodí. Líbí se mi, že zbytek světa vidí na pohled chladnou a elegantní dámu, jen já vím, že pod rezervovaným povrchem se skrývá šelma, která na mě reaguje s neobyčejnou vášní. Někdy se dokonce oblékáš mnohem svůdněji, než tušíš.“

„Nevěříš, že tě provokuju úmyslně?“

Neodolatelný hluboký hlas ji vyváděl z míry.

„Nevěřím, že máš představu, jak neuvěřitelně sexy mi připadají ty upjaté kostýmky nebo například šaty, které jsi měla včera večer.“

Předchozí večer chtěla být přitažlivá. Bylo to zámerně, ale on to zřejmě netušil.

„Proč to říkáš?“

„Kdybys to tušila, nikdy bys nepochybovala, že je mezi námi vášnivý vztah.“

Mužská logika jí někdy připadala jako nerozluštitelná hádanka. Obzvlášť logika Sandorova.

Pokrčil rameny. „Doufám, že teď už máš jiný názor.“

„Nejspíš ano. Cítila jsem u tebe vášeň už předtím,“

vypravila ze sebe, „ale nevěřila jsem tomu, protože ses nikdy o nic nepokusil.“

„A teď?“

„Musím připustit, že v tomto směru se k sobě hodíme.“

Napadlo ji, jestli tak ladil i s předchozími milenkami. Společné milování bylo jedinečné pro ni, ale nemuselo být pro něho.

Pro ni byla předchozí noc naprosto nová zkušenost, ale on mohl pocít plného uspokojení nalézt při každém

milování. Chtěla věřit něčemu jinému, ale už jednou byla připravena o iluzi. Odmítala zažít to znovu.

Vstal od stolu, obešel ho a zvedl ji k sobě. Byl tak blízko, že cítila jeho žár, ale ve skutečnosti se jí dotýkal jen rukou, kterou ji držel za loket. Palcem hladil citlivou kůži na vnitřní straně lokte. „Pojďme to znovu vyzkoušet.“

„Takže o tvém otci jsme domluvili?“

„Ano.“

Chytil ji za bradu.

„Snad s tím dokážu žít,“ vydechla. Překonávala touhu přitisknout se k němu.

Přála si hrát milostnou hru s odstupem, nedávat se do ní beze zbytku. Ale naděje zmizela s prvním dotekem úst. Letmý dotek jí projel jako elektrický náboj. Otevřela ústa a vyzývala ho k pokračování.

Vyhověl jí. Políbil ji tentokrát majetnický, a přece ji tím zval ke spolupráci. Nepřála si nic jiného. Potřebovala vědět, že na něj působí stejně silně jako on na ni.

Zbyt看 vědomí se pokoušela přestat žárlit na milenky, které měl před ní.

Přeje jí rty z úst na krk a Ellie se zachvěla.

„Sandore?“

„Ano?“

„Uvědomuješ si, že ses se mnou nechtěl milovat, dokud nebude po svatbě nebo těsně před ní?“

Nebyla si jistá, odkud ta slova přišla. Divila se, že je ještě schopná mluvit.

Zasmál se. „Ellie, kde bereš sílu klást mi otázky? Musím něco dělat špatně.“

„Ne,“ vydechla, když ji jazykem šimral na krku. „V tom to vězí. Děláš to moc dobře. Jen by mě zajímalo...“

„Co?“

„Jak ses to všechno naučil? Jsi moc dobrý.“

„Nechápu, proč se mě na to ptáš.“

„Já jenom... Neměříš svět dvojím metrem? Předpokládám, že máš dost zkušeností.“

„Ujišťuju tě, že nejsem panic.“

„Ale nevadilo ti milovat se, když jsi byl? Víš, poprvé. Nebo měla v plánu si tě vzít a něco nevyšlo?"

Představa, že byl už zasnoubený s někým jiným, se jí ani trochu nelíbila.

Rozesmál se. „Máš pravdu. Provinil jsem se."

„Vysvětlí mi to."

„Existují ženy, které jsou svolné k sexu bez závazků."

„Ano," musela souhlasit.

„Ty k nim nepatříš."

„Ale nejsem panna."

„Přesto jsi dost nevinná."

Tím se nemínila podrobně zabývat.

„Takže jsi měl hodně milenek?"

Vzdychl a narovnal se tak, aby jí viděl do očí. „Hodně ne. Nejsem sukničkář."

„Ale víš, tak moc... to máš rád."

Minulou noc byl opravdu pozorný. Dokonce hladový. „Nedovedu si představit, že bys žil v celibátu."

„V tom případě máš malou představivost. Opravdu nechápu, proč se o tom bavíme. Možná jsme si podobní. Jen si uvědom, že jsem roky pracoval skoro dvacet čtyři hodiny denně a bral jsem si volno jenom, abych se mohl věnovat matce. Ani práce, ani chvíle s matkou nejsou vhodné na navazování milostných poměrů."

„Ale měl jsi milenky."

„Měl jsem sexuální partnerky. A i když jsem se s některou sešel víckrát, nikdy jsem to nepovažoval za milenecký vztah. Ani bych to nenazval vztahem. Jen jsme vzájemně uspokojili tělesné potřeby."

„To zní strašně." A hrubě, ale už si zvykala na zemitý způsob vyjadřování.

„Bylo to tak. Neuvědomil jsem si, jak je to strašné, dokud jsem nepotkal tebe."

## ŠESTÁ KAPITOLA

Zamlžily se jí oči.

„Mluvíš, jako bych pro tebe byla výjimečná.“

„Jistě že jsi výjimečná. Chci si tě vzít. Jsi moje milénka a jednou budeš moje manželka.“

Neměla sílu mu to vyvracet. Ani si nebyla jistá, jestli chce. Vyhnula se odpovědi polibkem. Přitiskl ji k sobě. Cítila jeho žádost a neměla v úmyslu ji odmítnout. Nemohla, ani kdyby chtěla.

Zvedl ji v náruči a nesl do ložnice. Opatrně ji položil na postel jako vzácné a křehké zboží. Vzhlédla k němu, v očích něhu a ústa pevně sevřená, aby nevyslovila láskyplné vyznání, které už měla na jazyku. Vstal a začal se svlékat. „Dnes budeme postupovat pěkně pomalu.“ Byla celá rozpálená, přitom ještě ani nezačali.

„Nevím, jestli přežiju pomalé zacházení.“

„Nejenže to přežiješ, ale vychutnáš si to.“ Chraplavě se zasmál. „To ti slibuju.“

„Jsi hodně domýšlivý.“

„Podle tebe k tomu mám důvod. Milování se mnou se ti líbí. Tvrdíš, že jsem dobrý. Divila ses, kde jsem se to naučil.“ Mluvil neskromně, ale navíc potěšené. Musela se smát.

Svlékl si košili, potom kalhoty. Celou dobu ho hltala očima. Napadlo ji, že by mohla taky něco dělat. Sáhla po knoflících na svém saku.

„Přestaň," poprosil ji a zavrtěl hlavou. „Chci tě svléknout sám."

„Snažíš se mě trápit?"

„Možná."

„To nepřežiju."

Usmíval se a díval se na ni. „Ty víš, že se k sobě hodíme. Dokonale."

„Ano."

„Přesto jsi nervózní."

„Trošku."

„Uvidíme, co se š tím dá udělat."

Vykročil k posteli, a čím byl blíže, tím rychleji jí tlouklo srdce. Zastavil se, když koleny narazil na okraj matrace. Jednou rukou ji chytil za chodidlo. Sundal jí sandálek. „Věděla jsi, že na chodidle máš spoustu citlivých bodů?"

Zavrtěla hlavou, protože jí vyschlo v krku a nedokázala promluvit.

Držel ji za patu a druhou rukou jí masíroval klenbu.

Zadržela dech. Zaklonila hlavu a položila ji na postel.

Usmál se. „Líbí se ti to?"

Odpověděla mu zasténáním, když narazil na jeden z bodů, o kterých mluvil. Namasíroval jí obě chodidla, zatlačil na místech mezi prsty a nechal ji svíjet se s pocitem, který byl na hony vzdálený lechtivosti. Bylo to podivné i nádherné, když jí nahý Řek hladil chodidla, zatímco jinak byla oblečená. Bylo to velmi erotické.

Pomalu přešel s masírováním z chodidel vzhůru po nohách, nacházel citlivá místa na kotnících a pod kolena. V jednom okamžiku dokonce vykřikla jeho jméno a prohnula se na posteli.

„Jsi nádherná, Ellie."

„Takhle jsem se nikdy necítila," vydechla.

„To jsem rád."

Znovu jí na mysl přišlo slovo výjimečná, ale stále neměla ponětí, jestli ty pocity jsou stejně výjimečné i pro něj.

Prsty právě způsobil malé zemětřesení, když se dobýval pod sukni.

„Máš kůži jako satén, měkkou a hladkou. Jsi dokonalá, Ellie.“

Postupoval dál, až na nejcitlivější místa. Nikdo jiný se jí ještě takhle nedotýkal. Hladil ji, aniž by jediným prstem pronikl pod tenkou látku kalhotek, dokud nesténala a pohyby nedávala najevo, že ho žádá o pokračování. On však rukou sklouzl zpátky dolů po nohách.

Nespokojeně zamručela a on se usmál. „Myslím, že je na čase sundat sukni.“

Byla víc než ochotná spolupracovat. Prohnula se, aby mohl rozevřít zip a stáhnout jí sukni přes boky. Nebyla úzká a látka byla hladká, takže snadno klouzala dolů, ale on protahoval odhalení. Tak to vypadalo. Jako odhalování.

„Děláš, jako bys rozbaloval dárek, jediný dárek, který jsi k Vánocům dostal, proto si dáváš na čas.“

Hlas jí přecházel do šeptání, měla potíže s mluvením.

„Představuješ pro mě hodně cenný dárek.“

To vyznání rozehrálo dosud chladné místo v srdci. Nikdy ji nikdo nehýčkal, pro nikoho nebyla jedinečná. Vždycky byla přesvědčená, že kdyby zmizela z otcova života, ani by si toho nevšiml.

Možná nezaujímala odpovídající místo v Sandorově srdci, ale dával jí najevo, že by mohla mít jedinečné postavení v jeho životě. To bylo lepší, než co se jí kdy dostalo. Málem vyhrkla, že souhlasí se svatbou.

Na poslední chvíli se zarazila. Bylo by hloupé dělat takové rozhodnutí při milování. Už jednou to udělala a starý omyl nechtěla opakovat.

Lapala po dechu a byla odhodlaná strhat ze sebe zbytek oblečení.

Když se o to pokusila, chytil ji za ruce. „Ještě ne. Slíbila jsi to, pethi mou.“

Neuvědomovala si, že by to slíbila, ale na tom nezáleželo. Nechala ho pokračovat.

Prstem přejížděl po horním okraji krajkových kalhotek, které tvořily soupravu s krajkovou podprsenkou krémové barvy.

„Moc hezké.“

„Nenosím podvazky,“ málem se omlouvala.

Sice ji napadlo, že by si je mohla obléct, ale zavrhl to, protože považovala za nemoudré pozvat ho k sobě hned druhý den za sebou.

Přesto byl tady.

„Tohle je docela působivé.“ Jedním prstem zajel pod lem.

„Ale bude lepší je sundat.“

„Tak to udělej.“

„Ještě ne.“

Rozzlobeně našpulila rty.

„Víš, že jsi nebezpečná?“

„To se mi líbí.“

„Nejsi ani trochu upjatá, moje malá bostonská princezno.“

„Ale jenom s tebou.“

„Tak to má být.“ Teď se rozesmála ona.

„Znovu ta domýšlivost.“

Pokrčil rameny a začal jí rozepínat sako. Pozorně sledoval, jak se odhaluje. Tála pod jeho pohledem.

Posadil ji, aby jí mohl svléknout sako a rozepnout podprsenku. Všimla si, že saka ji zbavil mnohem rychleji než sukně. Vzrušení zřejmě udělalo své i u něj.

Položil ji na záda na postel.

Odhodlaně se mu podívala do očí. „Chci tě teď, Sandore. Konec hraní.“

„To není hra, maličká.“

Vypadalo to vážně, když jí začal hladit prsa. Prohnula se, ale rukama ji přitlačil zpátky na postel.

Zasténala, nesnesitelně vzrušená tím, že jí nedovolil se hýbat. Nechápal, proč ji drží na místě a proč to na ni tak

působí. Bylo to tak intenzivní, že to skoro nedokázala vydržet.

Zavřela oči a ve tmě jen vnímala. Cítila jeho stehna kolem sebe, cítila jeho ruce na svých prsou. Nesnažila se pohnout, jako by se na tom mlčky domluvili.

„Prosím, nepřestávej,“ šeptala do černé prázdnoty za očními víčky.

Dalším vjemem bylo slastné napětí, které v ní spirálovitě vířilo. Tělo zaplavil žár a potřeba tak silná, až měla pocit, že exploduje dřív, než se začnou milovat. Obklopovala je vůně vzájemného vzrušení.

Slyšela vlastní přerývané dýchání a jeho ostré výdechy, sluchové vjemy ještě zvyšovaly vzrušení. Posunul se a políbil ji. Nej dřív nenasytně, potom jemněji, škádlivě a znovu nenasytně.

Působil na všechny smysly, vyzdvihl ji do závratných výšin vzrušení, a pak ji stáhl zpět. Opakováním procesu prodlužoval hru. Bylo to mnohem intenzivnější než jakákoli hra.

Byl odhodlaný ukázat jí, že jsou pro sebe stvořeni, že se fyzicky dokonale doplňují.

Nepochybovala o dokonalé souhře a schopnosti poskytovat si vzájemné vrcholné potěšení.

„Sandore! Prosím...”

Ani nevěděla, o co ho žádá. Aby přestal, nebo aby pokračoval?

Sandorovo srdce poskočilo při vyslovení jména, šeptaného tak zoufale Elliinými rty. Byla vášnivá a citlivě na něj reagovala. V každém směru mu patřila. Brzy to sama pochopí, sliboval si.

Olízl sladký důlek na jejím krku.

„Jsi jen moje, pethi mou.”

Hlavu otáčela na polštáři, ale věděl, že to neznamená nesouhlas. Nedokázala odpovědět slovy. A on ji do toho stavu přivedl.

Naplnila ho hrdost. Nebyla panna, ani to netvrdila, ale její reakce dávaly poznat, že podobné pocity neprožívala s nikým jiným.

V tomto směru pro ni byl první a z nějakého důvodu, který nedovedl vysvětlit, to pro něj bylo důležité. Nikdy se nepovažoval za žárlivého, když šlo o dámskou společnost, ale nikdy se také nemiloval s dívkou, kterou si zamýšlel vzít na celý život.

Zvedl se a odstranil poslední kousky oblečení, které jim bránily. Bylo na čase ji získat.

Rychle si nasadil ochranu a najednou si uvědomil, že si přeje, aby mu dala jasně najevo zájem. Nešlo mu jen o souhlas se svatbou. Přál si, aby si jím Ellie byla jistá. Aby netoužila jen po fyzickém souznění.

Na moment z něj byl malý chlapec, který trpěl ústrky od ostatních dětí v řecké vesničce, protože neměl otce. Potřeboval slyšet, že není nežádoucí.

Podíval se na ni.

„Chceš mě?“

Přestal se pohybovat, přestal ji hladit a čekal. Prudce otevřela oči.

„Ano, Sandore, jenom tebe... chci tě teď hned.“

Jak mohla vědět, že právě tohle potřebuju slyšet? Jak věděla, že má použít slůvko jenom?

Malý chlapec v něm, odhodlaný být něčím jiným, než je - důležitým, mocným, silným -, ten chlapec věděl, že Sandor potřebuje slyšet právě to jedno slůvko. Skutečnost, že je pro ni důležitý, byla klíčem k zahojení ran, které si odmítal připustit a které v sobě nosil už dávno před tím, než odjeli z Řeka do Ameriky.

„Patříš mi, Ellie.“

„Ano.“ Dívala se mu přímo do očí. „Jenom tobě.“

Ponořil se do ní a měl pocit, jako by se poprvé vrátil domů. Tála, ovíjela ho a pak se vzepjala s výkřikem prvotní rozkoše. Nechával ji vstřebávat kouzlo okamžiku, než se začal pohybovat.

Zvrátila hlavu, paty zabořila do matrace a explodovala v okamžiku, kdy on dosáhl vrcholu. Jeho ruce neměly sílu udržet ho nad ní, a když sebou trhla, zřítíl se na ni.

Nezdálo se, že by jí to vadilo, u krku mu mumlala sladká slůvka, jak byl úžasný, neuvěřitelný milenec, silný, do-

konalý. Řekla dokonce, že je krásný, a i když by to nikdy nepřiznal, chvála z jejích sladkých rtů mu dělala dobře.

„Musím se upravit,“ zahučel za chvíli.

Usmála se, ruce položila na postel a kývla. „Děkuju.“

„Za co?“

„Ty víš.“

„Ne, nevím.“

„Že ses mě nesnažil chytit do pasti.“

Opravdu si myslí, že jsem tak slabý, abych používal k vítězství ubohé triky? Nepoužil bych je, ani kdybych měl obavy, že se svatbou nebude souhlasit, pomyslel si. Navíc připustila, že ke mně patří.

Když se vrátil z koupelny, byla schovaná pod příkrývkou a málem už spala. Nic nenamítala, když vklouzl k ní.

Objal ji. „Patříš mi, Ellie.“

„Sandore...“

„Nesnaž se to popírat.“

Překulil ji z boku na záda a díval se na ni.

„Potvrdila jsi, že ke mně patříš.“

Uhnula pohledem, vzdychla a znovu se mu podívala do očí.

„Nepopírám, že se k sobě hodíme, ale to neznamená, že od tebe přijmu zásnubní prsten, Sandore.“

Byla úplně vzhůru. Vypadala jako by měla každou chvíli usnout, ale uvažovala jasně.

„Co to tedy znamená?“ ptal se zklamaně.

„Pochybuju, že se budu milovat s někým jiným, ale nevím, jestli s tebou chci strávit zbytek života.“

Posadil se a pozoroval ji.

„Když nebudeš s nikým jiným, jak mě můžeš odmítat?“

„Nic neodmítám. Prosím, věř mi. Já jenom ... zkrátka jen nesouhlasím.“

„Hra se slovy.“

„Ne, Sandore, pravda. Říkala jsem, že potřebuju čas.“

„Ale po tom, co jsme spolu právě prožili...“

Položila mu prst na rty, aby ho utišila.

„Bylo to úžasné, Sandore. Nejsilnější zážitek v mém životě. Prosím, nepokaz ho dohadováním.“

V jejím pohledu vytušil zranitelnost, se kterou nedokázal bojovat.

Za trest ji jemně kousnul do prstu a ona rychle cukla rukou. Ještě ji však na ni stihl letmo políbit.

„Já nejsem ten, kdo se hádá," bránil se.

Nevěděl, proč musí být ženské tak nečitelné. Nikdy se nesnažil pochopit způsob jejich uvažování. Jediná, na které mu kdy záleželo, byla matka, ale vztah s ní byl naprosto odlišný.

Modré oči byly naplněny pocity, které nedokázal identifikovat.

„Já se nehádám. Bojím se, Sandore. Bojím se, že mi ublížíš."

„Neublížím ti."

„Ale ano. Nedokážeš tomu zabránit."

Víčka se jí klížila únavou, ale slova vycházela, jako by je měla v sobě tak jasně formulovaná, že nad nimi nemusela přemýšlet.

„Nemiluješ mě. Tím mi budeš ubližovat. Musím se rozhodnout, jestli bude bolestnější nechat tě odejít."

Nevěřil tomu, co slyší.

„Zatraceně, já ti neublížím."

„Nemůžeš s tím nic dělat."

Znělo to tak smutně.

A Sandor se rozčílil. „Řekneš mi, co potřebuješ, a já ti to splním."

Pro něj to bylo jednoduché. Proč to Ellie nemůže pochopit?

„To nedokážeš."

„Dokážu všechno."

Smutně se usmála. „Vím, že si věříš, ale není to pravda. Nemůžeš mi dát tu nejdůležitější věc."

„Co je tak důležité?"

„Láska."

Měl pocit, že ho někdo kopnul do hrudníku, ale nevěděl proč.

„Můžu ti dát všechno, co potřebuješ." Byl o tom pevně přesvědčený. „Jestli stojíš o náklonnost, dám ti ji. Když

si budeš přát dárky, koupím ti je. Když zatoužíš po společnosti, máš ji mít. Není nic, co bych ti odepřel."

Zavřela oči, ale z koutků stékaly slané krůpěje. Pocítil bezmocnost, a na to nebyl zvyklý. Rozhodně se mu nový pocit nelíbil.

„Kromě citu, bez kterého jsem se musela dosud obejít." Otočila se zády k němu.

„Všechno, co mi nabízíš, by mělo vycházet z lásky, ale ty mi poskytněš jen to, o co požádám. V tom je velký rozdíl, i když si ho neuvědomuješ. Důvěrně ten rozdíl znám."

Položil jí ruku na rameno, aby ztišil bolest, kterou slyšel v jejím hlase. Ramena se jí mírně třásla.

„Otec za mě cítí zodpovědnost, ale nemiluje mě. Poznala jsem to už jako malá holka. Nikdy mě nemiloval. Všechno pro mě dělal jen z povinnosti. A ty mi teď nabízíš stejný vztah. Dáš mi všechno, o co si řeknu, abys splnil povinnost manžela."

Otočila se čelem k němu a bolest obsažená v hlase se zračila v slzami naplněných očích.

„Nemám a nikdy jsem neměla nikoho, kdo by mě miloval. Nemám další příbuzné. Neměla jsem vážné známosti. Život bez lásky je hodně osamělý, Sandore. Tak si manželství nepředstavuju."

Nevěděl, co říct. Měl matku, která ho milovala od narození, a než zemřel dědeček, měl i jeho lásku. Miloval ho svým svérázným způsobem. Přesto si Sandor lásky nevážil, viděl v ní jenom příčinu bolesti.

Ellie tvrdila, že její nedostatek je stejně bolestivý.

„Cítíš se teď osamělá, Ellie?"

Neodpověděla, ale něco v jejím pohledu říkalo, že je osamělá. I po tak nádherném milování. Nechápal to. Cítil se s ní spojen víc než s jakýmkoli jiným člověkem. Jak to, že ona to spojení necítí?

„Nechci strávit zbytek života čekáním na to, až člověk, kterého miluju, bude milovat mě," pronesla do ticha.

„Říkáš tím, že mě miluješ, Ellie?"

Vlhkost z jejích očí stékala po tvářích.

„Ano," zašeptala.

Kdyby mu to řekla před dvěma dny, považoval by to za plus a doufal by, že mu to pomůže ji přesvědčit, aby si ho vzala. Ale teď si uvědomoval, že láska jí spíš přiměje otočit se zády ke všemu, co spolu mohli mít.

Najednou se mu těžko dýchalo. Věděl, jaké to je někomu ublížit. Jakkoli se to zdálo nemožné, právě jí ubližoval. Jí, ale zároveň sobě.

Její nejistota jitrila staré rány. Zapomenuté vzpomínky. Celé dětství musel snášet odmítání kvůli tomu, čím byl. Nemanželský syn řecké dívky a amerického milence. Přestože byl nejlepší ve škole i ve sportu, učitelé i spolužáci ho odstrkovali, protože nenosil příjmení po otci.

Sebevětší snaha z jeho strany nedokázala zajistit plné přijetí ani dědečkovy bezpodmínečné sympatie.

Ani Ellii nemohl nutit, aby ho přijala. Nechtěl to ani zkoušet. Zasloužila si vědět všechno, ale on zase potřeboval vědět, že rozhodnutí udělala sama.

Byla by její láska jako dědečkova, zkalená očekáváním a požadavky, které by Sandor nedokázal splnit? Nebo by byla jako láska matčina, bezpodmínečná a ochotná brát ho takového, jaký je?

Byl tak rozumný, aby si uvědomil, že ačkoli od ní nevyžaduje lásku, pokud tu je, přeje si, aby byla provázena přijetím.

Neodpověděl jí. Nevěděl, co by měl říct, aby ji ještě víc neranil.

Místo toho ji políbil. Zasypával ji jemnými, něžnými polibky, dokud nepřestala slzet a neusnula, s pažemi pevně obemknutými kolem něj a hlavou na jeho rameni.

## SEDMÁ KAPITOLA

Ellie seděla na pláži a dívala se na moře, do kterého se pomalu nořilo zapadající slunce. Byla unavená z dlouhého letu a dvouhodinové cesty autem. Tu musela absolvovat, aby se dostala do malého přístavního městečka s vlastním hradem a oblázkovou pláží jako stvořenou k opalování.

Nyní byla pláž prázdná, zato noční život v městečku se rozjížděl na plné obrátky. Ellie si vychutnávala zvláštní pocit být úplně sama. Poslední dobou ji na každém kroku provázela skupina strážců.

Ráno se vzbudila v Sandorově objetí. Se zavřenýma očima a v těsném sevření si mohla nalhávat, že ji miluje. Když se vzbudil, miloval se s ní, a potom odešel. Předtím jí oznámil, že má víkend na rozmyšlení.

Bylo pro něj typické stanovit časový limit, ale překvapila ji skutečnost, že se ji už nesnažil přesvědčovat. To mu nebylo vůbec podobné.

Nebo snad ano? Musela se ptát, jak dobře ho vlastně zná. Věděla, že ho miluje, ale to automaticky neznamenalo, že rozumí jeho myšlenkovým pochodům. Její otec by protivníkovi nikdy nedal čas na zotavenou. Sandor se dokonce ani nepokusil vysvětlit jí, že se nemusí bát. Očekával, že se s tím vypořádá sama.

Stál přede dveřmi a říkal: „Bud' mě přijmeš takového, jaký jsem, s tím, co ti jsem schopný dát, nebo mě odmítneš. Bud' si uvědomíš, že se mě nemusíš bát, nebo dovolíš obavám, aby zničily naši budoucnost. Rozhodnutí je na tobě.“

Pak ji políbil a odešel.

Pochybovala, že dojde k závěru, že se nemusí ničeho bát, uvědomila si ale, že život bez něj by byl pustý, bezútěšný a nejspíš smutnější než život s ním. Její vlastní láska byla v této bitvě zbraní nejtěžšího kalibru. Sandora milovala a věřila v život, třebaže přináší bolest. Doufala, že bitva není prohraná, a přesvědčovala se, že má bojovat za lásku, a ne proti ní.

Sandor měl všechno, co si přála od milence, ale ještě mnohem víc. Miloval matku, měl o ni starost. Byl čestný a upřímný. Velký vliv na ni mělo přiznání, že matce nikdy nedokázal lhát.

Dědečkova důsledná výchova s důrazem na poctivost zapustila v Sandorovi hluboké kořeny. To na Ellii velmi zapůsobilo.

Její otec neměl problém Ellii zalhat, když byl přesvědčený, že je to pro její dobro, ale ve skutečnosti ji nemiloval. Napadlo ji, jestli vůbec někoho miloval. Možná kdysi Elliinu matku. Domýšlela si, že ztrátou manželky hned po porodu dcery u něj došlo ke zvratu a před světem se uzavřel do sebe. Ale mohla se mýlit. Neměla možnost zjistit pravdu.

O posledního prarodiče přišla jako malé dítě. Dědeček z otcovy strany zemřel na infarkt krátce po Elliiných šestých narozeninách a babička ještě dřív, než se Ellie narodila. Matčini rodiče zemřeli, když jí byly čtyři roky. Zahynuli při dopravní nehodě způsobené opilým řidičem jedoucím v protisměru.

Neřekla Sandorovi úplnou pravdu. Poznala, co to je být milována. Pamatovala si na teplo babiččiny náruče, když byla hodně malá. Pamatovala si, že se na ni děda smál jako na sluníčko na obloze. Ale bylo to tak dávno, že už zapomněla, jaké to vlastně bylo.

Stejnou vřelost vnímala v blízkosti Hery Christofidesové. Po manželství se Sandorem toužila také kvůli tomu, že by vlastně získala matku, a tím pádem někoho, kdo by ji skutečně miloval. Sandor, který odmítal lásku, neměl ponětí, jaké měl v životě štěstí, protože neměl jednoho, ale hned dva lidi, kteří ho milovali.

Navíc ho milovala ještě Ellie, ale nevěděla, jestli ho miluje dostatečně, aby mu mohla lásku věnovat bez očekávání, že se jí od něj vrátí.

Pokud to nedokážu, bude manželství fungovat? Jsem dost silná, abych neopětovanou láskou nezahořkla? Pokud ne, jak skutečná ta láska je?

Odpověď na mnohé otázky ležela v jejím chování vůči otci. Zadívala se do sebe a trochu se uklidnila. I když ji otec zanedbával a někdy ji zklamání, že není milována tak, jak by potřebovala, trápilo víc, než si chtěla připustit, nikdy k otci necítila nenávist. Necítila ji ani teď.

Přes všechny podobnosti nebyl Sandor kopie jejího otce. Věnoval jí víc pozornosti. Podle vztahu k matce bylo zřejmé, že je tolerantní k potřebám rodiny. To bylo podstatné. Ellie nechtěla vychovávat děti sama. Měla pocit, že Sandor považuje za dvojnásobně důležité věnovat se dětem, protože jeho vlastní otec mu chyběl.

Zajímalo by ji, jak bude Sandor reagovat, až zjistí, že si sama stanovila lhůtu na rozmyšlení delší než víkend. V práci si vzala týden dovolené, oklamala strážce, kteří byli přesvědčeni, že je ve svém bytě, a odjela. Neměla žádný konkrétní cíl. Když přišla na letiště, jednoduše si koupila letenku do prvního volného letadla mířícího do zahraničí.

Přistála v Barceloně, kde znovu všechno ponechala náhodě a nastoupila do prvního autobusu s volnými místy. Tak se dostala do přímořského městečka.

Ubytovala se v malém starším hotelu, kde stále používali větráky místo klimatizace. Její pokoj byl malý, ale čistý, se starožitným nábytkem a s kouzlem, které špičkovým hotelům chybí. Moc se jí líbil.

Právě tak se jí líbilo sedět na pláži, jako by byla obyčejná turistka, ne dcera jednoho z nejbohatších mužů světa.

Ale nemohlo to trvat věčně. Nakonec se musela vrátit zpátky do svého života.

Když odjela z Bostonu, musela si přiznat, že utíká. Utíkala před Sandorem. Utíkala od vlastních pocitů. Od rozhodnutí, které bylo osudem předem dané. Bylo nezvratitelné od chvíle, kdy dovolila Sandorovi, aby se fyzicky sblížili.

Měl pravdu. Jen si hrála se slovy. Od okamžiku, kdy se milovali, neměla naději.

Neměla naději na budoucnost bez Sandora, pokud byl odhodlaný prožívat ji s ní.

Najednou věděla jasně, že se za Sandora provdá. Život bez něj a bez mateřské lásky Hery Christofidesové nebyl přijatelný.

Rozhodla se a srdce se jí naplnilo nadějí. Sandor není jako otec, ubezpečovala se. Miluje svou matku, takže je schopný citu. A zajímám ho. Bojí se lásky, stejně jako já se bojím prázdného života bez něj. Naučím ho, že láska nemusí přinášet jen utrpení, že může být pro člověka největší požehnání.

Má důvod k obavám stejně jako já, ale to neznamená, že se nemůže naučit něco nového.

Rozhodla se zkusit štěstí. Odmítala uvěřit, že Sandor má menší odvalu než ona.

Ellie zůstala ve Španělsku do konce týdne. Stýskalo se jí po Sandorovi, ale vychutnávala si svobodu. Bezpečnostní tým ji našel až ve čtvrtek. Po zpáteční cestě do Barcelony, tentokrát v autě s vlastním řidičem, letěla v pátek odpoledne domů první třídou.

Sandor zvedl mobilní telefon a na počítači zmáčkl klávesu k odeslání zprávy na Tchaj-wan. „Christofides.“

„Sandore, tady je Hawk.“

„Našli jste ji?“

„Ano.“

Napětí v hlase volajícího ho znepokojilo. „Kde?“

„Je ve Španělsku.“

„Říkala, že potřebuje čas na rozmyšlenou. Nejspíš usoudila, že potřebuje i dostatečnou vzdálenost.“

„Kromě jiného.“

„Co tím myslíš?“

„Podívej se na fax.“

Sandor vyskočil a přešel místnost k faxu. V podavači byly dva listy papíru. Zvedl vrchní z nich s logem Hawkovy společnosti.

Na vrchním listu byla zobrazena stránka z jednoho evropského bulvárního plátku. Evidentně nešlo o první stránku, ale článek zevnitř. Na obrázku byla Ellie oblečená svůdněji a odvážněji, než měla ve zvyku. Stála u stolu v kasinu s atraktivním černovlasým mladíkem. Mladík držel Ellii kolem ramen.

Z nějakého podivného důvodu se Sandorovi začalo špatně dýchat.

„Vrat' se k počítači. Poslal jsem ti další fotografie," nabádal ho Hawkův hlas z telefonu.

Sandor netušil, jak Hawk ví, že stojí u faxu a prohlíží si novinovou fotografii s popiskem, že slavný sukničkář má nový objev, označovaný jako „tajemnou krásku“.

Elliiina identita zřejmě zůstala utajena. Vzhledem ke skutečnosti, že nevyhledávala pozornost veřejnosti, nebyl překvapený. A pokud je mladík tak bohatý, jak vypadá, mohl udržet její tajemství i před dotěrnými novináři.

Sandor si prohlédl elektronickou poštu a našel zprávu od Hawka. Otevřel ji, napsal heslo, které mu Hawk nadiktoval, a na obrazovce se objevily fotografie. Na první z nich se Ellie a mladík líbali na pláži. Sandor pokračoval až k poslednímu obrázku, zjevně pořízenému přes okno, který zachycoval pár v posteli. Oba byli nazí.

„Smaž fotky na svém počítači," vyštěkl Sandor.

„Hotovo.“

„Děkuju, Hawku.“

„Mrzí mě to, Sandore.“

Sandor kývl a položil telefon. Pak teprve si uvědomil, že Hawk nemohl kývnutí vidět.

Zrada se ho dotkla. Zamračil se nad důkazy, které mu předložili. Ellie spala s někým jiným.

Zamumlal něco drsného v řečtině.

Nepomohlo to.

Věřil, že je upřímná. Věřil jí, když tvrdila, že ho miluje. Co to má znamenat? Poslední flirt před svatbou?

To nedokázal přijmout. Nevěrnou ženskou by si nikdy nevzal.

Přesvědčoval se, že bolest, kterou cítí, pochází ze zklamaných nadějí. Nemá nic společného se zlomeným srdcem. Proti tomu se obrnil už dávno.

O hodinu později volal George Wentworth. „Bezpečnostní služba ji už vypátrala.“

„Ve Španělsku?“

Sandor nevěděl, proč se ptá, když měl před sebou kompromitující fotografie. „Ano. Dnes letí domů.“

„Děkuju.“

„Takže fúze pokračuje podle plánu?“

„Promluvíme si o tom, až se dohodnu s Ellií.“

Chtěl oznámit nejdřív jí, že vztah je u konce, přestože mu předvedla, že pro ni nic neznamená.

„Dobře. Promluvíme si v pondělí.“

Sandor nechal Georgea u toho, že všechno je v pořádku, a zavěsil. V pondělí měli domluvenou schůzku, ale Sandor už věděl, že nebudou jednat o fúzi, která byla podmíněna svatbou s Ellií.

Ellie se do bytu vrátila v pátek večer a hned volala Sandorovi. Bylo už pozdě a byla unavená, ale klidná, protože těžké rozhodování měla za sebou.

Na druhé straně linky ji přivítalo mlčení. Číslo bylo správné. Usoudila, že na vině je špatné spojení. Divila se, protože si všimla, že jeho telefon měl se spojením většinou mnohem menší problémy než její. Zdálo se, že Sandor musí mít všechno kvalitní a bezporuchové.

„Sandore?“ ozvala se. Zkoušela, jestli je stále ve spojení.

„Jsem tady.“

„Ráda bych tě viděla.“

„Zítra.“

„Dobře. Přijedeš sem?“

„Přijedu.“

„Kdy?“

„Přijedu po snídani.“

„Výborně,“ radovala se.

Doufala, že spolu stráví celý den. Stýskalo se jí.

Telefon oněměl a Ellie si řekla, že spojení muselo vypadnout. Nezkoušela volat znovu. Byla dost ospalá a měli se setkat hned ráno.

Druhý den Ellie vstala brzy. Nevěděla, v kolik hodin Sandor snídá, proto byla připravená už v půl osmé. Přijel až po deváté.

Když mu přišla otevřít, nepolíbil ji ani se neusmál.

Ona nebyla tak zdrženlivá. Předpokládala, že jejich vztah bude láskyplný. Neměla s tím mnoho zkušeností, ale oba se mohli učit. Zaklonila se a políbila ho na bradu.

Nesklonil se k ní, proto nedosáhla na ústa, ale nevadilo jí to.

„Stýskalo se mi.“

„Skutečně?“

Ustoupila o krok dozadu a kousla se do rtu. „Zlobíš se, že jsem byla pryč celý týden?“

„Dá se to tak říct.“

Nikdy ho neviděla tvářit se tak chladně a cize.

Kdyby si nebyla jistá, že se musí mýlit, myslela by si, že je znechucený. Ale to by byla přehnaná reakce na tak malý prohrěšek.

„Vadí ti, že jsem si na rozmyšlenou vzala delší dobu než víkend?“ zeptala se ve snaze zjistit přesně, v čem je problém. Přitom se otočila a vedla ho do obývacího pokoje.

Posadila se na žlutou pohovku. Vybral si nejvzdálenější židli v místnosti. „Takže ses rozhodla?“ Pokusila se usmát.

„Ano. Možná by sis mohl pomalu zvykat, že špatně snáším příkazy. Pokud to přijmeš, bude náš společný život

jednodušší. Taky nemám v oblibě, když se tváříš jako socha z ledu."

„Takže se rozhodla si mě vzít?"

„Ano."

„To je zajímavé. Jsem zvědavý na důvody takového rozhodnutí."

Dobrá nálada, se kterou se vrátila domů, pomalu opadávala. Dnešní rozhovor jí nedával žádný smysl.

„Ty jsi změnil názor jenom proto, že jsem byla pryč celý týden?"

„Ne, nevádí mi, že sis vybrala delší dobu, než jsem určil."

„Dobře."

„Na světlo vyšly další okolnosti."

Ted' na něm viděla znechucení naprosto zřetelně.

„Co to znamená? Jaké okolnosti?"

„Nebyla jsi panna, když jsme se poprvé milovali."

„Řekla jsem ti to."

„Tenkrát jsem nedostatky ve tvé povaze přehlížel."

„Považuješ to, že nejsem panna, za nedostatek?" ověřovala si, jestli mu opravdu dobře rozuměla, protože málem nevěřila vlastním uším.

„Mlčel."

„Mám tě tedy posuzovat podobným způsobem?"

„Já alespoň dodržuju věrnost jednomu partnerovi."

„Naznačuješ, že já ne?" ptala se nevěřicně. Nechápala, proč řeší takové věci.

„Odsoudíš mě, že neumím být věrná, protože jsem před tebou měla jednoho milence? Tomu nevěřím!"

„Tak to není."

„Jak tedy?"

„Hodně ses snažila skrýt skutečnou povahu, jak před svým otcem, tak přede mnou. Zřejmě jsi dost chytrá na to, abys vedla dvojí život. Klaním se tvé vynalézavosti. Není snadné oklamat mého vyšetřovatele a bezpečnostní agenturu, ale tobě se to povedlo."

„Sandore, nevím, o čem mluvíš. Nic jsem před tebou neskrývala."

Uvědomovala si, že mu nevyprávěla detaily o prvním krátkém poměru, ale to by těžko nazval skrýváním skutečné povahy.

„Naopak, dokonale jsi mě oklamala. Když se ohlídím zpátky, uvědomuju si náznaky, které jsem jako zaslepený hlupák nepostřehl.“

„Jaké náznaky?“

„Kondomy. Kdybys byla tak nevinná, proč bys měla připravené kondomy první noc, kdy jsem k tobě přišel?“

„Protože jsem předpokládala, že se budeme chtít milovat, a nechtěla jsem riskovat otěhotnění.“

„To není originální výmluva. Do minulého týdne jsem ani nenaznačil, že by náš vztah mohl pokračovat v ložnici.“

„Já vím, ale...“

Přerušil ji zvednutím ruky.

„Už mě nebaví sedět tady a hádat se s tebou.“

„A co bys chtěl?“

Všechno v ní tuhlo. Bolelo to, jako by v ní uhodil mráz. Chlad tak silný, až zalézal do kostí.

„Říct, co je potřeba, a odejít.“

„Tak to řekni,“ vyzvala ho tiše. Těžko pohybovala rty.

Na chvíli se tvářil váhavě, ale pak znovu nasadil chladnou masku a řekl: „Tvůj otec si přeje mít dědice pro svůj podnik. Ty jsi odmítla jít v jeho stopách, proto se rozhlížel jinde. Našel mě.“

Srdce se jí roztříštilo na tisíc kousků, a přitom tušila, že ještě není konec. „Cože?“

„Nabídl mi věno, které se neodmítá. Jednu polovinu podniku dostanu po svatbě a druhou polovinu odkáže našim dětem.“

Zavrtěla hlavou. Odmítala přijmout otcův a Sandorův komplot. Poznání, že s ní mohli zacházet jako s majetkem, bolelo tolik, že se s tím nemohla srovnat. Najednou došla k závěru, že ani pro jednoho z nich nic víc neznamenal. Nikdy.

„Ano. Ale ani polovina podniku nestačí k tomu, aby mě donutila oženit se s ženskou, která se vyspí s jiným, když

postel po našem milování ještě ani nevychladla. S ženskou, která si měla rozmyslet, jestli si mě vezme."

Snažila se pochopit smysl slov a pomalu jí začínaly být jasné dvě věci. Za prvé pochopila, že Sandor ji obviňuje, že spala s někým jiným po dobu, kdy byla pryč. Za druhé jí došlo, že pokud by Sandor nebyl přesvědčený o nevěře, nikdy by se nedozvěděla celou pravdu o Sandorových a otcových obchodních ujednáních.

„Věříš tomu, že když jsem na pár dní utekla bezpečnostní službě, logicky z toho vyplývá, že jsem se milovala s někým jiným?" ověřovala si.

Absurdní domněnka se jí zdála stejně nesmyslná jako být pěšákem v partii jediných dvou lidí, které v životě milovala.

Byla zvyklá na otcovu lhostejnost, ale ne na tak přezíravé ignorování vlastních pocitů. Od Sandora navíc očekávala mnohem víc. Vyčítala si, že byla neskutečně hloupá.

„Nemám ve zvyku dělat ukvapené závěry na tak vratkých základech."

LUCÍ MONROEOVÁ

„Takže ti někdo řekl, že tě podvádím?"

„Něco na ten způsob."

„Vysvětli mi to," dožadovala se.

Chlad v ní narůstal, až se cítila jako naplněná ledem, který se při dalším závanu může rozbít na kusy.

Na stolek položil papírové desky.

Zvedla je. Zakázala si váhat nebo se obávat toho, co je uvnitř. Otevřela je. Navrchu bylo logo významné světové detektivní agentury. Pod ním našla sprostý článek bulvárního plátku. U stolu s ruletou stál mladý pár. Dívka by mohla být Elliina sestra, byla jí hodně podobná.

Byla ale štíhlejší. Obočí měla upravené do moderní tenké linky, zatímco Ellie nechávala obočí nedotčené. Dívka na fotografii byla oblečená do šatů podle poslední módy a tvářila se sebejistě jako modelka nebo herečka.

Ellie na podobných fotografiích pokaždé vypadala toponě. Jako by měla šestý smysl na namířené fotoaparáty, pokaždé před nimi ztuhla. Nerada se nechávala fotit.

Odfaxovaná fotografie byla černobílá, takže Ellie nemohla rozpoznat barvu očí své dvojnice, ani zda její společník má vlasy černé, nebo hnědé.

Odpověď našla na další stránce. Společník byl hnědovlasý. Na barevné fotografii byl stejný pár, tentokrát se líbali na pláži. Dívka na sobě měla plavky a v pase uvázaný sarong. Byla tak hubená, že se jí rýsovalo žebro. Nevypadala nemocně jako některé hollywoodské hvězdičky, ale rozhodně byla hodně štíhlá.

Při prohlížení dalších fotografií zjistila, že dívka má stejnou barvu očí jako ona. Byla Ellii víc podobná, než by mohla být vlastní sestra. Až na štíhlejší postavu a několik drobných kosmetických odlišností vypadala jako její dvojče.

Na posledním obrázku byla s mladíkem v posteli. Ellie si připadala jako šmírák, ale nemohla od fotky odtrhnout oči. Na dívčině tváři rozeznala stejně bezbranný pohled, jaký měla sama po milování se Sandorem, a pochopila, že jsou sestry.

Netušila, jak je to možné. Snažila se uvěřit, že dvojnice je cizinka se stejnou genetickou výbavou z dávné minulosti, která podivnou náhodou vypadá jako dvojče, přestože nejsou vůbec příbuzné.

Ale instinkt jí napovídal něco jiného. V hloubi duše věděla, že ta dívka na fotografiích je sestra.

Otec jí řekl, že matka zemřela hned po porodu. Nikdy se ani slovem nezminil o dalším dítěti. Ale muselo existovat. Otec musel lhát. Netušila, jak a proč byla od dvojčete oddělena. Ani ji to nezajímalo.

Věděla jen, že někde je lidská bytost, která by ji měla ráda, protože tak to mezi sestrami chodí. Bytost, kterou by ona sama taky měla ráda.

Otočila se k Sandorovi.

„Odejdi.“

„To je všechno, co mi můžeš říct?“

„Ne.“

Zdálo se, že doufá, že mu všechno vysvětlí, ale nejspíš šlo o optický klam. Byla přesvědčená, že ho nezajímá. Chtěl si ji vzít jenom kvůli obchodním zájmům. Dokonce jeho matka to pochopila, jenom Ellie žila v blažené nevědomosti. Sandorovi není nic dost dobré a na prvním místě je práce. Jako u otce.

„Jsi ubožák.“

„Jak se opovažuješ?“ rozčílil se.

„Lhal jsi mi. Tvrdil jsi, že ti jde o mě, ale toužil jsi jen po otcově podniku.“

„Takhle se chceš ospravedlnit?“

„Ne. Nemusím se ospravedlňovat. Ty se chováš neodpustitelně. Odejdi z mého bytu, Sandore, a už se nevracej. Nikdy.“

Nepohnul se. „Ellie...“

„Mlč a zmiz.“

Zmocnila se jí hrůza z pomyšlení, že všechno, čemu v životě věřila, byl jeden velký podvod.

„Aspoň mi řekni, proč jsi s ním byla. Je to bývalý milenec? Šlo o poslední flirt?“

„Nedlužím ti žádné vysvětlení.“

„Vrátila ses domů rozhodnutá vzít si mě.“

„Ano, tak hloupá jsem byla.“

„Ellie, vysvětli mi to.“

Dívala se na něj. Prosba zněla upřímně, naléhavě, jako by šla od srdce. Ale on nemá srdce, připomněla si. Záleží mu jen na majetku, na rozšiřování podniku, na tom, aby dokázal, že je mocnější a lepší než jeho otec. Já ho nezajímám. Skutečnost, že mi neřekl o dohodě s otcem, to dokazuje.

„Říkal jsi, že matce nedokážeš lhát ani nic předstírat.“

„To je něco jiného.“

„Nejspíš. Máš ji rád a já jsem jen figurka ve hře mezi tebou a otcem. Mohla bych tě nenávidět, Sandore. Opravdu bych tě mohla nenávidět.“

Smutně se zasmál.

„Jedna z věcí, které mě na tobě překvapovaly, byl fakt, že toho máme tolik společného. Taký bych tě dokázal nenávidět, Ellie.“

„Jdi pryč, Sandore.“

V očích se jí zaleskly slzy. Vzborně zamrkala, odhodlaná vydržet, dokud neodejde. „Nechci tě vidět. Už nikdy.“

Stál a v očích se mu objevilo bolestné jiskření, ale hned zmizelo a bylo nahrazeno ledovým chladem.

„Ani já po tom netoužím. Nejspíš jsme se oba spletli, když jsme si mysleli, že si můžeme důvěřovat.“

„Ano.“

Hlas jí selhal na jediném slově. Sandor odcházel.

Uprostřed cesty ke dveřím se zarazil, ale pak se narovnal a zmizel.

## OSMÁ KAPITOLA

Ellii bylo do pláče.

Už se tak jednou cítila a slíbila si, že se to nebude opakovat.

Selhala a bolelo to. Bolelo to tak moc, že si nebyla jistá, jestli v sobě bolest udrží jako posledně. Byla moc velká a moc hluboká.

Láska k Sandorovi byla silnější než to, co cítila v devatenácti letech. Měla pocit, že jí hrudník svírá ocelová obruč a stále se stahuje.

Nedovedla se s tím vypořádat. Bylo to příliš silné. Ale neměla nikoho, kdo by jí pomohl překonat lítost. Nic ji nemohlo zmírnit.

Pak jí pohled sklouzl na fotografie položené na stolku. Pravdu, napadlo ji, musím zjistit pravdu.

Popadla vrchní list a natáhla se k telefonu. Zamrkala, aby zahnala slzy, a přečetla si telefonní číslo v hlavičce agentury. Agentura měla kanceláře po celém světě, ale fax přišel z New Yorku.

Prsty ji nechtěly poslouchat, číslo musela vytočit dvakrát, než se trefila.

Odesílatel se jmenoval Hawk, příjmení nebylo uvedeno. Právě nebyl v kanceláři. Nechala na záznamníku své jméno a číslo telefonu do bytu i na mobil a požádala ho,

aby jí po vyslechnutí vzkazu okamžitě zavolal. Tvrdila, že jde o naléhavý případ. Pro ni byl opravdu naléhavý.

Nemohla si dovolit myslet na Sandorovu zradu. Slyšela, že na zlomené srdce se neumírá, ale najednou si tím nebyla jistá. Nemohla ránu nechat růst a otevírat se, nemohla ji jítřit. Musela se ovládnout a Sandorovu zradu uzavřít k ostatním bolestným zklamáním z minulosti.

Zmocňovalo se jí zoufalství a hrozilo, že ji pohltní. Vzala obrázky a pospíchala k počítači, odhodlaná zjistit, co se dá. Snažila se zaměstnat.

Začala článkem v bulvárním plátku. Hawk doplnil jméno týdeníku číslem stránky, na které článek nalezl. Našla si noviny na internetu. Byl to španělský list. Ellie naštěstí uměla španělsky, proto pro ni nebyl problém si celý článek přečíst.

Nenašla tam však žádné další informace. Jméno společníka dívky, která byla Ellii podobná, bylo uvedené už v původním článku. Ellie ho zadala do vyhledávače a našla o něm několik dalších článků. Ani jeden ji však nepotěšil.

Došla k závěru, že zřejmě mají se sestrou stejně špatný vkus, protože ten mladík byl předchozí rok vyfotografovaný nejmín s tuctem krasavic. O tajemné ženě další článek nenašla.

Ellie se přesto rozhodla pokračovat v průzkumu. V práci se naučila, jak hledat údaje o zázemí určité osoby, potřebné k získání dodatečného vzdělání. Začala pátrat po záznamech o vlastním narození a po záznamech o narození sourozence.

Po čtyřiceti pěti minutách byla u cíle. Překvapeně se dívala na nalezené údaje, které zářily z obrazovky počítače. Narodila se jako jedno z dvojčat, ale nikde nenašla údaj o sestřině smrti.

Měla podivnou předtuchu. Aby si ji ověřila, zavolala kamarádce do knihovny. Knihovnici kdysi Ellie pomohla, aby se dostala do večerní školy, a následně jí našla místo v knihovně v městečku západně od Bostonu. Ellie ji požádala, aby vyhledala novinové články z doby kolem

jejího narození, ve kterých se psalo o rodině Wentworthových.

O dvě hodiny později kamarádka volala zpátky se zprávou, která otřásla Elliiným životem v základech.

Ellie nebyla překvapená, když v sobotu odpoledne našla otce v kanceláři. On ale překvapený byl. Vstal od stolu a přivítal ji úsměvem. „Eleanor, co tady děláš?”

„Přišla jsem se zeptat, proč jsi mi lhal.”

„Lhal? Tobě?”

Podezřívavě přimhouřil světle modré oči. „O čem?”

„Lhal jsi mi snad tolikrát, že nemůžeš uhodnout, kvůli které lži se zlobím?” osočila ho.

„Říkal jsem Sandorovi, aby se před tebou nezmiňoval o obchodní dohodě. Věděl jsem, že budeš zuřit.”

„Nechutné obchodní dohody mě nezajímají.”

„Opravdu?”

„Opravdu.”

„Takže si ho přesto vezmeš?”

„Nikdy!”

George Wentworth jako by se najednou zmenšil a vypadal starší.

„Myslel jsem...”

„Je jedno, co sis myslel. Mýlil ses. Ale nechci mluvit o Sandorovi ani o katastrofě, které jsem taktak unikla, když jsem si ho odmítla vzít.”

„Tak proč jsi přišla?”

„Chci mluvit o ní.” Ellie hodila na stůl papír.

Byla na něm jedna z fotografií, kde sestřin společník nebyl k poznání.

Ellie nepochybovala, že otec by sestru začal hledat, ale skutečnost, že kdysi zastavil pátrání a odložil ji jako jeden z nepovedených obchodů, ji vedla k odhodlání neusnadňovat mu to. Byla schopná najít ji sama, nebo aspoň najmout dobrou agenturu.

Podíval se na obrázek a zbledl.

„Odkud to máš?"

„Zeptej se Sandora."

Trhnul hlavou.

„Co ten s tím má společného?"

„Myslí si, že jsem ho podváděla."

„Řekl jsem mu, že jsi ve Španělsku."

„Ty?"

„Ano."

„V tomto státě platí zákon o ochraně soukromí. Odvolej bezpečnostní službu, nebo tě zažaluju."

„Zatraceně, Ellie, víš, že to nemůžu udělat. Není to bezpečné."

„A ona byla v bezpečí?"

Zesinal. „Nemohl jsem nic dělat, když zmizela. Neměl jsem žádnou stopu."

„Vzdal jsi to."

„Byl to jediný způsob, jak nepřijít o zdravý rozum."

Těžce polkl. „Jak ses o ní dozvěděla?"

„Od tebe ne."

Trhl sebou, ale mlčel.

„Měla jsem jisté tušení, proto jsem pátrala v novinách z doby kolem mého narození. Únos není těžké najít."

„Tenkrát se o tom psalo. Nejdřív jsem doufal, že se někdo ozve, ale časem jsem ztratil naději."

„Proč jsi mi o ní neřekl? Měla jsem právo to vědět."

„K čemu by to bylo dobré? V době, kdy jsi byla dost stará, abys to pochopila, jsem věděl, že už ji neuvidíme. Tobě by to jenom ublížilo."

„Odkdy tě zajímá, co by mi ublížilo? Neřekl jsi mi o sestře, protože sis nepřál, abych na tebe naléhala kvůli dalšímu hledání. Víš, že jsem hodně tvrdohlavá, když jde o někoho, koho mám ráda."

„Nesnesl bych to. Moc jsem trpěl," vypravil ze sebe přiznání utrpeným hlasem.

„Proč jsi trpěl? Protože jsi odepsal dceru jako ztracenou záležitost?"

„Neodepsal jsem ji. Ale nemohl jsem už nic dělat," vykřikl.

„Myslíš, že jsem mluvila o ní?" vmetla mu Ellie do tváře, otočila se a odešla.

Volal ji, ale nevšímal si prosebného tónu, podobně jako on si čtyřiaadvacet let nevšímal jí.

Když se vrátila domů, na záznamníku našla vzkaz. Byl od Hawka.

Hned mu zavolala.

„Nechávala jsem vzkaz, že jde o naléhavou záležitost," vyhrkla, jakmile zvedl telefon, aniž se představila.

„Slečna Wentworthová?"

„Ano."

„Volala jste teprve před pěti hodinami."

„Naléhavá záležitost vyžaduje okamžitou reakci, pane Hawku. Překvapuje mě, že si vaši zákazníci nestěžují na vaše pojetí času."

„Nejste jedním z nich."

„Přesto..."

Vzdychl. „Přiznám se, že bych se raději rozhovoru s vámi vyhnul, ale nejdřív si něco ujasníme. Konec vztahu na základě informací, které jsem poskytl, nepatří v mém diáři k akutním záležitostem."

„Měl by být, pokud ty informace nejsou správné."

„Prosím, slečno Wentworthová, už jsem to slyšel snad tisíckrát. Ani vyhrožování, ani přemlouvání v slzách nepřinese výsledky. Nic mě nepřesvědčí, abych zavolal zákazníkovi a tvrdil mu, že jsem udělal chybu. Já jsem ji totiž neudělal."

„Jste si tím tak jistý?"

„Naprosto."

Potřásla hlavou nad jeho arogancí, ale řekla jen: „Nemám zájem na tom, abyste volal tomu potkanovi, který vás zaměstnal."

„Co si tedy přejete?" ptal se skepticky.

„Potřebuju vědět, kde jste vy nebo váš pracovník udělal ty fotografie."

„Na to vám nemůžu odpovědět. Moji zaměstnanci pracují výborně a jsou diskrétní. Nic si z toho nedělejte, že jste si ničeho nevšimla.“

„Nezajímá mě, kde se nacházel, ale kde se to celé odehrávalo.“

„Byl ve Španělsku,“ odpověděl tónem, který jí napověděl, že ji nebere vážně.

„Ve Španělsku?“ podivila se.

Článek pocházel ze španělských novin, ale domnívala se, že důvodem byl sestřin společník, který patřil ke španělské smetánce. Byl členem rodiny ovládající jednu z největších soukromých společností v zemi. V článku nenašla žádné informace o místě, kde byly fotografie pořízeny.

„Vždyť to přece víte.“

„Ne, pane Hawku, nevím.“

Udělalo se jí slabo. Byla se sestrou ve stejné zemi, podle krajiny na obrázku dokonce u stejného pobřeží.

„Ve kterém městě?“

„Je ta hra nutná?“

„Jen mi odpovězte. Pak teprve zavěším a nechám vás na pokoji.“

„Fotografie vznikly v Barceloně a okolí.“

„Kdybych zůstala ve městě, mohla jsem ji potkat,“ vydechla překvapeně.

Proč jsem jen nasedla na autobus a odjela do malého městečka na pobřeží? Protože jsem utíkala od Sandora.

Znovu se jí zmocnila lítost, proto rychle nasměrovala myšlenky jinam.

„Sledovali jste ten pár ještě dál?“

„Ne. Zákazník si přál, abychom přestali, proto jsem zaměstnance odvolal.“

Aspoň měla kde začít. Znala místo a jméno. Jméno sestřina společníka.

„Pane Hawku, můžete mi doporučit nějakou agenturu, která by mi našla určitou osobu?“

„Chcete po mně doporučení?“

Jeho nedůvěra ji málem rozesmála.

„Ano. Sandor si vybral vás, to znamená, že patříte k nejlepším. Takže budete vědět, komu mám zavolat, když nemůžu oslovit vás.“

„Koho chcete hledat, slečno Wentworthová, jestli se můžu zeptat?“

„Pár na fotografiích, které jste udělali. Konkrétně tu dívku.“

„Neznám agenturu, která by vyrobila důkazy o neexistující osobě, aby vás dostala z nesnází.“

„Nejsem v nesnázích. Vlastně díky vám jsem se jim vyhnula nadobro. Takže vám, pane Hawku, musím poděkovat za dvě věci.“

„Říkejte mi jen Hawku,“ zavrčel. „Jaké dvě věci?“

„Kdybyste to nezkazili, Sandor by mi nikdy neřekl o dohodě s otcem. Nejspíš bych si ho vzala. To je první věc. A díky těm fotografiím jsem zjistila, že mám sestru, a vím, kde začít s hledáním. Kdybyste nebyl až v New Yorku a já bych nebyla přesvědčená, že mužští jsou bohapustým plýtváním DNA, byla bych v pokušení vás políbit.“

Sandor se zadíval na fotku Ellie s cizincem.

Když obrázky dostal poprvé, díval se na ně jen tak dlouho, aby zjistil, co na nich je, a pak už si je moc neprohližel. Měl v úmyslu je po vytištění smazat z počítače, ale neudělal to.

Když se vrátil od Ellie, ztrápeně nad nimi seděl a prohlížel si je pečlivě do všech detailů. Ellie na obrázku vypadala štíhleji než ve skutečnosti. Nemá snad fotoaparát naopak přidávat kilogramy? Navíc měla zvláštní obočí.

Snažil se vzpomenout si na poslední setkání. Vypadala jinak? Nemohl si vzpomenout a byl vzteklý.

Nerad připustil, že je směšné, jak se nedokáže od fotografií odpoutat. Byla na nich jeho dívka s cizím chlapem.

Ale Ellie patří mně, zuřil. Vlastně patřila. Připomněl si, jakým způsobem se rozešli. Sám se jí vzdal.

Přiměla ho k tomu hrdost. Donutila ho odejít a netrvat na vysvětlení, které mu Ellie nebyla ochotná podat. Žádné

vysvětlení ale stejně nemohlo nic změnit. Byl zhnusený sám sebou, že vůbec chtěl vědět, co si Ellie myslí.

Jenže nemohl přejít jednu podstatnou věc. Vrátila se domů rozhodnutá si ho vzít. Proč? Proč, když se klidně milovala s jiným? Věděl, že jí nejde o peníze. O ně nešlo ani v jeho případě. Ty pro Elli, jak věřil, nejsou důležité.

Ale také věřil, že je schopná být věrná.

Ještě se nevzali, ale patřila k němu.

Zmačkal papír v ruce. Představa Ellie s jiným ho trápila víc, než si chtěl přiznat.

Neměl bych se tak cítit, uvažoval. Když se rozhodla pro jiného, měl bych být schopný se s tím vypořádat jako s nevydařenou investicí.

Tvrdil jsem jí ale, že náš vztah není obchodní případ. Taky nebyl. Byl něčím víc, zatraceně.

Znovu shlédł na fotografie. Proč mi instinkt napovídá, že na nich něco není v pořádku? Zřejmě mi nedělá dobře vidět ji s cizím chlapem. V tom je problém.

Díval se na dívku na pláži. Je to optický klam, nebo Elliino tělo vypadá jinak, než jak si ho pamatuju?

Zazvonil telefon.

„Christofides," ohlásil se.

„Sandore, tady je Hawk."

„Ano?"

„Právě jsem měl podivný hovor s tvou snoubenkou."

„Nejsme zasnoubeni."

Vyslovil ta slova nahlas a ucítil podivnou prázdnotu.

Musel se soustředit, aby zvláštní reakci ignoroval.

„To mi říkala."

„Zuřila? Zlobila se na tebe?"

„Ne, vlastně mi děkovala."

„To je divné."

Aspoň Sandorovi se to divné zdálo. Nepředpokládal by, že Ellie Hawkovi poděkuje za to, že odhalil její zálety se španělským krasavcem.

„Po jejím vysvětlení ne. Nejspíš si myslí, že ty a její otec jste s ní nehráli čistou hru." Sandor zavrčel.

„Žádala mě o doporučení na firmu, která by jí pomohla někoho najít."

„Koho?"

„Dívku na fotkách."

Sandor ztuhnul. „Tvrдила, že to není ona?"

„Ano."

„A chtěla, abyste tu dvojnici našli?"

„Nejdřív ne. Chtěla po mně doporučení na jinou agenturu. Ale pokud žena na fotografiích skutečně není Eleanor Wentworthová, pak můj zaměstnanec udělal chybu. A já nemám rád chyby, Sandore."

„To si uvědomuju. Proto jsem si tě vybral. Budete ji hledat?"

„Ano, ale chtěl jsem, abys o tom věděl."

„Toho si cením."

„Sandore?"

„Ano?"

„Omlouvám se."

Sandor věděl, že pro Hawka nebylo jednoduché omluvu vyslovit. V tom si byli podobní. Oba se neradi mýlili a zrovna tak neradi chyby přiznávali. Ale omluva znamenala ještě víc. Hawk by se neomlouval, kdyby Eliiným slovům nevěřil. V tom případě ale musela mít přesvědčivé důkazy.

Sandora se zmocnila úleva, jen s námahou udržel klidný hlas. „Kdo je podle Ellie ta žena?"

„Její dvojče, unesené z nemocnice téměř hned po narození. Neměli žádné stopy, dítě prostě zmizelo. Nikdo nepožadoval výkupné."

Sandorovi chvíli trvalo, než informaci vstřebal, protože byla naprosto odlišná od odpovědi, jakou by od Hawka očekával.

„Nevěděl jsem, že Ellie má sestru."

„Ona taky ne."

„Otec jí to neřekl?"

„Ne. Mám dojem, že se na něj zlobí."

„Stejně jako na mě."

„Přesně tak."

Sandor zaklel, ale přesto se cítil o něco líp než před chvílí. Ellie mi nebyla nevěrná, uvědomoval si. Patří mi. „Jak to zjistila?“

„Poznala, že na fotkách není ona.“

„A hned ji napadlo, že má dvojče?“

„Ne. Řekla mi, že se snažila uvěřit, že to děvče je jen dvojnice, ale instinkt jí říkal něco jiného. Proto pátrala po záznamech o porodu.“

„A zjistila, že se narodilo ještě jedno dítě?“

„Ano. Ověřil jsem si ty záznamy i novinové články o únosu. Taky jsem prověřil, že slečna Wentworthová v době, kdy můj agent sledoval její sestru a Menendeze ve městě, opravdu bydlela v malém hotelu v pobřežním městečku nedaleko Barcelony.“

Hawk byl zvyklý si fakta ověřovat dvakrát, aby měl jistotu.

„Aha. Jaká je pravděpodobnost, že se ocitnou ve Španělsku ve stejnou dobu?“

„Dost malá, ale při své práci jsem se naučil, že takové věci se někdy stávají. Dokonce častěji, než by sis myslel.“

„Věřím ti.“

„Rozrušilo ji to.“

„Mluvíš o Elli? Co ji rozrušilo?“

„Že byla tak blízko sestry, kterou nezná, a nepotkaly se.“

„Nepochybuju, že musí být rozrušená z mnoha věcí.“

Hawkovo mlčení znamenalo souhlas.

„Už jsi mluvil s Wentworthem?“ zajímal se Sandor.

„Chystám se mu volat hned po tobě.“

„Dej mi vědět, co jsi zjistil.“

„Lituju, ale nemůžu. Oznámil jsem ti, že jsem v pátrání pro tebe udělal chybu, ale v tomto případě je zákaznicí Eleanor Wentworthová.“

„Chápu.“

Sandor zvedl telefon a vytočil Elliino číslo. Nereagovala na vyzvánění a Sandor se nedivil. Měla na telefonu displej se zobrazeným číslem volajícího. Pokus ještě třikrát

opakoval, než se rozhodl, že nejlepší bude, když udělá to, co oba odsoudili jako nemožné. Vrátil se k ní do bytu.

Změnil názor, ale nedělal si iluze, že Ellie došla ke stejnému závěru. Dostat se za dveře bytu nebude snadné, uvědomoval si. Řekla, že už mě nechce vidět, a myslela to vážně. Ale tam, kde dnes jsem, jsem se nedostal tak, že bych se vzdával bez boje.

Byl na cestě k ní, když mu zazvonil mobilní telefon.

Volal znovu Hawk.

„Co se děje?“ zeptal se Sandor bez okolků.

„Když jsem se snažil dovolat Georgeovi Wentworthovi, zjistil jsem, že ho odvezli na nedalekou soukromou kliniku. Před dvěma hodinami ho našli v bezvědomí na podlaze jeho kanceláře.“

„Volal někdo Ellii?“

„Nezvedá telefon.“

„Právě k ní jedu.“

„Dobře. Až s ní budeš mluvit, vyříd' jí, že pracujeme na nalezení její sestry.“

„Vyřídím.“

Znovu zkusil Lillii zavolat, ale stále marně.

Potom zavolał matce. Rozhovor s ní byl náročný, ale čekalo ho ještě náročnější jednání. Se snoubenkou, kterou byl odhodlaný znovu získat.

Sandor zatákal na dveře Elliina bytu. Uvnitř bylo ticho. Nebyl překvapený, ale nevzdával se a znovu zaklepal. Z druhé strany ocelových dveří se neozval ani nejslabší zvuk.

Při dalším klepání zavolał její jméno. Zase nic. „Ellie, tady je Sandor. Mám zprávy o tvém otci.“

Neodpovídala.

Rychle přešel k bytu, kde sídlila bezpečnostní služba, a zabouchal na dveře.

Dveře se otevřely skoro okamžitě a v nich se objevil vysoký, asi padesátiletý muž.

„Ano?“

„Víte, kdo jsem?“

„Ano, pane.“

„Odešla dnes večer slečna Wentworthová z bytu?“

„Ne, pane.“

„Jste si jistý?“

„Když nám před týdnem utekla, museli jsme udělat další opatření, pane. Není možné, aby opustila budovu, aniž bychom si toho všimli.“

Sandor kývl a otočil se. Vrátil se k Elliiným dveřím a bušil na ně tak dlouho, dokud z druhé strany neuslyšel hlas.

„Probaha, Sandore, sousedi si budou stěžovat na rušení nočního klidu.“

Slova byla tlumená dveřmi, ale zřetelně slyšel, že se zlobí.

„Jdi pryč.“

Díval se na kukátko ve dveřích a doufal, že Ellie ho vidí.

„Ne.“

„Nepustím tě dovnitř!“

„Tvůj otec má problémy, Ellie.“

„Ano, to má,“ souhlasila rozzlobeně a ukřivděně. Sandor se zamračil. Nerad sděloval špatné zprávy. Měla toho za jeden den až dost, ale nedalo se nic dělat. „Je v nemocnici.“

Za dveřmi bylo opět ticho. Pak mu zazvonil mobilní telefon.

Volala Ellie.

„Je mi líto, pethi mou,“ ozval se do telefonu.

„Opravdu je v nemocnici?“

„Hawk mě informoval, že ho našli v bezvědomí na podlaze jeho kanceláře zhruba před dvěma hodinami. Převezli ho do soukromé nemocnice.“

Telefon byl němý. Klapání zástrčky prozrazovalo, že Ellie odemká dveře. Když je otevřela, stála v nich s rukou na klice. Oči měla červené a oteklé.

„Doufám, že se mě nesnažíš obelstít.“

„Nic takového bych neudělal.“

„To tvrdíš ty.“

Sandor se neurazil. Bylo mu jasné, že za současných okolností si to nemůže dovolit. Nebyl v právu a oba to věděli.

Nevěděl ovšem, jak napravit škodu napáchanou při posledním rozhovoru. Myslel si, že by mu mohla odpustit, protože věřil, že mu byla nevěrná. Důkazy byly jasné. Co mu ale nejspíš neodpustí, bylo obchodní ujednání s otcem, ve kterém hrála klíčovou roli.

Sandor vzdychl. „Jak jsem řekl, otce našli odpoledne v kanceláři. Snažili se ti zavolat, ale nezvedala jsi telefon.“

„Nechtěla jsem mluvit s ním ani s tebou.“

Proto nezvedala telefon.

„Chápu.“

„Ne, nechápeš.“ Brada se jí třásla. „Nemiluješ mě. Nic nechápeš.“

## DEVÁTÁ KAPITOLA

Nevěděl, co na to říct. „Vezmu tě do nemocnice," navrhl. Důrazně zavrtěla hlavou, ale všiml si, že se mírně chvěje. „Pojedu sama."

„V takovém stavu nemůžeš řídit."

„V jakém stavu, Sandore?"

Oči jí plály hněvem. „Jsem úplně klidná. Jen mě mírně znepokojilo, když jsem zjistila, jak jste mě s otcem podvedli."

„Nevěděl jsem o existenci tvé sestry."

„Ale věděl jsi o výhodném obchodu. Viděl jsi ve mně jen zaručený příjem. Chtěl jsi mě využít, ale pak jsi získal důkazy, že nejsem hodna ani role pěšáka ve vaší hře."

„Tak to nebylo."

Ale věděl, že Ellii nepřesvědčí. Uvědomoval si, že ženské vidění světa se liší od mužského, v případě Ellie se zdála propast mezi vzájemným porozuměním ještě větší.

„Neměl jsem v plánu tě využít. Chtěl jsem si tě vzít."

Znaveně zatřásla hlavou. Polkla, aby ovládla chvění brady.

„Nebudu se o tom s tebou bavit," pronesla zdánlivě klidně, ale hned zas vypadala, že se zhroutí.

## LUCY MONROEOVÁ

„Opravdu je v nemocnici?“

Přítáhl ji k sobě, aby neupadla.

„Ano, pethi mou. Cestou jsem tam volal, abych se zeptal, jak se mu daří. Je stabilizovaný, ale ještě neznají příčinu kolapsu.“

Příjemně ho překvapilo, že se neodtáhla.

„Já příčinu znám,“ zamumlala mu do košile a vzlykla. „Je to moje chyba.“

„To není pravda.“

„Řekla jsem mu o ní. O sestře. Bez varování. Pak jsem ho obvinila, že se na nás vykašlal. Odešla jsem, vůbec jsem neposlouchala, co říkal.“

Kdybych si všiml, že na fotografiích není Ellie, uvažoval, šel bych za otcem s ní. Mohl bych situaci zmírnit a oběma usnadnit. Ale nechal jsem se oklamat zrakem a všichni teď za to platíme.

„Sšššš...“

Pohládl ji po zádech. „Byla jsi rozzlobená. Měl jsem tam být s tebou. Kdybychom se nepohádali, byl bych tam. Je mi to líto.“

Odstrčila ho a rukou si otřela oči.

„Pojedeme. Musím ho vidět.“

Sandor vydechl úlevou, že se rozhodla jet s ním. Potřebovala ho, i když si to neuvědomovala.

V autě se Ellie zeptala: „Jak víš o sestře?“

„Hawk mi zavolal.“

„Aha.“ Vzdychna si. „To je pravda. Mluvil jsi o něm. On ti řekl o otci?“

„Ano, když volal podruhé.“

„Byla jsem v šoku, když jsem zjistila, že mám sestru.“

„Muselo to pro tebe být hrozné. Ale začal jsem něco tušit už před rozhovorem s Hawkem. Na těch fotografiích nebylo něco v pořádku.“

„Co... proč?“

„Dívka na fotkách vypadala jako ty, ale byly tam drobné rozdíly.“

„Proč sis jich nevšiml dřív, než jsi mě obvinil z nevěry?“

Cítil na sobě její pohled, ale věnoval se řízení.

„Nejdřív jsem byl moc rozzuřený, abych si obrázky prohlížel důkladně.“

„Později už jsi nebyl rozzuřený?“

„Když jsi mě vyhodila z bytu, vrátil jsem se do kanceláře. Byly tam ty obrázky...“ Zmlkl, nechtěl přiznat nutkání být s ní alespoň prostřednictvím kompromitujících fotek.

„Prohlížel sis je?“

„Ano.“

„Tak detailně, že sis všiml rozdílů mezi mnou a sestrou?“

„Ano,“ zavrčel.

„Předpokládala bych, že je spálíš, a tím to pro tebe skončí.“

„Měl jsem je uložené v počítači.“

„Mohl jsi je vymazat.“

Kdyby je vymazal, mohl se ušetřit pocitů, které měl při jejich prohlížení. Přesto řekl: „Jsem rád, že jsem to neudělal.“

„Proč?“

„Viděl jsem pravdu.“

„Ale vsadím se, že jsi ji nepřijal, dokud ti nezavolal Hawk.“

„Uhodla jsi.“

„Uklidnil tě?“

„Ano.“

„To, že detektiv sledoval špatnou osobu, nic nedokazuje. Klidně jsem ve stejné době mohla prožívat aférku s jiným temperamentním španělem. Možná jsem s tebou objevila radosti života a rozhodla se trochu experimentovat.“

Nesměl si její prostorekost připouštět. Svým způsobem si výsměch zasloužil. Přesto měl velkou chuť ji rázně okřiknout. Vůbec se mu nelíbilo, co říká.

„Vrátila ses rozhodnutá vzít si mě. Neudělala bys to, kdybys měla zájem experimentovat s jinými.“

„Třeba jsem došla k závěru, že jsi byl v posteli nejlepší.“

Nemohl se ovládnout. Zavrčel.

„To bys neudělala," procedil skrz zuby. Pevně sevřel volant.

„Ráno jsi říkal něco jiného," nenechala se utiřit.

„Věřil jsem jasným důkazům.“

Možná jsem se ukvapil v přesvědčení, že pochopí a odpustí mi omyl s nevěrou snadněji než druhý prohřešek, napadlo ho.

Otočila se směrem k oknu.

„Vlastně na tom nezáleží," prohodila unaveně.

„Nesouhlasím," zavrčel. „Dlužím ti omluvu.“

„Za co?"

„Nevěřil jsem ti. Obvinil jsem tě z nevěry.“

„Nejsme svoji, nemůžu ti být nevěrná. I kdybych se zapletla s jiným, a ujišťuju tě, že to se nestalo, neznamenalo by to nevěru.“

„Vím, že jsi s nikým nebyla. Přestaň tu možnost předhazovat.“

„Proč?"

„Provokuješ mě.“

„Ano?"

„Ano. A už se s tebou nechci hádat.“

„Já možná ano.“

„Později, až se trochu uklidníš, si promluvíme. Ale teď, prosím, žádám tě, Ellie, přestaň mě provokovat.“

Překvapeně zamrkala.

Nejspíš si myslela, že je mu lhostejná, když se zpočátku ovládal a nereagoval na osočování. Teď si uvědomila, že se jí jen snaží pomoci.

Po několika napjatých minutách ticha vzdychla.

„Opravdu na tom nezáleží, ale s nikým jsem nespala," přiznala zdráhavě.

„Já vím.“

„Nevezmu si tě, Sandore. Možná ses rozhodl, že mi budeš věřit, ale já už vím, že tobě věřit nemůžu. To se nezmění.“

S tím nemohl souhlasit. „Kvůli obchodní dohodě?“

„Ano.“

„To překonáme.“

„Ne.“

Právě přijeli k nemocnici a Sandor usoudil, že není čas na pokračování v rozhovoru. Sice u ní ztratil důvěru, ale před tím byla rozhodnutá si ho vzít. Věřil, že ji o tom znovu dokáže přesvědčit.

„Promluvíme si později.“

„Není o čem.“

Nehádal se. Zaparkoval auto a obešel ho, aby jí otevřel dveře a pomohl vystoupit. Byla bledá, oči měla stále zarudlé a znovu naplněné slzami.

Sklonil se a políbil ji na spánek.

„Bude v pořádku, pethi mou. Je silný.“

„Já vím.“

Ale znovu musela zamrkat, aby zahнала slzy.

Chytil ji za loket a vzal jako dobré znamení, že se mu nevytrhla. George nebyl jediný silný Wentworth. Ellie se musela cítit hodně zranitelná, když byla ochotná se o něj opřít.

Položil jí ruku kolem pasu a vedl ji do nemocnice.

Ellie vstoupila do nemocničního pokoje se smíšenými pocity. Stále se na otce zlobila, ale zároveň se cítila provinile. Navíc ji trápila Sandorova zrada. Ale hlavně měla strach. Strašný, ochromující strach. Bála se, aby otec nezemřel. Byl jediný, koho měla, i když k sobě neměli tak blízko, jak by si přála.

Byl vzhůru a díval se na ni. Neusmíval se. Nemluvil.

Zastavila se asi metr od postele a nevěděla, co má dělat. Přála si, aby otec nebo Sandor něco řekli. Sama měla stažené hrdlo.

Pak George Wentworth udělal něco, co už dlouho neudělal. Muselo to být dávno, byla nejspíš hodně malá, protože vzpomínky jí připadaly jako sen. Natáhl k ní ruku. „Pojď sem, zlatíčko. Prosím.“

Poslechla ho.

Přítáhl ji k sobě a pevně ji držel. Ellie se rozplakala. „Moc mě to mrzí, tati. Nechtěla jsem, aby to takhle dopadlo.“

„Já vím, dítě, já vím.“

Hladil ji po zádech.

„Neudělala jsi nic špatného. Všechno jsem zavinil já, je to moje chyba, ne tvoje.“

Zvedla hlavu. Snažila se ovládnout a zdržet slzy, ale nepřestávaly téct.

„Ale já jsem ti řekla...“

„Jen pravdu.“

Chytil ji za bradu.

„Poslouchej mě, Eleanor. Udělal jsem hodně chyb. Často jsem se mýlil, ale nikdy nebudu litovat slov, která jsi mi dnes řekla. Otevřela jsi mi oči. Poprvé po dvaceti letech jsi mi dala naději, že znova uvidím svou malou holčičku. A jak jsi byla rozzlobená, přiměla jsi mě uvědomit si, že mám taky dceru, která mě potřebuje teď.“

„Copak jsi nevěděl, že tě potřebuju?“

V očích se mu objevila lítost.

„Víc než dvě desetiletí jsem se trénoval ve lhostejnosti, protože jsem se nedokázal vypořádat s vlastními pocity. Byl jsem špatný otec a přál bych si, abych mohl vrátit čas a změnit minulost, ale nemůžu.“

Když zemřela vaše matka, uzavřel jsem se do sebe. Všechno se stalo moc rychle. Po únosu tvé sestry už jsem se nedokázal dát dohromady. Nehledal jsem ji dost usilovně. Přijal jsem bez otázek...”

Hlas se mu zlomil a trvalo několik vteřin, než byl schopný pokračovat.

„Když mi vyšetřovatelé oznámili, že nenašly žádné stopy, nehádal jsem se s nimi. Rok po jejím zmizení z nemocnice policie případ uzavřela kvůli nedostatku nových informací. I já jsem vzdal pátrání a odvolal jsem agenturu, kterou jsem si najal.“

Otočil hlavu směrem od Ellie a po tváři mu stékaly slzy.

„Nemám žádnou omluvu. Když se dívám zpátky na tvé dětství, připadá mi, že jsem se od tebe odvrátil jako od ní. Zklamal jsem vás obě v mnoha ohledech.“

Monitor za postelí začal pískat. Do místnosti přiběhla zdravotní sestra a hned za ní lékař. Ellie se snažila vstát a uhnout jim, ale otec ji nepustil.

„Ne. To je jenom srdce. Zase se zlepší. Není zvyklé, má problémy s novou zkušeností.“

Pokus o smích skončil v bolestném sípání, přesto ji nechal odejít.

„Prosím, tati, dovol jim, ať se o tebe postarají. Nechci tě ztratit.“

„Neodejdeš?“

Prosil ji hlasem přidušeným slzami, které u něj nikdy předtím neviděla.

„Nepůjdu dál než do haly, slibuju.“

„Mám tě rád, Eleanor. Prosím, věř mi. Víím, že jsem ti to nedával znát, ale miluju tě víc než vlastní život.“

Nevěděla, jestli mu věří. Přála si uvěřit. Moc. Ale dlouhé roky opomíjení nesmazaly slzy ani vyznání. Nemoc v něm zřejmě probudila sentiment. Ellie byla přesvědčená, že jakmile se uzdraví, bude všechno ve starých kolejích. Nic z toho však nevyslovila nahlas.

Pousmála se.

„Taky tě mám ráda. Vždycky jsem měla.“

Pustil ji a ona ustoupila, aby se k němu mohl dostat lékař. Couvla ke dveřím. Tam ji Sandor chytil kolem ramen a vedl ven do haly. Přitáhl si ji k sobě, aby ji chránil před hlukem z pokoje a pocitem beznaděje.

Najednou ucítila příjemnou vůni.

„Je v pořádku, Sandore?“ ozval se ženský hlas.

„Je silná, mami.“

Ellie zvedla hlavu. „Hera?“

„Ano, dítě, jsem tady.“

Dívala se na Ellii soucitným pohledem.

„Pojďme do čekárny,“ navrhla.

„Slíbila jsem otci, že půjdu jen na chodbu.“

„Čekárna je hned tady vedle. Ne víc než deset kroků. Když tě bude potřebovat, dozvíš se to okamžitě. Sandor to zajistí. Ale ty se potřebuješ posadit.“

Sandor souhlasil a oba nakonec přesvědčili Ellii, aby si šla odpočinout do čekárny. Posadili se vedle ní každý z

jedné strany na malou pohovku u zdi. Nikdo jiný tam nebyl a Ellie byla ráda. Nikdy se takhle nezhroutila. Nesnesla by, aby někdo cizí viděl, jak je slabá.

Sandor ji držel kolem ramen. Ellie se o něj opřela a čerpala z něj sílu.

Hera ji držela za ruku. „Měla jsi těžký den, že?”

„Ano,” vzdychla Ellie.

„Sandor mi všechno řekl.”

Ellie zvedla hlavu a podívala se z matky na syna.

„Všechno?”

Heřiny tmavé oči, stejné jako synovy, byly plné soucitu.

„Ano, všechno. Choval se hloupě, ale musíš mu důvěřovat. Neměl tušení, že máš sestru.”

„Řekl vám o obchodní dohodě?”

Hera se tvářila smutně. „Ano. On a tvůj otec vůbec nerozumí dívčímu srdíčku, nemám pravdu?”

„Máte naprostou pravdu.”

„Já jsem tady,” upozornil je Sandor ironicky.

„Máš štěstí, že tady můžeš být, synu.”

„Přijel pro mě, protože jsem nezvedala telefon,” vysvětlovala Ellie.

„Já vím. Volal mi z auta cestou k tobě.”

„Nic bych nevěděla.” Znovu se jí do očí draly slzy.

„Co kdyby otec zemřel?”

„Na to nemysli. Všechno bude v pořádku.”

Ellie přikývla a otřela si oči.

Do čekárny vešel lékař.

„Slečna Wentworthová?”

Ellie vzhlédla. „Ano?”

„Dali jsme vašemu otci sedativa. Ted' potřebuje odpočívat.”

„Co se stalo?”

„Jeho srdce nevydrželo nápor. Je to velmi vzácné, ale šok ze zprávy o vaší sestře umocněný dalšími osobními problémy způsobil srdeční selhání. Dobrá zpráva je, že podle vyšetření je na srdci jen minimální poškození a může se úplně uzdravit. K tomu ale potřebuje odpočinek. Musí se vyhýbat stresu.”

„Řídí mezinárodní společnost. Žije stresem.”

„Bude se muset naučit žít nějakou dobu něčím jiným.“

Ellie vzhlédla na Sandora.

„Jak?“ položila jednoslovnou otázku, ale věděla, že pochopí, co tím myslí.

„Spojím se s vedením společnosti a zajistím, aby pokračovala v chodu. Hawk najde tvou sestru a všechno bude v pořádku. Věř mi, pethi mou.“

„Ráda bych, ale mám strach.“

„Neboj se,“ promluvila Hera a stiskla jí ruku. „Sandor ti pomůže.“

„Ale...“

„I přes nemožné chování je chytrý a schopný. Ochrání tvého otce před pracovním stresem, dokud se nezotaví.“

„To rád slyším,“ řekl lékař. „Už můžete jít domů, slečno Wentworthová. Otec se neprobudí dřív než za několik hodin.“

„Slíbila jsem, že neodejdu.“

„Tak zůstaň.“ Hera jí znovu stiskla ruku. „Zůstanu tady s tebou. Sandore, ty bys měl jít domů a vyspat se. Zítřka tě čeká hodně práce.“

Sandor se pokusil oponovat, ale nebylo mu to nic platné. Hera Christofidesová byla stejně tvrdohlavá jako syn.

Sandor vyjednal s lékařem pro matku a Ellii pokoj vedle otcova pokoje. V soukromé nemocnici to nebyl problém.

Ellie spala neklidně a ráno stála u otcovy postele ještě před snídaní.

Otevřel oči a vyhledal ji pohledem. Vděčně se na ni usmál.

„Jsi tady.“

„Kde bych měla být?“

„Nemohl bych ti vyčítat, kdybys odešla a nechtěla mě už vidět.“

„Ellie by něco takového nikdy neudělala,“ prohlásila Hera ode dveří.

„Paní Christofidesová, nevšiml jsem si, že jste tady.“

„Ellie mě tady potřebuje.“

To byla pro Ellii krásná slova. Nikdy se nikdo nezajímal o to, co potřebuje. Až Hera a Sandor. Volal jí už v šest

hodin. Správně předpokládal, že nespí, a chtěl se ujistit, že je v pořádku.

Nabídl se, že za nimi přijede, ale Ellie si uvědomovala, že bude mít hodně práce, proto nabídku odmítla.

„Děkuju vám, že jí pomáháte," řekl otec vděčně.

Hera mávla rukou.

„Je mi potěšením. Už by byla nastávající snacha, kdybyste se Sandorem všechno nezkazili."

George sebou trhl. „Máte pravdu."

Ellie se naklonila a vzala otce za ruku. „Na to teď nebudeme myslet."

Silně jí ruku stiskl, jako by se bál, že se odtáhne. „Já bych si o tom ale rád promluvil, jestli ti to nevadí."

Ellie se nervózně kousla do rtu. „Nechci tě znovu rozčítit."

Hera si přitáhla židli k posteli a posadila se. „Mluvila jsem se zdravotní sestrou, která je ve službě. Během dvaceti minut přinesou snídani."

Prostá věta rozbila napětí v místnosti. Otec kývl.

„Slib mi, že se znovu nerozrušíš," naléhala Ellie.

„Slibuju."

„Co jsi chtěl říct?"

Vzdychl, a než začal mluvit, urovnal si příkrývku. Nezvyklá nejistota Ellii dojala.

„Když jsem viděl, jak se na tebe Sandor dívá, přišel jsem za ním s obchodním návrhem."

„O čem to mluvíš?"

Otec se jí neohroženě podíval přímo do očí. Cítila, že je odhodlaný být naprosto upřímný.

„Nebudu předstírat, že to ode mě bylo nezištné. Už dávno jsem si uvědomil, že nemáš zájem převzít po mně vedení podniku. Nejlepším řešením bylo přibrat partnera, který by mi dal vnoučata jako dědice."

„Sotva by ti mohl dát vnoučata bez mojí spolupráce."

„Přesně tak."

„Proto jsi mu za svatbu se mnou nabídl polovinu podniku?"

„Ale věděl jsem, Ellie, že mu jde o tebe."

Byla přesvědčená o opaku, ale otcův omyl nevyvracela. Neviděla k tomu důvod. Nejspíš opravdu věřil tomu, že Sandor má zájem i o ni.

Problém byl v tom, že přehlédł jednu podstatnou věc.

„A co já?“

„Ty ses na Sandora dívala, jako tvoje matka na mě, když jsme se poprvé potkali.“

„Jak?“

Ellii nezajímalo, co si otec myslí o ní a Sandorovi, ale chtěla se dozvědět víc o rodičích a o jejich vtahu.

„Tvoje matka měla dobrodružnou povahu. Měla krásné oči, stejnou barvu jako ty, a v nich ostražitost i příslib. Chtěla zkrolit lva, ale nebyla si jistá, jestli se zkrátit nechám.“

„Byl jsi záletník?“

„Ne, byl jsem jako Sundor. Obchodník. Žralok. Na rozdíl od něj jsem zdědil značné jmění, ale to mi nestačilo. Když jsem poznal tvou matku, bylo mi teprve dvacet osm let, ale otcův podnik už jsem skoro zdvojnásobil.“

„Miloval jsi ji?“

„Moc.“

To bylo pro Ellii důležité. Jednou už miloval. „Jak zemřela?“

Věděla, že matka zemřela po porodu. Nikdy se neptala na podrobnosti, protože o takových věcech se s otcem nebavili a neměla nikoho jiného, koho by se mohla zeptat.

„Měla dopravní nehodu. Velmi vážnou. Ta vyvolala předčasné porodní bolesti. Po porodu upadla do bezvědomí. Nikdy už se neprohrála a zemřela ani ne týden po porodu.“

„To je mi líto.“

„Mně taky. Byla úžasná, byla by skvělá matka. Nevychovala jsem tě tak, jak by si to přála. Zklamal jsem ji i tebe, stejně jako tvou sestru. Bojoval jsem o každou zakázku, ale byl jsem moc slabý, abych se popral s bolestí ze ztráty.“

„To můžete ještě změnit,“ pronesla Hera ze židle vedle postele.

George k ní otočil hlavu.

„Musím se uzdravit. Chci svým děvčatům všechno vynahradit. Nějak. Jakkoli.“

Hera kývla. „To je obdivuhodné předsevzetí, ale nebude to snadné.“

„Já vím.“

„Pokud se po uzdravení znovu ponoříte do práce, nedostanete další šanci. Vaše dcera je dost nezávislá.“

„Příliš soběstačná.“

„Byl byste raději, kdyby byla slabá?“

„Ne.“

Ellii nevadilo, že se baví před ní o ní. Musela vstřebat spoustu věcí, a přestože si přála otci uvěřit, nevěděla, jestli to dokáže. Ublížil jí mockrát jako dítěti, a potom jako dospělě. Také jiní jí ublížili. Zklamání z minulosti jí bránilo v přijetí lásky a sympatie.

## DESÁTÁ KAPITOLA

Když přinesli snídani, najedli se společně. Ellie pak přicházela do nemocnice každé ráno, posnídala s otcem a šla do práce. Věděla, že Hera s ním tráví několik hodin každé odpoledne. Ellie přicházela znovu večer, než uléhal ke spánku. Sandor s ním denně telefonoval.

Sandor volal dvakrát až třikrát denně i Ellii, ale neviděli se. Celé dny pracoval v otcově podniku a ještě řídil vlastní firmu.

Svým způsobem byla Ellie ráda, že se nepotkávají. Pochopila, že Sandor zase stojí o to, aby si ho vzala. Ale ona neměla sílu se s ním o tom bavit.

Hawk stále pátral po ztracené sestře. Její společník však zmizel a Hawkovi agenti ho nemohli najít. Zjistili jen to, co reportéři bulvárního plátku. Zdálo se, že Menedezovu tajemnou přítelkyni nikdo nezná.

Mezitím Ellie poznávala vlastního otce. Vyprávěl jí o matce a o prarodičích, které prakticky nepoznala. Postupně se sbližovali a Ellie pomalu začínala věřit, že změna v otcově přístupuje trvalá.

Uvědomovala si však, že nebude mít jistotu, dokud se neuzdraví a nevrátí do práce. Pokud se jí bude věnovat i potom, uvěří, že ji má opravdu rád. V pátek odpoledne, týden po kolapsu, se vrátil z ne-

mocnice domů. Byla to nejdelší pauza v práci, jakou u něj Ellie zažila. Přestože následovala sobota, na několik hodin zašel do kanceláře. Sandor se postaral, aby tam nemusel být dlouho, a před obědem ho přivezl zpátky domů.

Zařídil, aby Ellie obědvala s otcem. Čekala na ně a žaludek měla stažený nervozitou. Sandora neviděla od minulé soboty.

Když ho konečně spatřila, musela bojovat s touhou padnout mu do náruče. Byl vyčerpaný, ale řízení dvou velkých podniků by každého jiného položilo na lopatky.

Ellie pro ně před příjezdem připravila vinný střík s ovocnou šťávou, a jakmile se usadili, nabídla jim sklenice s nápoji.

Otec se posadil ke stolu proti ní. Natáhl se pro sklenici. „Děkuju, zlatíčko.“

„Není zač. Jak to vypadá v kanceláři?“

„Sandor si vedl výborně a všechno hladce funguje. Neměl jsem moc práce.“

„Ale zabrala ti čtyři hodiny,“ připomněla mu a nabídla nápoj Sandorovi. Posadil se vedle ní.

„Musel zkontrolovat všechno, co jsem udělal, aby se ujistil, že jsem nic nezkazil.“

„Nesmysl. Věděl jsem, že si se vším poradíš, Sandore, ale vždycky se najdou záležitosti, které za mě nikdo jiný udělat nemůže, bez ohledu na to, jak dobrého mám zástupce.“

Ellie se posadila a snažila se od Sandora udržovat co největší vzdálenost.

„Jak se cítíš?“ Otočila se k němu.

„To měla být nejspíš otázka na otce.“

„Otec vypadá po dlouhé době zdravěji, ty jsi naopak pobledlý únavou.“

„Byl to dlouhý týden, ale přežil jsem.“

„Musíš si odpočinout, Sandore.“ Jen pokrčil rameny.

Zamračila se. „Doufám, že se po obědě nevracíš do kanceláře.“

„Jsou věci, které bych ještě měl udělat.“

„Ty počkají.“

Sandorovy tmavé oči se rozšířily údivem. Otec se rozesmál.

„Začíná rozkazovat. To je dobré znamení. U její matky to znamenalo, že mě brala za svého.“ Ellie zčervenala.

„Přestože už spolu nechodíme, považuju Sandora za přítele. Neberu ho za svého, jen o něj mám starost. Jako o přítele.“

Byla to chabá výmluva, spíš lež. Ale kdyby to přiznala, dělal by si plané naděje.

Milovala ho. Během uplynulého týdne si uvědomila, že láska bez ohledu na útrapy těžko umírá. Přes modřiny na duši a krvácející ránu v srdci v ní stále přežívala.

Oba se na ni zkoumavě podívali.

„Rád se vzdám odpoledne v kanceláři, pokud se rozhodneš strávit ho se mnou,“ navrhl Sandor.

„Mám už na dnešek nějaké vyřizování,“ vylouvala se Ellie.

„Jaké?“ zajímal se otec.

„Čekám telefonát od Hawka, jak pokračuje pátrání po sestře. A potřebuju si něco vyprat a uklidit byt. V poslední době jsem moc času neměla.“

„Rád bych ti pomohl s praním.“

Nahlas se rozesmála. „To si dovedu představit.“

Sandor pokrčil rameny.

„Když jsme s matkou přijeli do Ameriky, měli jsme málo peněz. Ujišťuju tě, že umím roztrždit a vyprat prádlo jako profesionál.“

Představa, že jsou spolu sami v malém bytě, byla děsivá.

„Nemyslím, že je to dobrý nápad.“

„Musíme si promluvit, Ellie.“

„Nechci si promluvit,“ přiznala se tiše. Byla by raději, kdyby u toho nebyl otec.

„Prosím, Ellie,“ naléhal Sandor.

Zavřela oči, aby neviděla prosebný pohled, ale moc to nepomohlo.

„Nemůžu ti dovolit, abys mi znovu ublížil, Sandore. Prosím tě, nepřemlouvej mě.“

Nerada takhle mluvila před otcem, ale oba věděli, že ji ublížili. Napadlo ji, jestli tuší jak moc. Pracovala sice na novém vztahu k otci, ale nevěděla, jestli Sandorovi dá někdy další šanci.

Sandor vzdychl.

„Pro dnešek tě nebudu přemlouvat, pethi mou.“ Doufal, že si všimla důrazu na slova pro dnešek. Věděl, že si neuvědomuje, jak zranitelně a křehce vypadá. Sama potřebovala odpočinek, který doporučovala jemu. Proto přesvědčování odložil na jindy.

Ale brzy si budeme muset promluvit, uvažoval. Musí mi dát ještě možnost ji přesvědčit. Řekla přece, že mě miluje, a myslela to vážně. Pokud by byla schopná ovládat své city, přestala by otce milovat už dávno.

Hawk volal následující den dopoledne a oznámil Elli, že sestru našel. Cestovala pod jménem Amber Taylorová a bydlela s Miguelem Menendezem na jeho jachtě. Právě se po týdně stráveném na moři vrátili do přístavu.

Jakmile Hawk zjistil její jméno, pátral po dalších informacích. Živila se jako modelka a byla relativně úspěšná, i když nepatřila mezi špičky v tomto oboru. Proto ji Ellie nikdy neviděla na obálkách časopisů. Amber většinou dělala módní přehlídky nebo přehlídky plavek. Elliina snaha vyhýbat se pozornosti médií přispěla k tomu, že si ji nikdo s poměrně úspěšnou modelkou nespojil.

Amber vyrostla v malém městě v jižní Kalifornii s matkou Helen Taylorovou. Otec zemřel. Teprve nedávno se dostala do okruhu mezinárodních modelek a ve věku dvaceti čtyř let byla těsně před vrcholem kariéry.

S přáteli se příliš neukazovala a současný vztah s Miguelem Menendezem byl první prokazatelný vztah s mužem, který Hawk zjistil. Neexistovaly doklady o oficiální adopci, ale detektiv předpokládal, že se uskutečnila. Zarážející bylo, že Amber žila pod jménem dítěte, které se narodilo Helen Taylorové.

Dítě se narodilo předčasně a zemřelo brzy po narození přes všechnu snahu lékařů na záchranu.

„Nechci do toho teď zatahovat úřady, Hawku.“

„To jsem si myslel, slečno Wentworthová.“

„Neřeknete otci, že jste ji našel, že ne?“

Nebyla si jistá, jak se s informací vypořádá sama, ale rozhodně nechtěla otci připravit další šok, který by mohl způsobit infarkt.

„Vy jste zákaznice, slečno Wentworthová. Nikoli váš otec.“

„Dobře. Řekněte mi, kde je teď.“

Napsala si požadované údaje. Pak zavěsila. Na základě informací z Hawkova hlášení Ellie pochybovala, že Amber ví o své skutečné rodině.

Hawk pátral podrobněji po okolnostech únosu a pokusil se zjistit, jak se Amber dostala k Helen Taylorové, která žádným způsobem neodpovídala profilu únosce. Podle všeho byla oddanou matkou, která hodně obětovala, aby dcera uspěla ve zvoleném povolání.

Ellie si nebyla úplně jistá, proč to dělá, ale zvedla telefon, aby zavolala Sandorovi.

Reagoval hned na první zazvonění.

„Ellie?“

„Právě jsem mluvila s Hawkem.“

„Našel tvou sestru?“

„Ano.“

„Kde?“

„Ve Španělsku. Byli s jachtou na moři, ale včera se vrátili na pobřeží.“ Mlčel.

„Nevím, co mám dělat, Sandore. Mám se zčistajasna, bez varování objevit? Mám jí nejdřív zavolat a domluvit si schůzku? Její matka může být zapletená do únosu. Jak jí bude?“

„Řekni mi všechno, co Hawk zjistil.“

Ellie nic nevynechala.

„Její matka nevypadá jako zločinec. Spíš jako starostlivá opatrovatelka dcery.“

„To je i můj dojem.“

„Musejí existovat polehčující okolnosti," ubezpečoval ji.

„Nechci Amber ublížit."

„Ale nemůžeš ignorovat, co se stalo."

„Já vím."

„Možná by bylo lepší počkat, až Hawk vypátrá podrobnosti o tom, jak se Amber dostala k Helen Taylorové."

Ellie se zachovala podle Sandorovy rady, ale každým dnem v ní rostlo napětí.

Stýskalo se jí po Sandorovi, přestože volal několikrát denně. V noci jí chybělo jeho objetí. Mohla si stokrát připomínat, že bylo falešné, stesk ji nepřecházel. Neuvědomovala si, jak podstatnou roli v jejím životě hrál, dokud z něj neodešel.

Odešel kvůli ní. Vyhнала ho.

Vytrvale ji zval na večeři, na oběd, do divadla, ale odmítla každé pozvání. Nikdy se na ni nerozzlobil. Jen jí připomínal, že až nastane správný čas, získá ji a ona proti tomu bude bezmocná. Nejvíc ji děsilo, že si nebyla jistá, jestli se tomu chce bránit. Vlastně si ve skrytu duše přála, aby volbu neměla ve svých rukou, aby ji postavil před hotovou věc.

Ale to neudělal a Ellie se dál trápila. V noci nespala a ve dne se raději něčím zaměstnala, aby nemusela moc přemýšlet.

Přála si říct otci, že našli Amber, ale bála se, co s ním zpráva udělá.

Hawk volal znovu a oznámil jí, že se mu nedaří zjistit, jak se Amber stala dcerou Helen Taylorové.

„Pokud sama není únosce, pak nemám představu, jak se k ní vaše sestra dostala."

Během vyšetřování Hawk zjistil o Helen a Amber Taylorových další informace a všechno nasvědčovalo tomu, že Helen je podobně jako Hera dobrou matkou. Zarážející bylo pomýšlení, že všechno začalo únosem.

Ellie nedovedla odhadnout sestřiny pocity, až všechno zjistí. Rozloučila se s Hawkem a už vytáčela Sandorovo číslo.

Když Ellie Sandorovi všechno vylíčila, řecky zaklel. „To mě moc mrzí, agape mou. Ale nedopustíme, aby se situace ještě zhoršila a někomu zničila život.“ Byl plný sebejistoty, proto mu věřila.

„Co mám dělat?“

„Začneme tím, že to povíme tvému otci.“

„My?“

„Přirozeně. Nemyslíš si snad, že tě v tom nechám samotnou?“

Po rozchodu neměla právo chtít po něm pomoc, ale nemohla ho odmítnout. „Děkuju.“

Ellie seděla v otcově prostorném obývacím pokoji na pohovce a otec seděl ve svém oblíbeném křesle kousek od ní. Byl pobledlý, protože mu Ellie pověděla, co všechno Hawk zatím vypátral.

„Takže ta ženská... Helen Taylorová... pravděpodobně unesla mou dceru a vychovala ji místo dítěte, které zemřelo dva měsíce před únosem?“

„Vypadá to tak.“

Sandor držel Ellii za ruku a ona neprotestovala.

Neozvala se ani proti tomu, když odpovídal místo ní. Byla bez sebe obavami, aby se otci znovu nepřitížilo.

„Její manžel zahynul při dopravní nehodě,“ pokračovala ve vyprávění, „která vyvolala předčasné porodní bolesti. Hawk si myslí, že podobné okolnosti porodu mohly při únosu hrát velkou roli.“

„Vychovávala ji dobře?“ zajímal se otec.

„Podle toho, co Hawk zjistil, byla v každém směru příkladnou matkou. Má dceru opravdu ráda. Žije pro ni.“

Ellie se snažila, aby zakryla stesk v hlase.

Nebylo Správné závidět sestře, Že vyrůstala s milujícím rodičem, zvláště když měla brzy čelit hrozným zprávám o své minulosti. Ale Ellie si nemohla pomoci,

musela se ptát, jaké by bylo vyrůstal s někým, kdo by ji nepovažoval za přítěž.

„Myslím, že bychom se nejdřív měli spojit s Helen Taylorovou," ozval se Sandor.

„Souhlasím." Otec si přejel rukou tvář a vzdychl.

„Musela žít v hrůze z prozrazení víc než dvacet let. Promluvíme si nejdřív s ní."

Ellie došla ke stejnému závěru.

„Neznám ji a nevím, co ji vedlo k únosu, přesto je mi jí líto."

Zhluboka se nadechla a řekla, co musela: „Nepřeju si, abychom do záležitosti zatahovali úřady. I tak to bude pro všechny těžké."

Otec přikývl. „Zjistíme, co se přesně stalo, proč mi vzala dceru, a z toho vyjdeme."

Ellie se zmocnila úleva, že otec vzal zprávu tak dobře a je rozhodnutý být tolerantní.

„Máš daleko větší pochopení, než jsem předpokládala," ocenila Ellie otce.

„Nemůžu přehlížet skutečnost, že vychovala Amber s láskou, kterou jsem ti odpíral. Možná by pro tebe bylo lepší, kdyby vás unesla obě."

Ellie nevěděla, co říct. Byla špatná lhářka, proto nemohla tvrdit, že ji to nenapadlo.

Měla výčitky svědomí kvůli takovým myšlenkám. Věděla, že jsou špatné, ale až donedávna byla přesvědčená, že kdyby z jakéhokoli důvodu zmizela, otec by cítil jen zklamání, že selhal v plnění rodičovských povinností.

Začínala věřit, že teď už pro něj znamená víc, ale dvacet čtyři roky přehlížení nedokázala vymazat přes noc.

Vstala, šla k němu a objala ho.

„Nelituju toho, že jsi mě vychovával ty."

To nebyla lež. Přese všechno měla otec ráda. Vždycky ho milovala. Čím víc jí vyprávěl o matce, tím víc si Ellie uvědomovala, že se jí sama podobá.

Smál se ironicky, ale pevně ji objal.

„Jsi moc hodná, Eleanor Wentworthová. Jsi celá matka," opakoval její myšlenky. „Nezasloužil jsem si ji a nezasloužím si ani tebe."

„Možná," usmála se a posadila se zpátky vedle Sandora. Lehce se o něj opřela, aby cítila oporu.

„Ale přesto mě máš na krku," snažila se odlehčit rozhovor.

„Poletíme do Kalifornie a navštívíme Helen Taylorovou," rozhodl otec.

„Pojedu s vámi," oznámil Sandor.

Ellie se ani nepokusila odporovat. Byla ráda, že bude nablízku. Otočila se k němu a podívala se mu do očí. „Byla bych ráda."

Jemně ji políbil na tvář.

„Dohodnuto."

Sandorovým soukromým letadlem měli namířeno na malé letiště v blízkosti města, ve kterém bydlela Helen Taylorová. Ellie nevěděla, proč letí Sandorovým letadlem, a ne otcovým. Ale když se ptala, otec jí odpověděl jen, že Sandor se tak rozhodl.

Během letu otec se Sandorem pracovali a Ellie listovala módním časopisem. Trápily ji obavy, ale skrývala to za maskou znuděné lhostejnosti. V časopise byly i fotografie její sestry.

Hawk dodal další informace o kariéře Amber. Ellie si během bezesných nocí prohlížela fotografie sestry „modelky" a domýšlela si, co se skrývá za krásným pohledem. Bylo zvláštní, že vlastní oči jí nepřipadaly vůbec zajímavé, ale sestřiny oči stejné barvy vypadaly exoticky a tajemně. Protáhla se a přála si, aby si dokázala zdřímnout, ale neměla šanci usnout. Nedokázala vypnout mozek a zastavit rej myšlenek. S námahou udržovala klidný výraz, ale ve skutečnosti byla blízko zhroucení.

Jenže Wentworthové se nehroutlí, opakovala si, a i kdyby, já si to nemůžu dovolit. Otec a sestra mě budou potřebovat.

Letěli už skoro hodinu a Ellie popáté zívla, když ji bez nejmenšího varování něco zvedlo ze sedačky.

Zalapala po dechu a přitiskla se k Sandorovi, který ji držel v náruči. Časopis spadl na podlahu.

„Co děláš?" vyhrkla.

„Potřebuješ si odpočinout."

Vypadal rozzlobeně.

„Vyspala ses pořádně od návratu ze Španělska?"

„Ne," přiznala se. Položila si na něj hlavu. „Ale ani teď nejspíš neusnu."

„Uvidíme."

Usmála se nad jeho domýšlivostí.

„Nemůžu. Opravdu, Sandore. V hlavě se mi honí spousta nevyřešených věcí."

Neodpověděl a odnesl ji do malé ložnice v zadní části letadla. Kopnutím za sebou zavřel dveře.

„To je pěkné," poznamenala Ellie ironicky. „Otcovo letadlo žádnou ložnici nemá."

„Já vím. Proto letíme tímhle."

„Kvůli ložnici?"

„Ano. Jsi nevyspalá. Vidím ti to na očích. Napadlo mě, že by sis mohla cestou odpočinout."

Ellie nebyla zvyklá, aby ji někdo rozmazloval, proto spolkla výtku. I když byla přesvědčená, že nedokáže usnout, vážila si jeho péče.

„Děkuju," zašeptala.

„Není zač."

Položil ji na postel a narovnal tak, aby ležela hlavou na načechráných polštářích. „Je pohodlná?"

„Hmmm..."

„Dobře."

Posadil se na kraj postele, zul jí boty a stáhl tenké ponožky.

Zakroutila prsty na noze. „Díky."

Ale tím neskončil. Než si uvědomila, co dělá, rozepnul jí kalhoty a začal je stahovat přes boky.

Chytla ho za ruce.

„Co děláš? Nemůžeš mě svléct," zasyčela pobouřeně, ale tiše, aby ji otec neslyšel.

„Nemůžeš spát oblečená. Uvolni se, pethi mou. Postarám se o tebe."

„Stejně nebudu spát," protestovala. „Proto je zbytečné, abych se svlékala."

„Bude ti pohodlněji."

Rychlým pohybem ruky si uvolnil zápěstí a sundal jí kalhoty dřív, než mohla něco udělat. Úhledně je složil na malou skříňku a otočil se zpátky k ní.

„Není to lepší?"

Ellie nereagovala, jen se na něj dívala s otevřenou pusou. Možná byla moc překvapená, nebo hodně unavená, ale nedokázala rozumně uvažovat. Měla by se zavrtat do příkrývek, ale zůstala nehybně ležet a čekala, co bude dál.

Hned se dočkala. Sedl si k ní blíž a začal jí rozepínat halenku.

Konečně se trochu vzpamatovala, přetočila se a vyskočila z postele.

„Halenku si nechám na sobě. Vlastně si obleču i kalhoty a půjdu za otcem."

Sandorův výraz naznačoval, že skončí svlečená v posteli, ať se jí to líbí, nebo ne. Naneštěstí pro ni seděl u skříňky s kalhotami a dveřmi, kterými chtěla odejít. Ale ne jen napůl oblečená.

Zkřížila si ruce na prsou.

„Nemám ráda, když mě někdo do něčeho nutí, Sandore."

Vstal, opřel se o dveře, taky zkřížil ruce a zadíval se na ni ještě výhrušnějším pohledem.

„Já se nebudu dívat, jak padáš únavou."

„Nemůžeš o mně rozhodovat. Nepatřím ti."

Přešel malou místnost rychlostí šelmy a postavil se nad ni.

„Právě máme krizi, to uznávám, ale patříme k sobě."

„Ne," zašeptala.

Zasáhl ji v citlivém místě, nechtěla si ho znovu pustit k tělu. Zavrtěla hlavou, neschopná promluvit a opakovaně ho odmítnout.

Chytil ji za ramena a přistoupil k ní, takže od sebe byli vzdáleni pouhé centimetry.

„Takže ti nebude vadit, když si najdu jinou?“

Srdce se jí sevřelo úzkostí, ale řekla co nejlhostejněji: „Vůbec ne.“

„Nelži mi,“ vyzval ji přísně.

Polkla a přála si, aby nebyl tak blízko, nebo aby na ni tak nepůsobil.

„Nemám žádné právo bránit ti v dalším vztahu.“

„Já ti to právo dávám.“

Otevřela ústa, ale nedokázala se přimět k vyslovení odmítavé odpovědi.

Políbil ji. Krátce, ale důrazně.

„Dávám ti právo,“ opakoval.

Nemohla ze sebe vydat ani slovo. Nedokázala se práva vzdát, ale přijmout ho s sebou neslo další důsledky, se kterými nebyla připravená se vypořádat. Zaklonila hlavu a políbila ho, taky krátce, ale mnohem jemněji.

Zavřel oči, a než je znovu otevřel, zhluboka se nadechl.

„K tomu se dostaneme,“ slíbil. „Teď mi dovol, abych se o tebe postaral.“

Zvedl ji a znovu položil na postel. Zacházel s ní opatrně, jako by se bál, že ji vyleká, ale odhodlaný pohled prozrazoval, že ji k odpočinku donutí.

Pak mu pohled zjehl a naplnil se něhou, se kterou nedokázala bojovat. Rozepnul zbývající knoflíky na halence a svlékl ji. Pověsil halenku do skříňky a přidal tam i svoje sako.

Posadila se a objala pažemi kolena, ale neprotestovala, když si svlékal zbytek oblečení. Všechno pečlivě složil do skříňky, aby se mohli později zase obléct.

Vrátil se k posteli.

Olízla si rty.

„Sandore?“

„Taky mi přijde vhod, když si zdřímnu, Ellie. Od té doby, kdy jsi zmizela z Bostonu, jsem se taky skoro nevypsal. Odpočineme si oba. Pro dnešek je to všechno, co budeme dělat.“

Měla by se hádat, ale vlastně nechtěla. Věřila mu, že na ni nebude naléhat, jak slíbil. Přála si schoulit se do jeho náruče. Moc o to stála. Svět se jí v poslední době změnil ve vír hrozivých událostí, a přestože ji zradil, představoval pro ni ostrov klidu a bezpečí.

Mlčky zalezla pod přikrývku. Vedle sebe nechala místo pro Sandora. Nebyla si jistá, ale zdálo se jí, že vydechl úlevou. Lehl si k ní a stiskl vypínač nad postelí, kterým v malé místnosti zhasl světla. Objal ji.

Nebránila se, ale ani se neuvolnila. Nemohla. S láskou

#### NEVĚRA VE ŠPANĚLSKU

přichází touha, a protože lásku zničit neuměla, nezbavila se ani touhy. Nechtěla jí ale podlehnout. Bála se, že by to právě teď nezvládla.

Navíc měl pravdu, oba potřebovali ozdravný odpočinek. Prahla po klidu a pocitu bezpečí, třeba jen na malou chvíli.

Objímal ji, zahříval svým tělem, tiše k ní rozmlouval, šeptal jí do ucha, a pomalu ji uspával. Kousek po kousku, postupně se uvolňovala, dokud neupadla do klidného spánku, nejklidnějšího od té doby, kdy spolu byli v posteli naposled.

Vzbudila se o něco později s pocitem, že ji něco jemně šimrá na tváři. Tušila, že je to Sandor.

## JEDENÁCTÁ KAPITOLA

„Vstávej, pethi mou. Za chvíli jsme na místě.“

Se zamrknutím otevřela oči a uviděla Sandora, který oblečený seděl na kraji postele.

„Prospala jsem celý let?“ divila se.

„Potřebovala sis odpočinout.“

Odpočinout si potřebovala už dřív, ale v noci se v posteli jen převracela, dokud to nevzdala a nevstala ještě před rozedněním.

„To jsi říkal ty.“

„Měl jsem pravdu.“

„Nemusíš se tvářit tak nadšeně.“

„Který mužský by neměl radost, když má pravdu?“

Pokrčila nos. „Takového neznám.“

Měla co dělat, aby se k němu nepřitulila.

„Nevěřím, že jsem spala tak tvrdě.“

„To bylo tím objetím. Přiznávám, že jsem se po dlouhé době taky krásně vyspal.“

Posadila se a držela si před sebou přikrývku.

„Ano, budeme si muset pořídit plyšové medvídky nebo něco podobného.“

„Nebo něco podobného.“

Nechtěla to rozebírat podrobněji.

„Za jak dlouho přistáváme?“

„Za třicet minut.“

Rozhlédla se po osvětlené, prakticky vybavené místnosti. Naštěstí objevila dveře vedoucí do malé koupelny.

„Musím se upravit.“

„Podle mě vypadáš moc dobře, jako po milování, ale chápu, že pohled zamilovaného není objektivní.“

Ellie se zarazila. Co to říká? Že mě miluje? Ne, na lásku přece nevěří. Ale mohl změnit názor. Otec se taky změnil, i když bych nikdy nevěřila, že je to možné. Ale proč by mi to neřekl? Proč dělá jen obecné narážky? Čeká, že se dovztípím?

Spolkla otázku, protože ani nevěděla, jestli chce znát odpověď.

„Po jakém milování?“

„Na to snad dojde později.“

„Ne,“ vydechla spíš pro formu.

Naklonil se, až měl rty jen centimetr od ní.

„Jsi si jistá, že takhle odpovíš?“

Otevřela ústa, aby odpověděla, ale slova nevyšla, protože ji políbil. Protesty se rozplynuly jako pára. Vracela mu polibek a chtěla se k němu přitisknout. Sandor zatnul ruce v pěst.

„V rozhovoru budeme pokračovat později,“ pronesl a postavil se, jako by se nic nestalo. Poklepal jí na Špičku nosu.

„Připrav se, Ellie. Jdu se podívat za tvým otcem.“ A zmizel.

Omámeně vstala z postele a zamířila do koupelny, aby se učesala a upravila, než se znovu obleče.

Sandor měl pravdu. Spalo se jí lip bez šatů a rozhodně nebyly tak pomačkané, jako kdyby v nich ležela.

Cesta limuzínou z malého letiště k domu Helen Taylové netrvala ani celou hodinu, ale když přijížděli k malému domku, napětí v autě už bylo skoro nesnesitelné.

Ellie položila otcí ruku na paži.

„Budeš v pořádku?“

Podíval se na ni s uklidňujícím úsměvem. „Ano,“ ale co ty?“

„Bojím se," připustila a překvapila i sebe. Možná jsem se taky změnila, uvažovala. Snad mě změnilo vědomí, že mě má někdo rád. „Všechno dobře dopadne. Věř mi, děvče." „Nechci ublížit Amber."

Nebo otci. Nebo sobě. Ani Helen Taylorové. Zatím ale netušila, jak se katastrofě vyhnout.

„Ani já ne. Vypořádáme se s tím, jak nejlíp dokážeme, a všechno dobře dopadne."

mlčky přikývla. Otec vystoupil jako první a po něm Sandor. Ten jí pomohl z auta. Vedl ji k domu s rukou kolem pasu a Ellie mu byla vděčná za oporu. Přestože v Kalifornii bylo jako obvykle teplo, jí byla zima. Opřela se o něj s takovou důvěrou, až byla sama překvapená.

Něco se ve mně muselo změnit, podivovala se.

Otec zazvonil u dveří. Ani ne za minutu se dveře otevřely. Stála v nich žena štíhlé postavy se světlými vlnitými vlasy střiženými na mikádo. Helen Taylorová. Vypadala přesně jako na fotografiích, které jim poslal Hawk.

Oríškově hnědé oči se doširoka rozevřely a ztmavly úlekem, když poznala Georgea Wentwortha. Pohledem přejela na Elli, pak na Sandora a znovu na Elli.

„Vypadáte přesně jako ona. Vypadáte jako moje dítě."

Zmlkla, pak pohnula ústy, ale nic dalšího nevyslovila. Oči se jí zalily slzami. Elliin otec ji chytil, aby neupadla na zem. Vzal ji do náruče, jak by nevážila víc než malé dítě, a nesl ji dovnitř.

Sandor s Ellií vešli za nimi a zavřeli za sebou dveře.

Otec je neomylně vedl do obývacího pokoje a do ticha se ozývaly jen Heleniny vzlyky. Donesl Helen k pohovce a opatrně ji usadil. Helen se rozhlížela uplakanýma očima, jako by nevěřila tomu, co vidí.

Otec si klekl vedle pohovky a vzal ji za ruku.

„Všechno bude v pořádku," uklidňoval ji.

Ale světlavlasá žena zavrtěla hlavou a z očí se jí řinuly nekonečné proudy slz.

„Nebude. Věděla jsem, že ten den přijde, jen jsem doufala, že mnohem později. Nebylo to ode mě správné. Já vím. Byla jsem tak sobecká."

„Řekněte mi, proč jste mi vzala dítě."

Zeptal se tak jemně, že Ellie měla chuť ho obejmout.

Netušila, že v sobě má tolik trpělivosti a jemnosti. Dokonce ani po změně v chování.

„Já...”

„Mami, co se děje?”

Ellie ztuhla. Vytrhla se ze Sandorova objetí a otočila se k nově příchozí, která měla velmi podobný hlas. Bojovala se slzami, které se jí draly do očí, proto zlostně zamrkala a snažila se ovládnout.

„Amber...”

Amber se na ni dívala, jak kdyby viděla ducha. „Kdo jste?”

„Já jsem...”

„Je tvoje sestra,” pronesla Helen téměř klidným hlasem.

„Sestra?”

Amber potřásla hlavou a na všechny se zamračila. „To není možné.” Pohledem se vrátila k matce. „Neměla jsi dvojčata. Ověřovala jsem si to. Vždycky jsem měla pocit, že mi něco chybí, proto jsem pátrala v záznamech o porodu, ale o druhém dítěti jsem nic nezjistila. Jsem jediné dítě, které se narodilo Helen a Leonardovi Taylorovým.”

Ellie poznala, že sestra se uvnitř chvěje, přestože nedávala nic najevo. Emoce uměla skrývat dokonale.

Sandor je však zřejmě vycítil, protože udělal krok směrem k Amber a natáhl ruku, aby jí pomohl.

„Slečno Taylorová, měla byste se posadit.”

„Kdo jste vy?”

Amber před ním o krok couvla.

„Jsem snoubenec vaší sestry, Sandor Christofides.”

„Loďařský magnát?”

„Čtete finanční stránky?”

„Někdy. Když se nudím na přehlídkách. A vy jste George Wentworth,” ukázala na Elliina otce. Stále se dokonale ovládala.

Ale Ellie jí viděla v očích, které byly jako její zrcadlo, něco jiného. Obavy o Helen Taylorovou, nejistotu a zlost na cizince, kteří do jejich domova přinesli očividný neklid.

Otec se postavil.

„Jsem..." odkašlal si. „Ano, jsem George Wentworth."

Helen se v pohovce narovnala, otřela si slzy a osušila ruce o kalhoty. Natáhla je k Amber.

„Pojď sem, dítě. Musím ti něco říct."

Amber k ní vykročila, ale z Georgea Wentwortha nespouštěla ostrážitý pohled, jako by byl had, který ji může uštknout.

George se posadil do křesla vedle pohovky. Tak si po každé sedal vedle Ellie, proto ji píchlo u srdce. Byli jedna rodina, i když to ještě nevěděli.

Amber se nechala přitáhnout na pohovku vedle matky. Pohledem přejížděla z Ellie na otce, na Sandora a nakonec skončila zase u Ellie.

„Vypadáte jako já."

„Skoro."

„Máte tmavší vlasy. Vůbec si je nebarvíte."

„Ne."

„Taky jsou kratší."

„Ano. Nemám upravené obočí a vážím o několik kilogramů víc. Neoblékám se podle poslední módy a nemám ráda běhání," vysypala ze sebe Ellie. Hawk v poslední zprávě uváděl, že Amber často běhá.

„Ale mám ráda staré filmy, máme stejně velkou nohu a také dávám přednost stříbrným šperkům před zlatými."

Helen zasténala.

Amber ji chytla za ruku. „Co se děje, mami?"

„Prosím, nezlob se na mě, Amber. Víím, že si to zasloužím, ale nesnesla bych to."

„Nikdo vás neobviňuje, paní Taylorová. Nějak se s tím vypořádáme," pronesl George Wentworth pevně, ale klidně.

Ellie na něj byla pyšná.

„Budu tě mít pořád ráda," přísahala Amber.

Helen potřásla hlavou. Tvářila se zároveň odevzdaně i odhodlaně.

„Než jsi sem přišla, pan Wentworth se mě na něco ptal. Chtěl..." zarazila se, chvíli sbírala síly, a pak po kračovala: „Chtěl vědět, proč jsem mu ukradla dceru."

„Cože?”

## DVANÁCTÁ KAPITOLA

„Tenkrát jsem si neuvědomovala, že někomu беру dítě. Prosím, věřte mi. Myslela jsem si, že je moje." Helen odhrnula ze spánku Amber pramínek vlasů. „Mám tě moc ráda."

Polkla a pokračovala: „Přišla jsem o dítě po strašné nehodě, při které zemřel Leonardo a kvůli které jsem musela předčasně do porodnice."

Podívala se na Georgea Wentwortha, jako by se mu snažila vysvětlit něco, co pro ni samotnou bylo těžko pochopitelné.

„Nějací výrostci jeli na červenou a nabourali přímo do našeho auta. Ani já jsem málem nepřežila. Tenkrát jsme bydleli blízko Bostonu. Když mi dítě zemřelo, obcházela jsem nemocnice. Byla jsem v nemocnici i v noci, kdy přivezli vaši paní. Všichni mluvili o nehodě. Připomínalo mi to můj osud. Kdyby to nebylo tak podobné, myslím, že bych si Amber neodnesla. Měla jsem pocit, že všechno prožívám znova.

Všechno kolem, doktoři a sestry, odehrávalo se totéž jako v den mé nehody. Těžko se to vysvětluje, ale něco se ve mně zlomilo. Jako by se všechno opakovalo, ale s jiným koncem. Vytvořila jsem si nové vzpomínky, se kterými se mi žilo lip než se skutečnými. Vaše paní upadla

do bezvědomí, děti přežily. Já jsem žila, moje dítě zemřelo. V mých představách tu noc moje dítě přežilo a byla to Amber."

Elliein otec kývl, jako by to chápal.

Helen se otočila k Amber.

„Neptej se mě, jak jsem tě dostala z nemocnice, protože si z toho nic nepamatuju. Přijela jsem domů a všechno jsem měla připravené pro dítě. Myslela jsem, že jsi má malá Amber." Hlas se jí zlomil.

„Moc jsem tě milovala, ty jediná jsi mi zbyla."

Amber položila Helen ruce kolem ramen. „To je v pořádku, mami."

„Nic není v pořádku. Žila jsem ve vysněném světě a věřila jsem mu pět let. Kromě hrozných nočních můr o smrti dítěte, která mě nepřestala pronásledovat, bylo všechno krásné. Přesto jsem měla potřebu odstěhovat se někam daleko. Myslela jsem, že musím utéct vzpomínkám na tvého ot... svého manžela. Později jsem pochopila, že jsem podvědomě utíkala od mnohem bolestnějších vzpomínek. Přestěhovaly jsme se sem, když ti byl necelý rok."

„Ale něco ti to všechno připomnělo," řekla Amber něžně, stejným tónem jako před chvílí George. Ellie zjistila, že potlačuje slzy.

Helen přikývla. „Viděla jsem článek o Georgeovi Wentworthovi v týdeníku Business." Rozhlédla se po ostatních lidech v místnosti. „Jsem finanční analytička."

„My víme," odpověděl George tiše.

Nervózně polkla a přikývla.

„Samozřejmě."

Opět se zhluboka nadechla a sevřela chvějící se ruce.

„Tam psali o zmizení vaší dcery. Když jsem si to přečetla, najednou jsem věděla. Nepamatovala jsem si, jak jsem ji vzala k sobě, ale vzpomněla jsem si, že mé dítě zemřelo, a uvědomila jsem si, že malá holčička, která je mi cennější než vlastní život, patří někomu jinému."

„Tomu nerozumím," ozvala se Amber. „Vrátila bys mě. Mami, já tě znám."

„Ano, zkoušela jsem to." Helen se znovu podívala na Amber s prosbou v očích.

„Ale když jsem s tebou přijela do Bostonu, musela jsem najít Georgea Wentwortha. Nemohla jsem své děťátko předat jen tak někomu, i když to byl biologický otec. Měla jsem strach, co mi udělají, ale ještě víc jsem se děsila toho, že tě ztratím. Chtěla jsem prosit o milost... Doufala jsem..." zavzlykala, „doufala jsem, že mi dovolí, abych tě mohla navštěvovat. Ale když jsem ho našla, zjistila jsem, že je nelítostný a necitelný. Článek líčil, že ho ani osobní tragédie nezbrzdila v práci. Choval se, jako by dceru nikdy neztratil, a nevšímal si ani té, která mu zůstala. Všechno jsem si ověřila, mluvila jsem s několika zaměstnanci jeho podniku. Bylo mi jasné, že takový člověk by mě zažaloval a já bych skončila ve vězení. S tím bych se smířila. Ale to, jak se choval k dceři, která mu zůstala, bylo něco úplně jiného. Ignoroval ji. Vychovávaly ji chůvy, sám se jí skoro vůbec nevěnoval."

Podívala se na Georgea, jako by sama nemohla uvěřit, že je to ten člověk, o kterém mluví, a potom zpátky na Amber. „Byla jsi tak milá a hodná, úžasná malá holčička. Lhostejnost a péče cizích lidí by tě zničila. Nemohla jsem to udělat. Nemohla jsem tě vrátit. Váš otec se nezměnil. Dozvěděla jsem se, že poslal dceru Eleanor na internátní školu, když jí ještě nebylo ani osm."

Helenin pohled se setkal s Elliiným. „Bylo strašné sledovat, jak s tebou zachází. Milovala jsem tvou sestru z celého srdce a tebe zrovna tak. Tvůj život jsem změnit

nemohla, ale nesměla jsem dopustit, aby Amber dopadla stejně."

„Já to chápu," řekla Ellie.

„Jsem ráda, že moje sestra nemusela vyrůst jako já. Jsem ráda, že jste byla s ní a milovala ji."

„Ale ona mě potřebovala. Kdybys mě vrátila zpátky, mohly jsme mít jedna druhou," zašeptala Amber.

„Přemýšlela jsem o tom, ale prostě jsem nedokázala obětovat tvoje štěstí pro její."

Helen si zakryla tvář dlaněmi a rozplakala se. „Je mi to líto.“

Elliin otec si sedl naproti Helen. Beze slov ji držel za ruku, jako kdyby v celé místnosti jen on jediný rozuměl tomu, jakou bolest a vinu cítí. A možná tomu tak opravdu bylo. Pokud všechno, co v poslední době řekl, byla pravda, nesl vinu za své chování k Ellii stejně těžce jako Helen.

„Když je náš biologický otec tak příšerný člověk, proč na ni nekřičí a nevyhrožuje jí vězením?“ zeptala se Amber sestry celá zmatená.

Ellie jejím pocitům rozuměla víc než dobře.

„Před nedávnem málem zemřel, a to ho úplně změnilo. Myslím, že mě teď opravdu miluje, a vím, že bude milovat i tebe.“

„Ale co matka?“

„Tvé matce se nic nestane. Otec jí nechce ublížit a já taky ne. Chci tě jen poznat. Starala se o tebe dobře, a po tom, co jsem slyšela celý příběh, věřím, že neudělala nic se zlým úmyslem.“

„To myslíš vážně?“ zeptala se Amber. „Málokdo by byl schopný tak snadno odpustit.“

Sandor se usmál.

„Ellie je výjimečná žena.“

„To jsem ráda.“ Amber se na okamžik přestala ovládat a rozklepala se jí brada.

„Nechci, aby se mámě něco stalo.“

„Nic se jí nestane,“ řekl George pevným hlasem. „O mou dceru se starala lépe než já. Přestal jsem po tobě pátrat už po pouhém roce. Nemám pro to žádnou omluvu. Byl jsem mizerný otec, ale tvá sestra mě i přesto milovala.“

„Na světě jsou horší otcové, než jaký jsi byl ty, mnohem horší,“ řekla Ellie.

„Děkuju ti, drahoušku, ale když si vzpomenu na ty chvíle, kdy jsi pohledem žadonila, abych projevil alespoň špetku náklonnosti, a já to neudělal... Nikdy si neodpustím.“

„To muselo být strašné,“ vyhrkla Amber.

George sebou trhnul.

„Ano, to bylo, a díkybohu, že to se mnou Ellie nikdy nevzdala. Teď vidím, jaké chyby jsem dělal. Chci to všechno

napravit. Myslím, že bychom teď konečně mohli být rodina. My všichni, pokud budete chtít."

„Já maminku neopustím."

„Jako Ellie, i já bych se s vámi jen rád seznámil."

Helen si otírala tvář. Vypadala trochu zmateně.

„Celé roky jsem se tolik bála. Nemůžu uvěřit, že to takhle dopadlo."

Elliein otec se smutně usmál. „Ještě před pár týdny bych se zřejmě choval jinak."

„Ještě štěstí, že jste mě nenašli už tehdy," vtipkovala Amber.

Ellie souhlasila, ale neříkala nic.

Návštěva pokračovala v mnohem příjemnější atmosféře. Přesto byla Ellie z nějakého důvodu rozpačitá, když poslouchala, jak se otec baví s Amber a Helen.

Těšilo ji, co slyšela, ale rozhovoru se nedokázala účastnit.

Jestli se Amber cítila ohromená, Ellie na tom byla zrovna tak. Stále ještě si nezvykla na milujícího otce, a najednou měla i sestru. Byla tak dlouho sama, že ani neuměla být součástí rodiny. Napadlo ji, jestli to není jeden z důvodů, proč si odmítá promluvit se Sandorem.

Měla strach, že tomu uvěří, bude je mít ráda, a pak zase všechno ztratí. Proto jen mlčky poslouchala, jak se ostatní baví.

Dozvěděla se, že Amber je ve městě jen na skok a má se znovu sejít s Miguelem. Když o něm mluvila, najednou celá ožila. Přivezli jim večeři, kterou Sandor objednal. I při jídle pokračovali v hovoru.

Bylo už pozdě, když Sandor vstal a řekl: „Ellie si potřebuje odpočinout. Má za sebou pár těžkých dnů. Snad bychom mohli pokračovat zítra."

Amber se podívala na Ellii a kousla se do rtu. „Byla jsi dost potichu."

„Musím si postupně zvykat. Jsem trochu nesvá, že mám najednou tolik příbuzných," řekla a odhalila tak jedno ze svých tajemství.

„Tatínek je báječný. Je těžké věřit, že se k tobě choval chladně a odtahitě."

Ellie se usmála. „Nebyl tak zlý, jak ho všichni líčí."

„Ale ano, byl jsem," přidal se sebekriticky otec.

Pokrčila rameny. „Na tom nezáleží. Jsi můj otec a já tě mám ráda. Vždycky jsem měla a mít budu. Najednou máme velkou rodinu. Líbí se mi to, jen bude chvíli trvat, než si na to zvyknu. Musíte mi dát trochu času.”

Amber přikývla. „Určitě si budeme rozumět.”

„Zamiluješ si ji a stejně tak ona tebe,” opravil ji Sandor s vřelým úsměvem.

„Je neskutečně milá, každý ji musí milovat.” Ellii se zatočila hlava. Tohle byla už druhá podivná poznámka.

Otec si odkašlal. „Rád bych tu ještě chvíli zůstal, abych s Helen projednal, co jsem zjistil od právního poradce ve věci únosu, zákonné lhůty a podobně.”

„Bude všechno v pořádku?” zeptala se Ellie. „Nepůjde do vězení?”

„Nepůjde. Už jsem udělal opatření, aby Helen kvůli staré tragédii dál netrpěla.”

„To jste udělal ještě před tím, než jste se s námi seznámil?” zeptala se Amber s úctou v hlase.

„Ano.”

„Děkuju.” Vyskočila a objala ho.

Ellie pocítila bodnutí, ne závesti, ale smutku. Milovala svého otce, ale přemítala, jestli s ním někdy bude mít tak nezkalený vztah jako ten, který s ním už teď navazovala její sestra.

„Takže vám nebude vadit, když odejdu?”

„Samozřejmě, že ne. Jsem moc ráda, že máš někoho jako Sandor, kdo se o tebe postará,” řekla Helen.

V hotelu Ellie zjistila, že Sandor objednal pro oba jeden pokoj. Tiše vešel a zavřel za sebou dveře. Všimla si, že oba kufry doručili z letadla do pokoje. Stály vedle sebe u stěny.

„Máme jeden pokoj?” zeptala se.

„Jistě.”

Přikývla a Sandor se tiše zeptal: „Co to kývnutí znamená?”

„Co znamenají narážky, které jsi dnes dělal o lásce?” oplatila mu otázku otázkou.

„Že tě miluju,” vysvětlil bez zaváhání.

„Ne, to není možné.”

„Ujišťuju tě, že je to pravda.”

„Na lásku přece nevěříš.”

„Nejsem neomylný. Když ses ke mně odmítla vrátit a uvažovat o společné budoucnosti, přesvědčil jsem se, jak moc tě miluju.“

„Dřív ne?“

„Trvalo mi to, ale co mi chybělo na rychlosti, vynahradím vytrvalostí.“

Přitáhl si ji k sobě.

„Budu tě milovat do konce života.“

Zabořila mu nos do saka a vdechovala nádhernou vůni patřící jen jemu.

„Už jednou jsem si myslela, že mě někdo miluje, ale mýlila jsem se,“ zašeptala.

„Tvůj první a jediný milenec?“

Zvedla hlavu, aby se mu podívala do tváře.

„Jak můžeš vědět, že byl jen jeden?“

„Vím to. Nedovolila bys důvěrnosti někomu, koho nemiluješ, a toho, kdo by tě miloval, by sis vzala.“

„Víš to jistě?“

„Naprosto. Jenom hlupák by tě nechal odejít.“ Políbil ji na špičku nosu.

„Jsi neodolatelná. Každý se do tebe musí zamilovat.“

„Měl jiný názor.“

„První milenec?“

„Ano.“

„Byl hlupák.“

Souhlasila s ním. Došla ke stejnému závěru, i když z jiných důvodů.

„Bylo mi devatenáct a zamilovala jsem se do jednoho ze strážců. Spletla jsem si milování s láskou na celý život. Pak jsem ho ale zaslechla, jak se chlubí, že se mnou udělá terno. Měl zájem o otcův majetek a nevadilo mu, že mě využije. Všechno si naplánoval. Původně dokonce ani nebyl strážce. Vyučil se obchodníkem, ale vzal práci v bezpečnostní službě, aby se dostal ke mně. Nejspíš se všeobecně vědělo, jak mě otec zanedbává, proto si myslel, že osamělou dceru snadno svede. Měl pravdu. Dokonce se se mnou miloval bez ochrany, protože doufal, že s ním otěhotním. Naštěstí k tomu nedošlo.“

Sandor ji objal pevněji. Zlost s ním lomcovala.

„Darebák.“

„Ale dal mi neocenitelnou lekci, že milování není láska."

„To není."

Tentokrát ji políbil na spánek, a potom na rty, ale neskutečně jemně.

„Milování je něco, bez čeho se člověk obejde, ale když mě přestaneš milovat, budu chřadnout, až uchřadnu."

„To nemyslíš vážně," vysoukala ze sebe.

„Myslím. Co se stalo se strážcem?"

„Řekla jsem otci, že mi dělá návrhy. Vyhodil ho. Ne-dozvěděl se, že jsme se od návrhů dostali dál."

Sandor ji dovedl k posteli a povalil ji, aniž ji pustil. Leželi na boku čelem k sobě.

„Přitahuješ mě, Ellie, ale zároveň tě miluju, agape mou."

„Co to znamená?"

„Lásko."

Už mě tak oslovoval dřív, vzpomněla si.

„Vadí ti, jak jsem se choval, než jsem zjistil, že máš sestru? Otcí jsi odpustila. Můžeš mi odpustit, že jsem tě obvinil z nevěry?"

Zdálo se, že mu na tom skutečně záleží.

Vzala jeho obličej do dlaní.

„Vím, že ty fotky byly hrozné. Kdybych se s tebou hádala, vysvětlila ti, že na nich nejsem já, přesvědčila bych tě, abys mi pomohl zjistit, kdo je ta dívka. Vím to. Mnohem víc mi vadila obchodní dohoda mezi tebou a otcem."

„Mluvíš v minulém čase. Už ti to nevadí? Už se nezlobíš?" zeptal se s nadějí v hlase.

„Jaký by to mělo smysl? Zlost vede jen k hořkosti."

„Přesto trváš na rozhodnutí, že si mě nevezmeš?"

„Můžu ti odpustit, ale nevím, jestli ti můžu důvěřovat. Bez důvěry si tě vzít nemůžu."

„Neřekl jsem ti o naší dohodě, protože jsem věděl, že by ses zlobila."

„To jsi měl pravdu."

„Ale já bych tě chtěl, i kdyby tvůj otec nic nenabízel. Toužil jsem po tobě od první chvíle, kdy jsem tě uviděl. Tvůj otec si mého zájmu všiml, teprve potom mi udělal nabídku."

„To tvrdil taky. Navíc prý měl pocit, že o tebe mám taky zájem."

„Měla jsi?”

„Ano,” souhlasila.

„Ellie, potřebuju tě. Chci, abys ke mně patřila do konce života. Můžeš mi věřit. Už ti nikdy nic nezamlčím.”

„Protože mě miluješ?”

„Ano.”

„Jako matku?”

„Jistě.”

„Bojím se, Sandore. Právě jsem zjistila, že nevím, jaké to je mít rodinu. Neumím uvěřit v dobrotu lidí kolem mě. Uvěřit, že mě miluješ.”

Odmítavě potřásl hlavou.

„Sama sebe klameš. Umíš důvěřovat. Cělé roky jsi věřila Otcí, jiní by to vzdali. Věřila jsi mne, jinak by ses nevrátila ze Španělska rozhodnutá vzít si mě. Jsi plná víry a naděje a já jsem připravený ti dokázat, že tě nezklamu.”

„Věříš si, že to dokážeš?”

„Dej mi šanci to zkusit.”

Dívala se mu do očí. Tak snadné to nemůže být.

„A žili šťastni až do smrti jako v pohádce?”

„Nejsem pohádkový rytíř, ale myslím, Ellie mou, že je to šťastný začátek dvou zamilovaných, kteří bez sebe nemůžou žít.”

„Neopustíš mě?”

„Nikdy.”

„Už nedokážu být sama.”

„Budu pro tebe kotva a ty pro mě moře, které mě obklopuje, omývá a drží mě u sebe.”

„A ty budeš pevně navždy se mnou.”

„Ano.”

„Miluju tě, Sandore.”

„Máma to říkala.”

„Opravdu? Kdy?”

„Když jsem naříkal, že jsem tě ztratil.”

„Ty jsi naříkal?”

„Věř tomu. Můžeš jí zavolat a zeptat se, ale až později. Právě teď by se ti špatně mluvilo.”

Otevřela ústa, aby se zeptala, co tím myslí, když ji políbil.

Dlouho byla osamocená, najednou si musela zvykat na rodinu. Úplnou rodinu. Zmocnil se jí pocit štěstí, než ztratila díky Sandorovu polibku kontakt s realitou.

Další den se Ellie vrátila na návštěvu k sestře, jak slíbila, a tentokrát zjistila, že nedokáže mlčet. Mluvily a mluvily, dokud je Sandor neupozornil, že je čas vrátit se do hotelu.

Zůstali v jižní Kalifornii tři dny. Do Bostonu s nimi letěla Helen a Amber slíbila, že za nimi brzy přijede.

Když se Ellie a Sandor o měsíc později brali, Amber šla Ellii za družičku a George Wentworth, Helen Taylorová a Hera Christofidesová dojatě sledovali novomanžele.

Mezi přihlížejícími byl ještě jeden muž. Vypadal povědomě, ale Ellie si byla jistá, že ho nezná. Když vzal Heru Christofidesovou kolem ramen a usmál se na ni, Ellie málem omdlela.

Uprostřed obřadu se otočila k Sandorovi a vyhrkla: „Tys našel otce.“

„Vlastně ho našel Hawk.“

„Nebyl ženatý?“

„Nikdy se neoženil. V naší rodině zřejmě platí, že když se mužský zamiluje, je to na celý život.“

Slzy radosti vhrkly Ellii do očí. Rychle se otočila dopředu, aby pokračovala v obřadu.

Ale Sandor jí stiskl ruku. „Zrušil jsem smlouvu, kterou jsme s tvým otcem podepsali.“

Tentokrát se jí podlomila kolena a Sandor ji zvedl do náruče.

„Co jsi udělal?“ divila se.

„Zničil jsem poslední důvod k pochybnostem.“

„Ale co bude s otcovou společností?“

„Helen pro něj bude pracovat jako poradce. Je zkušená a šikovná. A jednou tvůj otec bude mít vnoučata.“

Ellie se rozhledla kolem sebe z nechápajícího pastora na malou skupinku lidí, kteří pro ni představovali rodinu. Nakonec se podívala přímo Sandorovi do očí a setkala se s obdivným pohledem.

Našla lásku a dokázala ji opětovat.

Konečně byla součástí rodiny, po které celý život toužila. Byla šťastná.

Dokončila manželský slib, aniž by spustila oči z toho, který jí to umožnil.

Byl pro ni rytíř v lesklém brnění, i když to popíral, a budoucnost před nimi byla tak zářivá, že by si měla pořídit sluneční brýle, aby neoslepla.